SAN-ANTONIO

ĂSTA-I MORT ȘI HABAR N-ARE

Editura FORUM

SAN-ANTONIO
ĂSTA-I MORT
ŞI HABAR N-ARE!

Original: C'EST MORT ET ÇA NE SAIT PAS!
Colecţia San-Antonio nr. 26
Traducere de
PETRE ISPAS
Editura Forum
1995

Profesorului EDMOND LOCARD, din partea discipolului său, un afectuos omagiu.

S.-A.

ANUNŢ!

Dacă vreun Papă ar vrea să se recunoască în aceste pagini, este prevenit în mod cinstit de către autor că nu-i vorba despre el.

Cui nu i-or plăcea braşoavele mele, n-are decât să prindă orbul, să-i scoată ochii.

S.-A.

• PARTEA ÎNTÂI •
CEREMONII OCULTE

• Capitolul I •
CU LUCIFER, ÎNAINTE!

Falsul preot se apropie de altar, unde se află înfipt, cu susul în jos, un crucifix.

Credincioşii intră unul după altul şi îşi înmoaie degetele în agheasmatar fără nicio umbră de dezgust. Se închină pe dos şi se aşază în bănci.

Au nişte mutre insignifiante şi nu par deloc stingheriţi de aceste ritualuri bizare.

Procedez şi eu ca ei, evitând totuşi să-mi cufund degetele în urină. Poţi fi însufleţit de cea mai nobilă conştiinţă profesională, dar toate au o limită.

Deasupra agheasmatarului atârnă un diavol din aramă, rânjit, care seamănă leit cu dl. Maurice Schuman, ceea ce mă bine dispune în forul meu interior.

În decursul carierei mele, am văzut destule trăsnăi, dar atmosfera asta de profanare îmi face greaţă. Până acum, am întreţinut relaţii bune cu Dumnezeu şi nu văd de ce ar trebui să-i caut pricină. Bunul Dumnezeu şi cu mine suntem în termeni amicali, fără să ne facem salamalecuri! Nu ne stă în fire să fim lingăi. Ştiu prea bine că există întotdeauna bătuţi de soartă care se iau de El *because*[1] viaţa lor seamănă cu o tartină de rahat din care au onoarea să-şi potolească foamea. Înăcriţi întâlneşti peste tot şi au circumstanţe atenuante, suntem de acord. Când urci pe un trotuar chiar în clipa în care o ţiglă cade de pe acoperiş; când te aşezi pe un muşuroi de furnici; când eşti al şaselea la coadă şi autobuzul n-are decât cinci locuri libere; când primeşti porunci de la adjunctul tău, de la patron, de la nevastă, de la perceptor, ajungi să le nesocoteşti pe cele de la Dumnezeu. Toţi cei care se molipsesc de vărsat, care primesc scrisori semnate „un amic binevoitor”, care alunecă pe o coajă de banană, care pierd trenul pentru un minut de întârziere şi lozul cel mare la loteria de stat pentru un număr greşit, toţi îi poartă pică

1 Pentru că (limba engleză în original) (n.t.).

Celui Atotputernic. Se simt vizaţi, sărmanii de ei, şi atunci îl găsesc vinovat de toate pe Cel de Sus, pentru că cei de jos le dau peste bot, dacă încearcă să se zbârlească. Asta-i viaţa…

Iar de aici şi până la a crea o religie rebelă, nu-i decât un pas!

Acest pas a fost făcut de cei câţiva smintiţi care mă înconjoară.

Îi urmăresc cu coada ochiului, lăsând impresia că sunt absorbit de devoţiunea asta pe de-a-ndoaselea.

Îi plâng din toată biata mea inimă pe aceşti deraiaţi. Maimuţărelile lor îmi fac rău la stomac. Sunt acolo bărbaţi bine îmbrăcaţi, femei tinere şi drăguţe cu privirea lipicioasă. Toţi aceştia ar avea mai degrabă nevoie de un duş sau de un şoc electric decât de o ceremonie ocultă în măsură să le tulbure mintea lor bolnavă.

Pretinsul preot începe să psalmodieze o rugăciune inventată de el, care nu-i decât o lungă litanie de insulte la adresa lui Crist. Avea pregătite ostii pe care văd că le împarte tuturor. M-am simţit tare stingherit luând acest mic disc alb. Unii îl băgau în buzunar. L-am făcut şi eu rătăcit pe-al meu.

În acel moment, şi-a făcut apariţia o femeie în pielea goală, care a intrat pe uşa din fund. Era urâtă ca popoul soacră-tii. Sânii îi atârnau trist ca două pungi goale de tutun, şoldurile îi împungeau, iar mutra nu avea nimic semnificativ.

După mine, cred că era angajată doar pentru o şedinţă. Loaţele îi erau murdare, nasul ei voluminos şi privirea exprimau întregul dezgust universal. S-a lungit pe altar, exact ca pe masa de consultaţii a unui ginecolog, cu picioarele desfăcute larg şi mâinile sub cap în chip de pernă…

Atunci, acel preot îndoielnic pronunţă nişte fraze cabalistice, punctate de gesturi impresionante şi se apucă să ronţăie ostia deasupra demoazelei.

Ceremonia începea să capete o turnură porno, şi asta mă interesa. Am căscat ochii cât cepele. Ce vedeam îmi

amintea de acele filme proiectate prin bordeluri înainte de război pentru obişnuiţii caselor de toleranţă. Aveau latura lor jalnică. Pentru nişte burghezi blazaţi, ăsta era marele spectacol al viciului. M-am uitat spre asistenţă. Tipii nu păreau deloc excitaţi, ci mai curând reculeşi, asta era culmea. Recitau rugăciuni imbecile.

Apoi, şi-au scos ostia din buzunar şi au început să scuipe peste ea. În cele din urmă, au aruncat-o pe jos şi au călcat-o în picioare, urlând. Delir în toată regula! O clipă m-am întrebat dacă mă aflam la Paris sau într-un trib de sălbatici din fundul Africii. Trebuia să faci un serios efort de gândire ca să admiţi că metroul trecea prin preajmă!

Am început să privesc atent la cei din altar, întrebându-mă dacă nu cumva se vor deda şi la alte practici în văzul lumii. Mă gândeam că poate fi un număr din ritualul ceremoniei. Logic, nu?

Dar, am estimat greşit. Sau poate că tanti în pielea goală nu era în stare să-l excite pe oficiant. Nici n-ar fi fost greu de înţeles. N-arăta deloc bine sărmana, mai ales că-i era frig şi avea pielea zbârlită ca de găină. Ca să consumi o asemenea creatură bizară, trebuie să-ţi fie foame nu glumă sau să-ţi fi administrat o doză considerabilă de afrodisiace.

Femeia se ridică mai abătută, mai tremurândă ca oricând. Ieşi târându-şi fesele prăvălite.

Preotul se întoarse şi făcu semn. Credincioşii părăsiră sala, cu excepţia şmecherului de San-Antonio, care rămase în picioare, sprijinit de zid, într-un con de umbră din fundul sălii. Slujbaşul diavolului nu bagă de seamă imediat prezenţa mea. Îşi rânduieşte obiectele muncii fredonând *Fascination* cu o voce falsă. În fine, simţindu-mi privirea fixată spre el sau, percepând zgomotul respiraţiei mele, face o întoarcere bruscă.

Un moment pare surprins şi atent, privindu-mă cu ochii lui mici, porcini. E un tip de talie mijlocie, mai curând scund, care, fără a fi voluminos, pare gras. Impresia asta e produsă de pielea lui lucioasă, cu reflexe fezandate. Seamănă cu un panariţiu gata să spargă.

Face câţiva paşi în direcţia mea şi se opreşte

preocupat. Ochii lui mici sunt vioi ca cei ai unei şopârle.

— Doreşti ceva, frate dragă? mă întreabă el cu o voce de soprană.

Înainte de a-i putea da un răspuns, remarcă:

— Eşti nou venit? Nu te-am mai văzut pe aici!

Apoi, mereu precipitat şi urmându-şi firul gândului:

— Cine te-a introdus?

Am mai aşteptat puţin, pentru cazul în care ar mai fi vrut să dea drumul şi altor întrebări. Cum nu mai venea nimic, mă hotărăsc să răspund la ultima.

— Nu m-a introdus nimeni!

Arborează un aer surprins. Mirarea lui pare explicabilă, dată fiind latura secretă a ceremoniei.

— Am fost informat, mă grăbesc eu să adaug. Sau, mai curând, am fost iniţiat.

Pare uşor liniştit.

— Ah! bun… şi ce doreşti?

— Să vă vorbesc…

Pare să ezite şi mă priveşte cu o expresie şovăielnică.

Îi susţin privirea.

— Vino!

Mă conduce spre fundul sălii şi se trage de-o parte ca să pot păşi peste pragul unei uşi situate în spatele altarului.

Am intrat într-o încăpere destul de strâmtă, unde puicuţa de adineaori terminase cu îmbrăcatul. În ţoale părea mai puţin jalnică şi o puteai imediat încadra pe plan social: era genul de servitoare fără loc de muncă, obişnuită să scotocească prin gunoaie după fructe putrezite şi bucăţi de ambalaj. În timpul liber, probabil că se mai ocupa cu vagabondajul, suportând ţapi bătrâni în călduri, pe te miri ce şi mai nimic.

Îmi aruncă o privire foarte deprimată, aşteptând cu o sacoşă ponosită în mână.

Falsul preot îi întinde două bancnote de o sută de franci, pe care ea le înhaţă, cum înhaţă naufragiatul colacul de salvare.

— Pe duminica viitoare! murmură ea.

Pleacă. Panariţiul închide uşa în urma ei, trage zăvorul şi se întoarce spre mine:

— Ce doreşti să-mi spui, frate?

— Mai multe lucruri, fac eu misterios.

— Începe cu ceea ce socoteşti a fi mai important.

— Bună idee…

Mi-am strâns palma, realizând un pumn încântător, l-am tras uşor spre spate şi i-am administrat o directă drept în bărbie. Individul a scos un soi de geamăt şi a zburat de-a curmezişul camerei. A răsturnat un scaun, s-a agăţat de un pardesiu atârnat într-un cuier, smulgându-l din perete, şi a aterizat în uşa unui dulap.

Prăbuşit, gâfâia, încercând să-şi recapete suflul.

— Nu eşti un adept luciferian? bâigui el.

Am izbucnit în râs.

— Aşa-i, comoaro, nu sunt ce-ai crezut! În fine, să admitem că sunt un drăcuşor!

• Capitolul II •

DUPĂ EXPLICAŢII... VALEA!

Preotul luciferian îşi trece o mână peste gura din care i se prelinge un firicel roşu. Îşi priveşte sângele cu o căutătură îngrozită; apoi, un val brusc de furie îi împurpurează fruntea.

— Ai să fii excomunicat! declară el.

— De acord, amice! E mai convenabil decât să contractez o alergie la polen! Ca să mă consolez, am să-mi iau abonament la o casă de rendez-vous!

— Intoleranţa dumitale e revoltătoare, continuă el, ridicându-se pe verticală. Toate ideile noastre sunt respectabile. Libertatea cultelor e admisă în Franţa…

— Nu te mai osteni, n-am de gând să distrug strădania lui Henri al IV-lea[2], deşi am un chef nebun să trag câteva lovituri de bombeu în cultul tău, îngeraşule.

— De ce m-ai lovit?

— Să zicem, fiindcă ai un cap care nu corespunde ideilor mele estetice…

---

2 Henri al IV-lea (1553-1610) regele Franței și al Navarei, căpetenie calvinistă, susținător al doctrinelor reformate. (n.t.).

— Cine eşti dumneata?

Venise momentul să-mi declin identitatea. Amabil, îi prezint legitimaţia. O priveşte atent, de parcă ar fi fost o fotografie porno. În cele din urmă, respiră foarte adânc, ca să-şi lase timp să digere şocul încasat. Seamănă cu o hienă, tipul ăsta. Adulmecă, aspiră, observă înainte de a acţiona. Ca să-l iei prin surprindere, trebuie să încalţi pantofi cu tălpi de pâslă sau să te deghizezi într-un minut de tăcere!

— Ei şi? face el, regăsindu-şi îndrăzneala.

Îmi bag legitimaţia în buzunar.

— Şi nimic, rostesc eu filosofic. Trebuie să mă scuz pentru gestul meu, dar pe la noi, loviturile de pumn se distribuie cu repeziciune…

Îşi freacă bărbia.

— Astea-s nişte procedee… nişte procedee…

— Incalificabile? îi propun eu foarte serios.

Se uită la mine să vadă dacă nu cumva îl iau în balon dar, în faţa aerului meu grav, se înmoaie.

— În fine, să trecem peste asta. Sper să-mi daţi unele explicaţii în legătură cu prezenţa dumneavoastră aici?

— Evident.

Îmi aprind o ţigară şi-i suflu o gură de fum drept în nas. Începe să tuşească, drăguţul de el. Cu glandele lacrimogene gâdilate, naşte două lacrimi ca picăturile unei lumânări topite.

— De fapt, ce fel de religie mai e şi asta a voastră? îl întreb.

— O religie care exprimă revolta împotriva acestui Dumnezeu necinstit, pornit să exploateze biata umanitate.

Simt că-i gata să demareze cu o sută la oră în teorii fanteziste care mă calcă pe bătături mai dihai decât îmi provoacă cele acceptabile migrene de junincă.

— Nu-ţi cer o predică, dragul meu slujitor al Satanei, ci doar să îmi spui, dacă pe membrii sectei îi mai uneşte şi altceva în afara legăturilor religioase?

— Nicidecum, de ce?

— Câţi sunteţi la Paris?

— Cam o duzină.

— Câţi exact?

— Unsprezece.

— Deci săptămâna trecută aţi fost treisprezece?

Nu pricepe. Cască ochii ca un orologiu elveţian când i se deschid uşiţele, lăsând cucul să iasă afară.

— De ce?

— Fiindcă doi dintre membrii voştri sunt morţi, nu-i aşa?

Ridică din umeri.

— Da de unde. Doi membri morţi, ce tot vorbiţi!

— Pe aici, nu obişnuiţi să citiţi ziarele?

— Da, însă…

Îl ţintuiesc cu privirea şi enunţ, apăsând pe fiecare silabă:

— Pe data de 11, luna în curs, o anume doamnă Permezel a fost găsită în canalul Saint-Martin, în dreptul numărului 19, de pe cheiul Jemmapes. Avea beregata tăiată de la o ureche la alta, ceea ce ar fi jenant să se nege. În corsaj i s-a găsit o imagine pe care trebuie că o cunoşti, fiind editată de dumneata…

Şi scot din portvizit o mică gravură reprezentând un Crist bucălat, hlizit, desfrânat, strângând în braţe două femei complet goale. Ca legendă, pe gravură erau trecute cuvintele „Crist te urăsc! Eşti un impostor!”

Tipul aruncă doar o privire.

— Cunoşti imaginea asta, nu?

— Da…

— Şi pe numita Permezel o cunoşti?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

— Niciodată?

— Niciodată…

E categoric şi ochii lui porcini fac eforturi să privească în ai mei.

— O.K… Atunci, trebuie să presupunem că această imagine i-a fost dată de cineva dintre adepţi, care a încercat s-o convertească. Faptul că această femeie păstra gravura în sân, dovedeşte că acel cineva era pe cale s-o

coopteze printre luciferieni.

Şi continuu:

— Pe data de 16, adică alaltăieri, un agent de asigurări a fost descoperit asasinat în parcajul Galeriilor Lafayette, de către paznicul locului. Era la volanul maşinii lui, şi, un glumeţ binevoitor şi-a uitat pumnalul în pieptul acestui respectabil om.

Îl înşfac pe vicar de guler.

— Victima se numea Triffeaut şi avea asupra ei aceeaşi imagine… Nu găseşti că-i cel puţin bizar, dragul meu prieten?

— Sigur, murmură el.

— Triffeaut, numele ăsta nu-ţi zice nimic?

— Nu…

— Necunoscut în batalionul luciferienilor?

— Necunoscut…

— Nu vezi nicio explicaţie valabilă referitoare la prezenţa asupra lui a acestei gravuri care-l huleşte pe Domnul?

— Niciuna…

— În câte exemplare aţi editat aceste imagini demonice?

— Cinci sute…

— Le-ai păstrat aici?

— Nu, nu pe toate. Au fost repartizate printre membrii noştri…

— Lor le revenea sarcina să le distribuie, nu?

— Da.

— Unsprezece persoane, nu-i prea dificil, fac eu… (Şi adaug fandând umbrela.) Dacă mă pot exprima astfel. Presupun că ai pe undeva lista credincioşilor?

Pare foarte sâcâit.

— Nu… Eu… Şi secretul…

— Care secret? Al spovedaniei sau al lui polişinel? Hai, scoate lista asta până nu mă enervez!…

Şovăie.

— Te cheamă Paul Brioux, rostesc eu simplu, privindu-l.

Nu adaug nimic mai mult, dar el citeşte în ochii mei extrasul cazierului său judiciar. Îl studiasem puţin înainte de a veni aici. Oh! nu-i chiar aşa de bogat (ca al doctorului Petiot), dar se găsesc totuşi două condamnări pentru excrocherie şi una mai mică pentru un cec falsificat.

Toate astea îi trec prin minte lui Popaul. Îşi spune că sticleţii îşi permit întotdeauna familiarităţi ireverenţioase cu indivizii care poartă în cârcă un cazier. Cum pumnul de adineauri l-a lăsat îngândurat, încearcă să evite scandalul.

Agale, se îndreaptă spre dulapul pe care-l percutase şi scoate din el un caiet cu coperţile din moleschin negru.

I-l smulg din mână şi-l răsfoiesc. Dă multe la iveală, ca o portăreasă beată. Nume, adrese, cifre. Cifre frumuşele! Cifre cu multe zerouri în coadă.

— Hm… oftez eu, e rentabil cultul ăsta luciferian, nu-i aşa, scumpule? Popa e răsfăţat de credincioşii lui! Oh! Da ştiu că ţi-ai umplut buzunarele! Nu-i aşa, spune Popaul, e posibil atâta bănet? Ce ai de gând, să cumperi hotelul *Rex* sau casa Potin?

Clatină din cap.

— Astea-s fonduri pentru propagandă.

— Ce spui, comoaro… E cam costisitoare propaganda ta: câteva imagini jalnice! Restul merge pentru propaganda personală, pentru răsfăţul tău! Cum faci, îţi hipnotizezi credincioşii?

Se oţărăşte la mine şi-mi serveşte o afirmaţie căreia nu-i lipseşte gustul având tot atâta sare cât întregul ocean Pacific.

— Eu sunt Papă!

Am rămas cu gura larg căscată, precum o gaură de canalizare. Şi, rămânând deschisă, profit de ocazie să-l zeflemisesc.

— Tu eşti papă, Popaul! Ar trebui să treci asta în buletinul tău de identitate: „Paul Brioux, papă.”

Nu-s în stare să-mi păstrez seriozitatea. Mă umflă râsul şi-s pe punctul să plesnesc. Ar trebui să vizionez o dramă de Claudel[3] ca să-mi vin în fire!

3 Paul Claudel (1868-1955) – scriitor, dramaturg și diplomat francez. (n.t.).

Ştiu că a nimerit peste un filon bogat, individul. Mulge câţiva bo-gătaşi ţicniţi şi, cu ceremoniile lui satanice, îşi asigură viitorul.

— Ticălosule, şi nenorocitei ăleia îi dai doar două sutare ca să se expună, în faţa imbecililor tăi, în pielea goală!

Se trage înapoi, înspăimântat.

— Nu-ţi fie frică, n-am de gând să te mai ating, prea mă dezguşti cu ticăloşiile tale!

Îmi strecor caietul la subsuoară.

— Bun, deci n-ai nimic să-mi spui în legătură cu aceste crime?

— Ce-aş putea să vă spun? Nu ştiu nimic, domnule comisar. Absolut nimic!

— Pe credincioşii tăi probabil că-i cunoşti bine. Cum sunt ei în ansamblu, înstăriţi, nu? Altfel nici nu te-ar interesa…

Papa schiţează un gest afirmativ.

— Nu-l vezi pe niciunul dintre ei, care ar putea fi atins de o dementă ucigaşă?

— Nu, toţi sunt nişte…

— Bine spus, toţi sunt nişte… I-am văzut la treabă în timpul slujbei tale. Toţi aveau nişte tărtăcuţe numai bune să urinezi pe ele cu piciorul ridicat.

Îi înfig un index brutal în piept.

— Nu te mai ţine de prostii, Popaul, suntem cu ochii pe tine. Şi nu mai păpa bănuţii credincioşilor că altminteri ajungi iar după gratii, pentru multă vreme!

După acest sfat judicios, mă eclipsez cu caietul negru sub aripă.

• Capitolul III •
MUTAŢIE

Când m-a primit şeful cel mare, Mignon[4] inspectorul principal al brigăzii de criminalistică era deja acolo.

Numele nu i se prea potriveşte deoarece cântăreşte aproape o tonă. E sanguin, jovial şi elegant ca un manechin de provincie. Originar din Saint-Flour, îl

4 Mignon (lb. franceză) – micuț, gingaș. (n.t.).

recunoşti după accent.

Cei doi bărbaţi se întorc spre mine cu aceeaşi mişcare şi cu aceeaşi întrebare:

— Ce-ai făcut?

Îi salut cu un gest rapid.

— Vin de la mare slujbă luciferiană, le spun… A fost destul de comic.

Mignon începe să râdă gângurit ca un prunc căruia i s-a „îndulcit” suzeta.

— Aş fi în stare să plătesc, numai să văd şi eu aşa ceva! E excitant, nu?

O tuse discretă dar şi reprobatoare a Bătrânului îl readuce la decenţă.

— Nici măcar, fac eu. Mai curând trist…

Şi arunc caietul negru pe masă.

— Religia asta are ca papă un anume Paul Brioux, cu antecedente penale, fost seminarist răspopit. A părăsit religia catolică şi lucrează pe cont propriu. O privire în acest caiet o să vă demonstreze cât e de rentabilă mica lui industrie. Stoarce cu gingăşie o duzină de imbecili şi trăieşte ca un belfer, ajungând să se ia în serios, ca toţi cei care exercită o autoritate morală.

Satisfăcut de acest panseu filosofic, mă benoclez la interlocutorii mei. Mignon mă priveşte cu un soi de admiraţie. Ştiţi cum e: expresia unui tip care-şi dă seama că subordonatul lui i-ar putea da lecţii!

Şeful, bineînţeles, e impasibil, ca întotdeauna. Tipul ăsta ar trebui să fie doctorul Schweitzer, prelucrat de Victor Hugo, pentru a reuşi să-l faci să-şi salte o sprânceană.

Îmi continuu expozeul:

— După spusele lui Brioux, cele două victime nu aparţin sectei. De altfel, nu le-am găsit numele în registrul pe care „papa”, ca un om ordonat ce e, îl ţine la zi. În plus, pretinde că nici nu-i cunoaşte…

Mignon răsfoieşte caietul.

— Ai făcut treabă bună, o dată în plus, mă aprobă el. Şi rapid! Noroc că i-am vorbit şefului dumitale de afacerea

asta; şi tot un noroc că şi-a amintit de informaţiile confidenţiale pe care le deţii în legătură cu religiile secrete din Paris…

Bătrânul consideră oportun să-şi dea aere.

— E firesc, în meseria noastră, să ne ajutăm reciproc. Râcile dintre servicii sunt stupide şi ne discreditează profesiunea.

Şi-a plasat micul cuplet de morală şi acum e mulţumit. Fruntea lui, la fel de lipsită de podoaba capilară ca o căpăţână de varză acră dintr-un restaurant prăpădit, se descreţeşte şi pare brusc lăcuită. E de un sidefiu somptuos cu reflexe rozalii. Expusă într-un magazin de vechituri, ar face ceva parale.

Mă ridic.

— Ei bine, aveţi toate atuurile în mână. E rândul dumitale, Mignon să intri în acţiune.

Mignon îmi întinde cinci degete care seamănă cu un ciorchine de struguri.

Strâng acest pachet de carne şi oase şi-l salut pe Bătrân.

Acesta mă opreşte cu o mişcare bruscă.

— Ia spune, San-Antonio?…

— Da, şefu’?

— Nu ţi-ar face plăcere afacerea asta, mai mult sau mai puţin… ocultă.

Mignon se înroşeşte ca focul.

— Păi, nu-i de competenţa noastră, nu?

— Nu-i, dar, dacă Inspectorul principal Mignon are nevoie de concursul dumitale, eu nu intenţionez decât să-l servesc. Acest concurs ar putea fi preţios, afirmă el întorcându-se spre colegul meu. San-Antonio cunoaşte perfect mediile acestea bizare, atât de ermetice…

— Aş fi încântat! ne asigură Mignon care nu crede nicio iotă din ce spune.

Îi face rău la stomac să vadă un tip din serviciul secret abonându-se pe nepusă masă la treburile lui. Probabil că ne consideră invadatori.

Toate astea le-ar spune el Bătrânului, dar Bătrânul

nu-i genul de om să-l poţi contrazice. Are un fel al lui de a-ţi tăia piuitul dintr-o privire, în stare să intimideze şi un car de asalt.

— Încântat, reuşeşte să articuleze Mignon.

Bătrânul a mirosit tot, dar îl doare-n cot.

Uneori e sadic. Deşi propovăduieşte înţelegerea cordială dintre diferitele servicii, nu visează decât să le tragă pe sfoară.

Eu rămân ţeapăn; în asemenea situaţii e mai nimerit să afişezi un chip inexpresiv, ceea ce te ajută să rămâi în relaţii bune cu toată lumea. Asta-i diplomaţia: să nu superi pe nimeni. Pe când, sculptura constă din a lua un bloc de piatră şi de a da jos tot ce-i inutil.

— În acest caz, surâde Mignon, treci pe la mine, la birou, să-ţi predau dosarul, dragul meu. Georgel studiază deja afacerea. Ai tot interesul să-l întâlneşti. Te va pune la curent cu investigaţiile lui.

Investigaţiile lui!

— Am înţeles, spun eu.

Mă eclipsez, fiindcă-i duminică şi Félicie, buna mea mamă, mi-a gătit pentru azi un stufat.

• Capitolul IV •

SĂ ÎNCEPEM CU ÎNCEPUTUL

Până acum, nu prea dispun de multe elemente interesante. Am intrat în afacerea asta cum intri într-un pisoar fără să simţi nevoia să te uşurezi, ci mai curând pentru a ţine companie unui amic.

Ştiu că o femeie, pe nume Permezel, a fost găsită în canalul Saint-Martin cu gâtul tăiat şi că un agent de asigurări, Triffeaut, a fost înjunghiat în parcarea Galeriilor Lafayette. Mai ştiu că aceste două victime aveau asupra lor o imagine luciferică; şi asta-i tot.

Discutând cu bosul, acesta m-a sfătuit să dau o raită pe la luciferieni; i-am mirosit imediat stratagema: să-şi râdă un pic de tipii de la Criminalistică, demonstrându-le că eu sunt omul potrivit pentru cazuri deosebite. De altfel, ca pentru început, am obţinut un rezultat destul de substanţial.

De acum încolo, însă, urmează greul. Dacă vreau să-mi consolidez reputaţia, trebuie să acţionez prompt. Când un acrobat vrea să se ridice în ochii confraţilor lui, trebuie să-i reuşească un salt cvadruplu periculos, cu aterizare într-un deget, în caz contrar, e numai bun să spele vasele la Armata Salvării!

Mânat de acest adevăr, luni dimineaţă, mă prezint la biroul lui Mignon, proaspăt ras ca un însurăţel, cu vasilca pomădată cu apă de colonie şi buzele înflorite într-un zâmbet stil Rudolph Valentino, ameliorat à la Colgate.

Mignon discută cu inspectorul Georgel. Şi pot să pariez că vorbesc de mine. Am dedus din felul în care şi-au înghiţit cuvintele când au dat cu ochii de mine.

Mignon schiţează un surâs galben care-i luminează faţa lătăreaţă.

— Ah! iată-te, face el pe un ton amabil.

Georgel se mulţumeşte să-şi încline capul, prost dispus. E mic şi uscăţiv, cu nasul ascuţit, tenul maladiv şi ochii cenuşii. Părul lui arată trist ca o coamă neţesălată din care se abate o eternă ploaie de mătreaţă peste umerii lui căzuţi.

Bineînţeles, poartă un impermeabil cu martingale, de un verde spălăcit a cărui centură e strânsă pe talie mai-mai să-l sufoce.

— Ţi-am pregătit dosarul problemei, spune Mignon, sau mai exact al problemelor.

Georgel se hotărăşte să caşte gura. Desigur, ca să debiteze o glumă de negustor de robinete:

— Iată un plural, singular, enunţă el cu o vădită satisfacţie.

Îi arunc o privire în stare să topească o porţie de îngheţată Gervais şi, ca să nu-i rămân dator, murmur:

— Tu ai spus-o… căposule!

Mignon, care nu şi-a bătut capul să inventeze apa caldă, pentru că ea îl aştepta chiar de la naştere – dacă pot să mă exprim aşa – se pune pe un râs straşnic, care ar fi meritat să fie înregistrat pe un magnetofon pentru a-ţi mobila tristele seri de iarnă.

Acestea fiind spuse, apuc coperta verde conţinând un teanc de rapoarte şi purced la studierea lor.

Sunt pline de informaţii confidenţiale interesante, privind viaţa pasionantă şi pasională a numitei Permezel şi a bibicului Triffeaut.

Madame Permezel avea cincizeci şi patru de ani când i-au tăiat gâtul. Văduva unui colonel de aviaţie, trăia singură într-un apartament confortabil pe cheiul Béthune.

În schimb, Triffeaut avea treizeci şi cinci de ani, o nevastă bolnavă şi trei copii de vârstă fragedă.

Moartea, şi a unuia şi a celuilalt, rămâne inexplicabilă, întrucât mobilul celor două agresiuni nu a fost furtul. Bătrâna Permezel avea asupra ei, când a fost scoasă din apă, o broşă şi un ceas de aur; cât despre Triffeaut, acestuia i s-a găsit portofelul în buzunar cu vreo duzină de bilete de bancă.

După toate aparenţele, nici văduva şi nici tatăl de familie nu aveau duşmani… Nişte bravi francezi din clasa de mijloc, cu tentă burgheză, circumstanţele nejustificând întru nimic sfârşitul lor violent.

Nenorocirea lor nu se poate pune decât pe seama destinului. Iar cu destinul nu-i de glumit. Îţi sare în spinare ca holera, când te aştepţi mai puţin. Eşti convins că vei avea parte de o molcomă agonie în sânul familiei, până când, deodată, crac! eşti înjunghiat bestial într-un parching, în mijlocul gălăgiei vesele a oraşului. Asta-i viaţa, împotriva morţii n-are rost să te revolţi, dacă nu cumva preferi să-ţi expediezi singur un glonţ în cap, ca să nu mai ai îndoieli asupra felului în care ai s-o mierleşti.

Îmi termin lectura pe îndelete. Mignon notează ceva misterios pe o pagină de registru, cu o scriere fină, în dinţi de fierăstrău. Georgel, total decontractat şi la fel de dezinvolt ca lordul Byron (tipul care făcea amor cu soră-sa), muşcă dintr-un sandvici interminabil, cât ţeava unui tun cu bătaie lungă, buchisind ecourile anchetei lui în *Parisien Libéré*…

Îl privesc, iar el, simţindu-se stingherit de căutătura mea, schiţează o grimasă:

— Nu prea stau bine treburile la curse, mă asigură el.

Iar eu sunt convins că nici pentru intelectul lui. Probabil că duce lipsă de fosfor; ar trebui să mănânce peşte la toate mesele, Georgel… I-ar putea face bine.

— Ai terminat? mă întreabă Mignon, lăsându-şi jos tocul mestecat la un capăt.

— Da.

— Ce părere ai?

— Ceea ce sare în ochi, e lipsa, cel puţin aparentă, a mobilului acestor crime… Nici interes, nici răzbunare… Ce ne mai rămâne? Gelozia? Hm, pentru o damă respectabilă şi un tip cumsecade, tată de familie, pare neverosimil. Să fie vorba de un gest demenţial? Un nebun care loveşte la întâmplare şi apoi strecoară o imagine satanică sub îmbrăcămintea victimelor? În fond, de ce nu?

Am sfârşit pe tonul unui individ care vorbeşte cu sine însuşi. Georgel emite un râs sardonic, după ce termin. Ceea ce vrea să însemne că şi el a trecut prin aceste raţionamente şi că n-ar vedea util amestecul materiei mele cenuşii în istoria asta.

Puţin îmi pasă mie de lamentabila lui compasiune.

— Mai ai carnetul cu scoarţe negre? îl întreb pe Mignon.

Acesta deschide un sertar.

— Iată-l; l-am răsfoit şi eu, câteva nume din el figurează în cartea de telefon… În afară de asta… niciun cunoscut, nu?

I-am luat carnetul.

— Bun, mă ocup eu de tot…

— Georgel o să te însoţească, adăugă Mignon.

Vorbeşte hotărât, n-are de gând să rateze ocazia… Dacă eu descopăr o pistă, el ţine să ajungă primul la potou, şeful!

— Ce rost are, încerc eu o eschivă, căznindu-mă să surâd.

— Cred că e de preferat, insistă el, rostind apăsat fiecare cuvânt.

Privirea lui e grea ca o cârpă de spălat pe jos

îmbibată de apă, şi mai puţin îmbietoare.

Îi strecor o privire dulce lui Georgel, cum s-ar uita un geambaş la un motor cu combustie internă.

E tare dezgustător acest inspector, cu ochii lui de încornorat, cu mătreaţa şi coama lui gălbejită.

Şi atunci, rostesc cuvântul diametral opus gândurilor mele:

— Perfect… perfect…

Îi strâng laba lui Mignon şi mă răsucesc spre Georgel.

— Hai, îi zic. Pe cai!

• Capitolul V •

PE URMELE UNUI OM PONDERAT

Să cari după tine o asemenea comedie, echivalează cu a duce în lesă un hârciog domesticit.

Iar Georgel se lasă târât. Întreaga lui dezaprobare i se citeşte pe mască. Ai impresia că şi-a trecut amândouă picioarele în acelaşi crac al nădragului, judecând după viteza cu care se mişcă.

— Încotro? mă întreabă el.

Îmi înăbuş dorinţa de-ai arde o scatoalcă la moacă.

Nu-i răspund la întrebare, pentru că sunt, în ceea ce se cheamă, espectativă. E o stare în care nu se face să rămâi veşnic când eşti poliţist, dacă ai în vedere preţul taxei de sejur.

Fac câţiva paşi până la maşina mea, mă urc şi aştept ca agurida de Georgel s-o înconjure.

În clipa în care îşi pune fundul lui prăpădit pe bancheta alăturată, îi spun:

— I-am putea face o vizită scurtă doamnei Triffeaut?

— Am fost deja pe acolo, face el cu un surâs superior.

— Ei bine! ce m-ar opri să merg şi eu, îi ripostez sec. Unde e reşedinţa acestei văduvioare?

— Pe strada Gaieté[5], la numărul 117.

— O.K., ador Montparnasse-ul.

Să locuieşti pe strada Gaieté, când ai o mutră ca cea a văduvei Triffeaut, e un atentat la bunul simţ.

---

5 Gaieté – veselie (limba franceză) (n.t.).

Chiar ea îmi deschise uşa. Imaginaţi-vă o lăcustă neagră, slabă, bolnavă, cu ochii căzuţi în fundul capului, cu obrajii scofâlciţi.

E gata să mă întrebe ce doresc, dar îl recunoaşte pe Georgel.

— Ah!… suspină ea, trăgându-se într-o parte, pentru a ne lăsa să intrăm înăuntru.

Să se tragă într-o parte, pentru ea nu-i un lucru greu. Îţi dai seama că asta a făcut toată viaţa ei nefericită. Tot trăgându-se într-o parte, a ajuns să nu mai rămână nimic din ea. S-a diluat încet-încet în cenuşiul apartamentului ei. Într-o bună zi, o să uite să se mai îmbrace şi o să dispară de-a binelea.

O urmăm, lugubri, într-o sufragerie mirosind a mic burghez bolnav.

Un ţânc de doi ani îşi târâie popoul pe o carpetă jalnică, morfolind un codru de pâine.

Privesc tabloul: văduva pe punctul de a-şi da duhul, ţâncul al cărui viitor se citeşte pe zidurile tapetate cu hârtie decolorată, pe mobilele care s-au considerat multă vreme opulente…

— Ce drăguţ e, zic eu amabil, mângâind obrazul piciului.

— Fraţii lui sunt la şcoală, murmură femeia.

Şi adaugă:

— Luaţi loc.

Apoi, cu tristeţe:

— Scuzaţi dezordinea, dar sunt atât de descumpănită… şi pe deasupra bolnavă… Dacă… Dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta, aş fi plecat săptămâna viitoare în Savoia, să mă refac, am fi luat o bonă…

Începe să plângă în hohote. Normal. Îl privesc pe Georgel. E la fel de mişcat ca un portărel procedând la un sechestru, tipul! Pare chiar reconfortat de lacrimile aproapelui… Simpatia mea pentru el se accentuează.

— Vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat, încerc eu o scuză stângace. Vă înţeleg durerea, doamnă Triffeaut, şi, credeţi-mă că nu-mi face plăcere să…

Stop!

„Hai, San-Antonio, îmi zic eu, iată-te numai bun să faci carieră la pompe funebre, ca maistru de ceremonii.”

— Inspectorul Georgel, aici de faţă…

Inspectorul Georgel rânjeşte.

— … v-a interogat îndelung, dar eu aş dori să completez acest interogatoriu.

— Vă rog, rosteşte nefericita femeie, ridicându-şi pruncul pe genunchii costelivi.

Încerc să mă concentrez:

— Doamnă, aţi declarat că soţul dumneavoastră nu avea duşmani şi, vreau să cred că aşa este. Dar, există, oare, cineva interesat ca el să fie lichidat?

— Oh! nu, suspină ea…

— Nu avea avere?

— Nimic… Mobilele, maşina şi o asigurare pe viaţă, de patruzeci de mii de franci. Asta-i tot ce mi-a lăsat…

— Evident…

Cam anemic şi neîndestulător ca să creşti trei baistruci. Patruzeci de mii nu reprezintă nici măcar salariul pe un an al răposatului. Va trebui să întindă de ei, biata femeie, ca să-i poată lega cap la cap. Şi, în afară de asta, urâtă cum e, n-are nicio şansă să dea peste vreun financiar bogat!

— Ce fel de om era? Ordonat, presupun.

— Foarte…

— Probabil că-şi nota toate întâlnirile, nu? În profesiunea lui e indispensabil.

— Bineînţeles…

— Vi s-au predat obiectele personale?

— Da…

— Mi-aţi putea da carnetul lui?

Se ridică şi iese din cameră, târşindu-şi papucii scâlciaţi pe parchet.

— Pricep eu ce vreţi, zice Georgel, sarcastic dat naibii. Dar eu m-am şi gândit la asta. Întâlnirile din ziua respectivă au fost primul lucru pe care l-am verificat! În momentul când a fost ucis, apucase să-şi vadă doi clienţi…

I-am şi vizitat, nişte industriaşi din Villejuif… Absolut nimic de semnalat.

Presimt că până la sfârşitul zilei va degusta un compot de castane după reţeta mea. Chiar şi sfântul abate din Ars i-ar măsura vreo două dacă ar fi în locul meu.

Văduva revine cu carnetul de adrese. Îl deschid la data de 16. Te poţi orienta uşor.

Citesc, redactat cu un scris mărunt:

„9,30. Rellignat, Villejuif;
10,30. Perrol, Villejuif…
11,30. Pauvel, Villejuif…
15. Martin, Epiney…
16,30. Fillou, Epinay…
18. Mauricet, Epinay…”

— Ei, face Georgel. Aţi aflat ceva?

— N-am aflat nimic, îi răspund, dar mă văd silit să-mi pun o întrebare. Şi, în meseria noastră, întrebările sunt, ca să zic aşa, materia primă…

Îşi încruntă sprâncenele gălbejite.

— Ce întrebare?

— Lectura acestei pagini de caiet ne demonstrează că Triffeaut şi-a grupat întâlnirile: dimineaţa în Villejuif, după-masă în Epinay. A fost asasinat exact la ora unsprezece şi zece, la Operă. Dar aici nu avea nimic de făcut.

Mă întorc spre văduvă:

— Nu-i aşa?

— Evident. Pe mine chiar m-a surprins că se afla în centru, deşi n-avea nimic de făcut pe acolo…

— Asta ar surprinde pe oricine, o asigur eu, privindu-l pe Georgel.

Acesta se înroşeşte şi încearcă să privească în altă parte.

— După a doua întâlnire, a luat-o spre Operă; să-l fi decomandat pe cel de-al treilea client din Villejuif?

Georgel ridică din umeri.

— Nu te-a preocupat aspectul ăsta, nu?

— Nu.

Ca să se apere, încearcă o explicaţie:

— Fiind lichidat la ora unsprezece, nu m-am mai interesat de întâlnirile de mai târziu. Trebuie, să fii logic!

— Exact, trebuie să fii logic; toată dimineaţa îi era prinsă în Villejuif, iar el, locuind în Montparnasse, ce căuta la Operă în jurul orei unsprezece? *That is the question*![6] Nu ne-aţi putea sugera nimic, doamnă?

Femeia clatină din cap.

— Oh! nu. Nu mai înţeleg nimic din toate astea, soţul meu era atât de punctual, de ordonat…

Rup foaia cu data de 16 din carnet.

— Păstraţi restul cu grijă, fac eu. Ar putea fi de folos… Soţul dumneavoastră lucra pentru mai multe companii de asigurări, nu-i aşa?

— Da… Unională, Urbană şi Prevederi…

Iau note.

— O altă chestiune… delicată, doamnă, foarte delicată…

A bănuit imediat. Neagă printr-o mişcare a capului ei dezolant.

— Înţeleg ce vreţi să mă întrebaţi. Nu, soţul meu era un om serios, nu avea amante…

Se înroşeşte, schiţează un mic gest timid şi adaugă:

— În fine… Eu ştiu prea bine că o soţie nu poate fi niciodată sigură de nimic, dar Antoine al meu era foarte ponderat, foarte serios. Se întorcea acasă la ore fixe. Trebuie să fiţi de acord, că în profesiunea lui, e un lucru rar.

— Într-adevăr.

— Iubea copiii, îi plăcea să meşterească prin casă…

Şi îmi arătă o lampă confecţionată dintr-o sticlă de Chianti.

— Mania lui era să facă lămpi, ca asta… a făcut pentru tot blocul!

— Văd. Şi eu am un amic la fel, care ar fabrica lămpi

6 Aceasta este întrebarea (lb. engleză în original) (n.t.).

din orice i-ar cade la îndemână: dintr-un dinte stricat sau dintr-un bandaj herniar, e şi asta o manie.

— Ca Antoine…

Mă ridic.

— Ei bine! nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze încă o dată, doamnă Triffeaut. Dacă voi mai avea şi alte întrebări să vă pun…

— Puteţi veni când doriţi.

Coborând scările, mereu urmat de Georgel, recapitulez: un om ordonat, fără duşmani, fără amante; un adevărat tată de familie, un artizan…

Un biet om, care a respectat toată viaţa legile, morala şi celelalte! Care s-a condus după orar şi a mers după calendar… Şi acest om, brusc, între două întrevederi, sfinte pentru el, fiind întrevederi de afaceri, îşi părăseşte traseul şi se îndreaptă spre Operă. Îşi aşază maşina într-un parching şi aici, între alte două automobile, un necunoscut îi găureşte pielea.

Mă scarpin în cap.

Georgel îmi interpretează gestul drept descurajare.

Fredonează printre dinţi din repertoriul lui Mariano pentru nunţi şi banchete.

Îl întrerup fără menajamente.

— Georgel!

— Da?

— Georgel, ai ceva prieteni sinceri?

Se simte derutat. Se opreşte cu un picior în aer ca un bâtlan.

— Da, de ce nu?

— Şi nu ţi-au spus niciodată că ai o moacă de peşte înecat?

Cască gura, ochii, rectul şi scutură din cap cu o expresie ultragiată.

— Mersi, îmi răspunde în cele din urmă…

• Capitolul VI •

O IDEE… TRĂSNET!

Până aici, treburile se prezintă mai curând rău, sunteţi de acord!

Îmi asum oficios o afacere încurcată, înconjurat de ostilitatea colegilor de la Criminalistică, gata să mă sfâşie; şi toate astea, sub pretextul viclean că eu cunosc sectele religioase secrete din capitală! Când, probabil, nu există nicio legătură între cele două victime şi luciferieni!

Culmea, trebuie să recunoşti!

Acum, Georgel merge la doi paşi în urma mea. Îşi rumegă ranchiuna şi scrâşneşte din dinţi. Să târăşti după tine o asemenea ghiulea, e îngrozitor. Mă hotărăsc să fac abstracţie de el şi, cum sunt ahtiat după mistere, mă concentrez asupra afacerii.

Am de a face cu două victime foarte distincte. Aceste două victime poate că nu fac parte din aceeaşi problemă. Bătrâna Permezel şi Triffeaut au putut fi foarte bine răpuşi de doi asasini diferiţi. Singura legătură care-i uneşte este acea imagine eretică descoperită asupra lor. Da, aceste două mici gravuri au determinat instinctiv poliţia să grupeze cele două cazuri. Deci, cel mai înţelept ar fi să anchetez întâi unul şi apoi pe celălalt.

Prin urmare, mă decid să „rezec abcesul Triffeaut”.

— Dacă vă deranjez, face Georgel, mai bine ziceţi-mi pe loc, domnule comisar, şi mă întorc la serviciu.

Îl privesc drept în faţă.

— Ascultă, nene, cred că-i în interesul nostru să punem lucrurile la punct de la început. Îmi imaginez că participarea mea la anchetă te-a vexat. De fapt, nici mie nu-mi prea convine, fiecare cu meseria lui, e deviza mea. Dar, am şi eu superiori ca şi tine, cărora trebuie să mă supun. Atunci, ori iei partea veselă a lucrurilor şi suntem prieteni, ori continui să faci moaca asta de peşte înecat şi atunci te trimit într-un loc…!

Asta înseamnă să vorbeşti tranşant! Întotdeauna e în interesul tău să-ţi etalezi cărţile.

Ridică din umeri şi ia loc alături de mine în maşină.

— Da’ eu nu vă fac mutre, protestează el cu cea mai bună rea voinţă din lume.

— Atunci O.K…

Demarez şi o iau pe bulevardul Montparnich, de

acolo, fac la stânga în direcţia străzii Rennes.

Stopez în faţa oficiului poştal.

— Mergi de studiază cartea de telefon, îi spun lui Georgel. Caută adresa lui Pauvel din Villejuif, cel pe care trebuia să-l întâlnească Triffeaut la unsprezece şi jumătate, în ziua morţii lui…

Slăbănogul meu hepatic dispare în onorabila sucursală a PTT. Profit de răgaz să-mi aprind o ţigară şi să-mi pun în funcţiune inteligenţa.

Mi-l imaginez pe Triffeaut la el acasă, robotind la lămpile lui, în mijlocul hoardei de plozi şi la umbra tristei lui consoarte.

Un biet om paşnic, resemnat.

Ăsta-i cuvântul: resemnat.

Resemnarea este forţa celor umili, a rataţilor, a celor pentru care viaţa nu-şi dă osteneala să trişeze. În general, acestor oameni nu li se întâmplă nimic extraordinar (cum ar fi un asasinat). Dau ortul popii bolnavi de vezică, în război sau în vreun accident auto… Un punct final şi gata! Destin stereotip. Fac cumpărături de la solduri şi sunt încântaţi, dragii de ei… Se îmbracă în confecţii de serie, se încalţă la fel, sâmbăta seara merg la cinema sau pe stadion, iar duminica după-masă o petrec într-un camping de periferie… Şi totuşi, Triffeaut, acest cumsecade şi duios artizan, a avut parte de o moarte misterioasă, o moarte care a făcut senzaţie şi a justificat etalarea evenimentului pe două coloane şi pe prima pagină a ziarului *Parisien Libéré.*

E bizar, şi faptul mă preocupă teribil…

Arunc mucul, regal pentru unul care culege chiştoace, şi-l întreb din ochi pe Georgel, care şi-a făcut apariţia.

— Am adresa, murmură el.

Scoate din buzunar un capăt soios de hârtie.

— Pauvel, mecanică de precizie, strada Général de Gaulle, 146.

— O stradă care ar fi trebuit să se cheme Maréchal Pétain, spun eu, pus pe glume amare în dimineaţa asta…

— Nu ştiu, face Georgel.

Demarăm în direcţia Villejuif. Lui Georgel îi put picioarele. Frecvent printre poliţişti.

Discret, fiindcă nu se cade să jigneşti pe nimeni, cobor geamul de pe partea mea, ca să răsuflu o gură de aer.

Un zid revopsit în crem, o uşă cu geamlâc, vopsită în verde-speranţă şi litere aurite, în relief, care strigă în gura mare trecătorilor „Întreprinderea Pauvel”… Aici e…

Intrăm într-un hol care miroase a maşini de scris şi a dactilografă bine întreţinută.

O tânără fecioară surâzătoare îşi scoate printr-un ghişeu chipul fermecător, capabil să ispitească şi un sfânt.

— Ce doresc domnii? gângureşte ea.

Pauvel ştie să-şi aleagă personalul feminin. O tipă fâşneaţă ca asta te introduce imediat în ambianţă şi te predispune în favoarea „Întreprinderii Pauvel”. Îţi vine chef să-ţi cumperi o duzină de slipuri cu schimbător de viteză, contemplând o asemenea frumuseţe.

— Am dori să vorbim cu dl. Pauvel, îi răspund eu, aruncându-i o privire tenebroasă, de zile mari, în stare să topească bombele îngheţate, iar pe altele să le facă să explodeze.

— Pe cine să anunţ?

Şovăi. Când declari că eşti de la poliţie, se produce perturbaţie în tot sectorul şi capsele sar în aer, automat.

— E o chestiune personală, zic eu în cele din urmă.

Tipa face o mutrişoară contrariată.

— Dl. Director e foarte ocupat şi nu cred să vă poată primi…

— Încercaţi, totuşi. Spuneţi-i că e ceva important.

Clatină neîncrezătoare din cap, şi introduce o fişă într-un orificiu.

— Domnule Pauvel, rosteşte ea pe un ton de telefonistă din filmele americane, sunt aici doi domni care vor să vă vorbească…

Ascultă respectuoasă, de parcă bosul ar fi putut s-o vadă. După atitudinea ei, înţeleg că o să se lase greu.

— Susţin că-i important.

Ascultă în continuare şi se întoarce spre noi.

— Dl. Pauvel vrea să ştie cum vă numiţi…

— San-Antonio, arunc eu.

Tânăra repetă, dar se vede treaba că Pauvel are o fire suspicioasă.

Păpuşica întoarce spre noi o faţă dezolată.

— Dl. Pauvel spune…

— Că n-are timp de pierdut şi că ar vrea lămuriri clare?

Fata se înroşeşte, ceea ce, de altfel, îi vine foarte bine.

— Da…

Ascultaţi, fraţilor, eu nu ştiu ce se petrece uneori în centrala mea, dar îmi vin brutal nişte idei, apriori, gen ole, ole.

— Spuneţi-i că venim din partea domnului Paul Brioux…

De ce am pus în joc numele papei luciferian? Sunt primul surprins.

Georgel mă trage de mânecă.

— Ăsta cine mai e? mă întreabă el.

— Nu-ţi bate capul…

Demoazela transmite mesajul.

Iar apoi:

— Bine, domnule Pauvel, şi întrerupe convorbirea. Vă primeşte, spune ea.

E mulţumită, pisicuţa. Consideră acceptarea patronului ca pe o victorie personală. Simt că inima o ia la goană, mai să-mi spargă cofrajul. Fir-aş al naibii! Uite că dau iar peste pista iniţială, cea a smintiţilor lui Lucifer! Sunt stupefiat.

Tipa iese din boxa ei şi trece înaintea noastră ondulându-şi fesele, de mă prinde ameţeala.

— Urmaţi-mă, fredonează ea.

— Până la capătul pământului, supralicitez eu.

Îmi aruncă peste umăr o ocheadă care ar face să explodeze un termometru.

— Comandanţii nu-s buni psihologi, spun eu. Dacă ar fi fost deştepţi, ar fi pus în fruntea oştilor, în locul drapelului, un grup mic de fete ca mătăluţă, ca să-i determine pe soldaţi să meargă înainte. Dar ei, le-au lăsat pe drăgălaşele de Venus în ariergardă şi, în mod fatal, apărătorii patriei se simt tentaţi să bată în retragere.

Balivernele mele o excită. Călăuzindu-mă prin coridoarele pardosite cu dale cenuşii, râde gâlgâit, puicuţa.

— Ce faceţi diseară? o întreb.

Nemulţumit, Georgel tuşeşte forţat. Asta-i, genul lui. E tipul de om care-şi dă curaj ca să se urce în patul nupţial şi, când face dragoste cu nevastă-sa se gândeşte la Gina Lollobrigida.

— De ce? face tipa, răspunzându-mi la întrebare.

— Pentru că mi-e frică de singurătate şi trebuie să fie o plăcere să ieşi cu o copilă ca dumneata.

— Ia te uită, declară ea, aproape familiar… Nu prea vă pierdeţi timpul!

— Ce vreţi, sunt victima sistemului solar: o zi n-are decât douăzeci şi patru de ore şi sunt doar vreo treizeci într-o lună…

Îşi încetineşte mersul, ceea ce înseamnă că am ajuns înaintea uşii patronului.

— Gândiţi-vă la propunerea mea, îi murmur… Aştept răspunsul la plecare. S-ar părea că au un program senzaţional la *Trandafirul Roşu.*

Ulcerat de curtea mea insistentă, Georgel tuşeşte ca un apucat. Îi ard o labă în spinare care-l îndoaie ca pe acoperişul unei pagode.

— Nu te ţine de prostii! îi spun plin de bunăvoinţă. Tuşind atât, ai să ajungi să-ţi scuipi bureţii fără să bagi de seamă!

— Intraţi! ne invită păpuşica.

• Capitolul VII •
NOUTĂŢI

Nu vreau să vă plictisesc cu o filosofie gen apă de ploaie, dar pot să vă spun că întotdeauna e interesant să

întâlneşti un tip de la care s-ar putea să smulgi fărâme de adevăr.

În mod inconştient, te întrebi ce moacă o fi având şi, întrebându-te, nu poţi decât să ţi-o imaginezi.

Pauvel se contura în gândurile mele ca fiind un bărbat voinic, cu ochelari în rame de aur şi cu tâmplele cărunte.

Ei bine! Nici pomeneală. E înalt, asta aşa-i, dar slab. Să tot aibă vreo patruzeci de ani, dar e blond, chel, cu fruntea palidă, cu ochii palizi, cu sprâncene palide şi cu nasul ascuţit. Adăugaţi o expresie inaccesibilă, ceea ce l-ar clasa printre duri. Vă imaginaţi peisajul?

Stă în spatele unui birou vast cât Place de la Concorde, pe care se îngrămădesc dosare multicolore. De fiecare parte, are la îndemână un aparat telefonic, iar în faţa lui se ridică un bloc de ebonită, care pare să se fi prăbuşit de pe planeta Marte şi care, probabil că face legătura cu diferitele servicii din întreprindere, fiind prevăzut cu un microfon.

Pauvel mai scrie două, trei cuvinte în josul paginii unui bloc-notes înainte să-şi ridice capul, cum a văzut că fac actorii care joacă prin filme rolul oamenilor de afaceri!

Privirea lui este asemănătoare cu cea a unui robot de bucătărie: rece, fixă, ţeapănă.

E surprins de fizicul meu, asta se vede. Trebuie că are o idee specială, foarte specială chiar, despre indivizii care vin din partea lui Brioux.

Ne indică două scaune.

Eu pun mâna pe unul.

Pauvel aşteaptă liniştit în spatele imensului său birou ca eu să deschid gura. Nimic nu-i mai derutant ca un tip care se benoclează la tine cu nişte ochi ca de peşte fără să scoată un sunet.

Tuşesc ca să câştig timp şi să-mi pun în ordine gândurile.

— Vin din partea papei, fac eu pe un ton ultra-serios.

Aprobă din cap, invitându-mă să continuu.

— Îl cunoaşteţi pe Brioux, nu-i aşa?

— Da…

Suspin a uşurare.

— Ciudat om, ce părere aveţi?

Rămâne imobil. Privirea lui se plimbă lent de la Georgel la mine. Ai zice că-i crispat, în gardă… Că a devenit bănuitor.

În fine, deschide gura, iar vocea i se aseamănă privirii: gravă, cenuşie, puţin vâscoasă în articularea silabelor.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Comisar San-Antonio. Iar dumnealui, inspectorul Georgel de la Criminalistică.

Primeşte şocul fără să clintească. Simplu, pe faţa lui trece ca un soi de rictus fugitiv, care ar vrea să spună: „Nu m-am îndoit că-i vorba de o lovitură sub centură.”

Adaug, trăgând cenuşa pe turta mea:

— Dar, nu mi-am declinat identitatea faţă de telefonista dumneavoastră, pentru că salariaţii sunt întotdeauna dornici de senzaţii tari şi gata să colporteze bârfele cele mai stupide…

— N-are nicio importanţă, articulează el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Simplu, să-mi spuneţi de când şi de unde îl cunoaşteţi pe Brioux.

— De ce vă interesează aceste detalii?

— Dacă îmi permiteţi, prefer ca eu să fiu acela care pune întrebările.

Riposta nu-i place deloc. Gura lui formează un pliu care-i exprimă elocvent dezaprobarea.

— Îl cunosc pe Brioux, pentru că fosta mea soţie a fost total dependentă de el. Brioux e un individ detestabil, care exploatează credulitatea şi slăbiciunile semenilor lui. Prima mea soţie, decedată anul trecut, şi-a pierdut fiul născut dintr-o căsătorie anterioară. Durerea resimţită i-a zdruncinat într-o bună măsură mintea. Îl considera vinovat pe Dumnezeu şi răspunzător de moartea fiului ei. O prietenă a dus-o la Brioux şi acesta a pus gheara pe ea. De mai multe ori a estorcat-o pe această nefericită de

importante sume de bani, până în clipa în care am pus piciorul în prag şi l-am dat pe uşă afară…

— Şi de atunci, nu l-aţi mai revăzut?

— Nu… Soţia mea era bolnavă. A murit la puţin timp după asta.

Totul părea satisfăcător.

— N-aţi mai auzit vorbindu-se de el?

— Nu…

— Şi atunci, cum se explică faptul că numele lui a devenit un sesam pentru a vă forţa uşa?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că, fără a-mi declina profesiunea, n-aţi vrut să mă primiţi. Dar v-aţi schimbat părerea de îndată ce m-am recomandat ca venind din partea acestui om.

Ridică din umeri.

— M-am gândit că fosta soţie i-ar fi putut încredinţa anumite documente lui Brioux şi că acesta ar încerca să mă şantajeze. M-am recăsătorit de puţină vreme şi ţin la liniştea noului meu cămin…

— Documente? fac eu surprins… Ce fel de documente, domnule Pauvel?

— De fapt, n-am nici cea mai vagă idee. A fost un gând absurd, dar eram atât de derutat…

— Se vede…

Explicaţiile lui par satisfăcătoare, cel puţin din punct de vedere logic. Dar, ceva mă deranjează: Pauvel, oricum, rămâne trăsătura de unire dintre Triffeaut şi luciferieni. Venise momentul să pomenesc de Triffeaut.

Îl întreb pe nepusă masă, dacă-l cunoştea pe agentul de asigurări asasinat.

Un tremur uşor îi zvâcneşte mâna.

— Oh! da, afirmă el… Triffeaut se ocupa de asigurările noastre de personal şi maşini.

— Ah, bun… Spuneţi-mi, în ziua morţii lui, adică pe data de 16, Triffeaut urma să vă întâlnească, nu?

Pauvel face o grimasă.

— Hm, credeţi? Nu-mi amintesc…

— Şi totuşi, faceţi un mic efort! insist eu pe un ton

glumeţ. Aţi putea verifica foarte simplu, nu? Presupun că o persoană ca dumneavoastră are o listă cu întâlnirile stabilite?

Ezită.

— Evident, murmură el.

— În acest caz, aş vrea s-o verificaţi…

Chiar sub unul dintre aparatele telefonice se află un superb blocnotes cu coperţile din marochin roşu. Îmi aţintesc privirile asupra lui cu o asemenea insistenţă, încât n-are încotro şi pune mâna pe el.

Îl frunzăreşte nonşalant.

— Data de 16, insist eu.

Schiţează un semn de aprobare şi deschide la pagina cu pricina…

— Ia să vedem, face el.

Sunt un tip frenetic, asta o ştiţi. Când aştept un răspuns, exact parcă aş avea o crescătorie de furnici roşii în slip: nu mai am stare pe loc.

Printr-o mişcare neaşteptată, mă ridic şi mă aplec peste birou.

Cu o zvâcnitură iute, îi smulg carnetul din mână.

— Ce faci, domnule! tună Pauvel, neobişnuit cu aceste procedee cavalereşti…

Mă doare-n cot că s-a înfuriat. Cercetez pagina cu data de 16 şi constat că numele lui Triffeaut nu figurează, şi nici al vreo altei firme de asigurări.

În schimb, între ora zece şi prânz, apare un spaţiu liber.

— Vedeţi, bombăne Pauvel, în ziua aceea n-am avut întâlnire cu agentul meu de asigurări.

— Curios, pe carnetul lui, dumneavoastră figuraţi… Vă „prevăzu-se” pentru ora unsprezece treizeci… Dar, ce-i drept, la ora aceea nu l-aţi fi putut primi, pentru că era mort…

Fac o pauză să câştig timp.

— Dar dumneavoastră, n-aţi fost la birou?…

— Să nu fiu la birou?

— Citesc în carnetul ăsta că între ora zece şi amiază

n-aţi avut nicio întrevedere. Având în vedere anunţul de pe uşă precum că vă primiţi clienţii de preferinţă dimineaţa şi, constatând că pe toate celelalte pagini ale carnetului grosul întâlnirilor are loc între zece şi prânz, trag concluzia…

Lui Pauvel i-a sărit muştarul. Faţa lui palidă capătă culoarea unui înecat şi articulaţiile îi trosnesc.

— Cred că vă cam pripiţi să trageţi concluzii! rosteşte el.

— Aşa să fie?

— După mine…

— În acest caz, vă rog să mă scuzaţi, domnule Pauvel… Din moment ce pretindeţi că n-aţi fost plecat… Pentru că n-aţi fost plecat, nu-i aşa?

— Nu-mi mai amintesc, declară el, lovind în birou cu un pumn nervos. Oricum, nu văd ce sens are această întrebare!

Îi alunec printre degete, devenind dulce ca o susetă.

— Nici eu…

— Atunci?

Îi arunc o privire lui Georgel. Fundul lui trist odihneşte pe un colţ de scaun. N-a pierdut nicio fărâmă din cele discutate. Trebuie că am marcat un mic punct în ochii lui, fiindcă nu se mai uită la mine cu argaţ de când ne aflăm în biroul industriaşului.

Îmi închei pardesiul.

— Spuneţi-mi, domnule Pauvel, nu vi se pare ciudat că Triffeaut şi-a notat o întâlnire cu dumneavoastră în carnetul lui, pe când aici n-am găsit nicio urmă…

— Poate că nu era decât un proiect de întâlnire? sugerează omul cu nasul ascuţit.

— Da, poate… Dar nu se prea potriveşte cu personajul, care era un băiat foarte ordonat, mă înţelegeţi? Apropo, la ce companie sunteţi asigurat?

— Urbană şi Sena.

— Mulţumesc.

Mă ridic şi-i spun lui Georgel:

— Am cam abuzat de timpul domnului Pauvel…

Îmi reuşeşte un superb surâs de Iudă.

— Programul unui industriaş e ceva sfânt.

Îl salut cu un gest lent.

— Dezolat că v-am deranjat, lansez eu à la Gregory Peck.

Mă opreşte printr-un gest.

— Da?

— Aş putea să vă pun o întrebare, domnule comisar?

— Chiar vă rog.

— Pe cine anchetaţi, de fapt, pe Triffeaut sau pe Brioux?

— Pe amândoi…

— Ce legătură există între unul şi celălalt?

— După câte ştiu eu, una singură, îi răspund.

— Ah! aş putea afla care anume?

— Dumneavoastră.

Cu asta l-am spulberat.

— La revedere, domnule Pauvel…

— La revedere, râgâie Georgel…

Tragem uşa după noi. La capătul culoarului, pisicuţa ne aşteaptă la postul ei. Notez cu satisfacţie că şi-a împrospătat machiajul. Are pe buze acea lumină jucăuşă pe care desenatorii o aplică pe chipuri de fete sumar îmbrăcate, menite să impulsioneze vânzările prin magazine.

Îi fac semn lui Georgel să iasă fără mine şi mă apropii de ghişeu.

— Ei, zeiţă scumpă, o interpelez eu, te-ai gândit la mica mea propunere de adineaori?

Ea se înroşeşte exact cât trebuie ca să-mi demonstreze că nu-i dintre alea, cum aş putea eu presupune.

— Ce grăbit sunteţi! Un rendez-vous, aşa!…

— Cred că v-am expus teoria mea în legătură cu scurtimea vieţii, nu? Şi apoi, sunteţi exact genul de fată, care-mi retează pofta de mâncare şi mă face să devin poet… Din clipa în care întâlnesc persoane astfel fabricate,

nu mă mai hrănesc decât cu Verlaine[7]…

E străbătută de fiori. După mine, am impresia că puicuţa e plină de temperament. O bucăţică pe cinste!

Mă aflam pe punctul de a-mi mări avantajul, când începe să zbârnâie soneria aparatului. Fata ridică repede receptorul şi rosteşte vioi un „alo”, aşa cum se cuvine! Chipul ei exprimă o uşoară ezitare.

— Da, domnule Pauvel…

Îmi aruncă o privire. Directorul o întreba dacă am plecat.

Fata ascultă în continuare:

— Vaugirard 11-51, foarte bine…

Formează febril numărul, îi face legătura bosului şi revine la oile noastre.

— Bun, unde? mă întreabă ea.

Iată ce înseamnă să tranşezi fără ocolişuri.

— Ce-aţi zice de *Pam-Pam Opera*, la ora opt?

— De acord!…

Şi adaugă:

— Sper să nu-mi daţi plasă? Locuiesc la periferie şi…

— Arăt eu ca unul care dă plase fetelor tinere şi serioase? declam eu pe nerăsuflate.

Mă priveşte surâzătoare.

— Nu, recunoaşte ea.

— Atunci pe diseară.

Plec, spunându-mi că vizita mea la Pauvel nu s-a dovedit deloc inutilă…

• Capitolul VIII •

PĂLĂRIA – O ENIGMĂ

Georgel mă aşteaptă, tropăind furios pe trotuar. Pălăvrăgeala mea cu pisicuţa l-a scârbit şi are acel aer nefericit şi încăpăţânat al unei javre, care, după ce s-a ţinut două zile după o căţea în călduri, îl vede pe altul călărind-o repede şi degrabă.

Îmi las mâna pe umărul lui.

Eu, în schimb, sunt într-o dispoziţie excelentă. S-au cam scurs câteva zile bune de când n-am mai avut ocazia

7 Paul Verlaine (1844-1896) poet francez. (n.t.).

să încălzesc o puicuţă şi degust momentul cu anticipaţie.

— Ei, Georgel, ce părere ai de asta?

— Aveţi succes la femei, mormăie el. Nu vă trebuie multă vreme până să le daţi gata!

— Nu mă refeream la agăţat, dragul meu. Te întrebam ce crezi de Pauvel?

I-am pus întrebarea ca să-l onorez cu aparenţa unui interes. Ce crede el despre Pauvel mi-e vertiginos de indiferent.

— Lasă impresia că ar ascunde ceva, declară Georgel.

— Ah! ţi-ai dat şi tu seama?

Mă priveşte cu bieţii lui ochi fanaţi care vor protesta la infinit împotriva ingratitudinii vieţii.

— Şi de ce, mă rog, să nu-mi fi dat seama?

Nu-i mai spun: „Pentru că ai moaca ăluia care adulmecă o catastrofă după ce ea s-a şi produs…” N-are rost să-l înfierbânt prea rău, bietul de el. I s-ar preschimba fierea în vitriol şi ar crăpa cum crapă o broască râioasă de furie.

— Vezi că am avut dreptate să venim aici…

Şi continuu ca pentru mine însumi:

— Triffeaut, om minuţios, şi-a notat întâlnirea cu Pauvel pentru data de 16 la ora 11 şi jumătate. Dar, această întâlnire pare să aibă sens unic – dacă mă pot exprima aşa – întrucât în bloc-notesul lui Pauvel nu dai de nicio urmă. Triffeaut a fost ucis la unsprezece şi câteva minute. Pauvel probabil că nu era în acel moment în biroul lui. Trebuie să-i verific discret alibiul, dacă o avea vreunul…

— Mda, face Georgel.

Ne urcăm în maşină pentru a nu ştiu câta oară şi mă îndrept spre centru.

Georgel se reazemă de portieră, îşi trage pălăria pe ochi, cum procedează ucigaşii patentaţi şi se pierde în ceea ce suntem obligaţi să acceptăm ca fiind reflecţii.

Eu, eu îmi urmez firul deducţiilor. O fac cu voce tare şi inteligibilă, deoarece aşa îţi poţi auzi enunţate

eventualele prostii.

— Pauvel îl cunoştea pe Triffeaut şi îl cunoaşte pe Brioux… Deci el este legătura dintre mortul din parcare şi luciferieni… Legătură care, până acum, nu se concretiza decât prin acea imagine eretică…

Mă răsucesc brutal spre coechipierul meu şi-i latru în nas:

— Nu-i aşa?

Tresare şi-i scapă mucul de ţigară în prohab. Îl stinge mai înainte de a se produce incendiul care ar lipsi-o pe madame Georgel de jalnicele prerogative ale soţului ei.

— De ce strigaţi aşa? îmi reproşează el.

— Că mi-a venit… Nu-ţi plac farsele?

Georgel bombăne nemulţumit:

— Nu ştiu cu ce v-am greşit de vă luaţi mereu de mine…

Un grăunte de milă se aprinde în mine.

— Căsniciile sunt dificile la începutul lor, îi spun. A noastră tocmai traversează perioada asta, dragostea mea… Pe urmă, ai să vezi, o să fie nevoie de un aparat cu flacără autogenă ca să ne despartă…

Îl luminează un surâs pasager.

— Unde mergem acum? mă întreabă el.

— La parchingul de la Galerii, de ce?

— Eu am trecut pe acolo…

— Tu ai fost peste tot, ştiu asta… Dar, aşa cum spunea Pasteur, dacă nu cumva preşedintele Auriol[8]: patru ochi valorează mai mult decât doi şi, ulciorul a mers de atâtea ori la apă că până la urmă a făcut pui…

Stopez în faţa oficiului poştal de pe strada Rennes, unde ne-am oprit şi mai înainte.

— Iar? face colegul meu.

— Aceeaşi operaţie, îi spun.

— Trebuie să mai caut o adresă?

— Da, însă, în loc să pleci de la un nume, acum o porneşti de la un număr de telefon. Mergi şi vezi cu cine

8 Vincent Auriol (1884-1966) președintele celei de a IV-a Republici Franceze. (n.t.).

corespunde Vaugirard 11-51.

— Am să-mi petrec toată viaţa la poştă, bombăne el îmbufnat.

— Factorul sună întotdeauna de două ori… E lucru ştiut.

Dă din umeri şi dispare.

Eu jubilez, tipilor! Niciodată o afacere criminală nu mi s-a prezentat sub auspicii atât de fericite. (Merită un vin bun.)

De obicei, demarez greoi, firele se încâlcesc ca un ghem de lână între lăbuţele unei pisici, dar acum, totul ca pe tavă. Pe ce pun mâna, îmi reuşeşte. Am prins un fir care pare la fel de solid ca un cablu de macara. Apropo de macara, cred că am făcut o afacere cu puicuţa de la Pauvel. „Mecanică de precizie!” ce părere aveţi! Marfă fainâ şi care probabil că nu protestează prea vehement când îi introduci degetul în condensator… Şi pe deasupra, salariata unui tip care mă interesează. Vă prindeţi cum stau lucrurile?

Se întoarce Georgel.

— Ai obţinut informaţiile, fiule?

— Da, Vaugirard 11-51 e recepţia hotelului *Mont-Chauve*, de pe strada Jaquemaire-Clemenceau nr. 1.

— Notează asta pe o bucată de hârtie, o să ne trebuiască mai târziu.

Georgel notează, iar eu apăs pedalele ca un apucat. E unsprezece fix, adică *just the time*[9] când a fost ucis bătrânul Triffeaut şi vreau să văd cum arată parchingul Galeriilor Lafayette la ora asta…

E imens. Intrarea se află în Bulevardul Haussman. Un ins în uniformă îţi pasează un tichet roz în valoare de două sute de centi iar altul îţi indică unde să-ţi laşi maşina. După care, poţi pleca să hoinăreşti prin zonă. Dacă faci cumpărături în Galeriile Lafayette, cele două sute ţi se dau înapoi. Ce stratagemă! Uite aşa se încurajează comerţul!

Pe urmă, n-ai decât să-ţi recuperezi farfurioara şi să te evacuezi prin strada Magador.

9 Exact timpul (lb. engleză în original). (n.t.).

Georgel mă pune în temă cu toate aceste uzanţe. Găsesc treaba inteligentă, şi-mi spun că informaţiile îmi vor servi când o voi aduce pe Félicie, brava mea mamă, să facă târguieli prin marile magazine…

Ne croim drum prin mulţimea densă de pe trotuar şi pătrundem în parching. Flutur banii pe fereastră *exactly* ca un tip oarecare.

Primesc un tichet roz. Amploaiatul detaşează o parte pe care o aşază sub un ştergător şi un alt tip se prezintă să-mi parcheze maşina.

O dată garat, îi întind un bacşişi, precum e obiceiul, ceea ce predispune la relaţii cordiale. Apoi, îl opresc, apucându-l de braţ:

— Ascultă, tăticu, vreau să-ţi arăt ceva.

Şi-i pun sub nas legitimaţia. O priveşte cu un aer recules.

— Ah! da, face el. Cred că-i vorba despre nenorocitul de deunăzi.

— Exact…

Mi-l arată cu bărbia pe Georgel.

— Îl cunosc pe domnul.

— Ia-auzi! parcă ai fi un fizionomist! Pentru un poliţist e straşnic să aibă de-a face cu martori fizionomişti…

— Oh! martor, murmură el modest.

— Bun, cum s-ar numi cineva care descoperă un cadavru în spaţiul lui vital, ia spune, bătrâne?

Admite cu o mişcare condescendentă.

— Dumneata ai descoperit, mortul, nu?

— Da.

— Povesteşte-mi puţin cum au decurs lucrurile. Mai întâi, unde era, sărăcuţul de el!

— La zece metri de aici, chiar lângă zid, acolo…

Îmi arunc o privire vălurită în direcţia indicată. Descopăr un zid teribil de înalt, ca o faleză abruptă de ciment.

— Hai, dă-i drumul, ia-o de la început…

Evident, Georgel adoptă atitudinea indiferentă a celui

care cunoaşte deja povestea cu Scufiţa Roşie.

Responsabilul cu circulaţia în parching îşi ia avânt. Trebuie că a debitat această istorioară de un impresionant număr de ori din momentul producerii crimei.

— Păi, uite cum s-au întâmplat lucrurile, atacă el energic. Tipul a intrat… Era într-o CV4. Aveam un loc mic lângă zid, taman bun pentru ea. L-am ghidat într-acolo… Între timp, au mai venit şi alţi clienţi…

— Aceşti alţi clienţi îl urmăreau cumva pe Triffeaut?

— Nu… Au venit la volanul unei maşini mari americane. Era un bărbat şi o femeie, bine înţoliţi. Pe urmă, imediat în spate, un autoturism cu o fată frumoasă la volan… I-am garat pe toţi…

— Alături de Triffeaut?

— Nu, în diferite părţi… în capătul celălalt.

— Şi Triffeaut a ieşit din maşină?

— N-aş putea să vă spun, n-am băgat de seamă, aici, ştiţi dumneavoastră, e ca la moară…

— Când ai descoperit crima?

— Cam după o jumătate de oră. Un client, garat aproape de Triffeaut, nu-şi putea degaja maşina. Claxona să-i ceară să dea înapoi, dar Triffeaut, bineînţeles, nu-l mai putea auzi… M-am apropiat şi m-am cutremurat: gâtul îi era tot roşu şi sângele gâlgâia…

— Murise de puţin timp, am citit raportul. Concluzia, precis n-a ieşit din maşina lui?

— Of! asta nu ştiu…

Îmi privesc interlocutorul. E un tip de vreo cincizeci de anişori cu un nas care zice multe despre pasiunea lui pentru vinul roşu.

— Personajele, care s-au anunţat în urma lui, le-ai văzut plecând din parcare?

— Da…

— Dar *înaintea* lui, dragul meu… Exact înaintea lui, n-ai observat pe cineva care părea să aştepte? Sau, stai aşa, unul care să se fi parcat pentru puţin timp?

Meditează profund, ceea ce-i contursionează obiectul gândirii. Mintea lui e teribil de înţelenită, vă anunţ. E

nevoie de o cazma să poţi aduce la suprafaţă ceva…

— Aşteptaţi, face el… Da, chiar înaintea lui, a venit un tip. L-am parcat. S-a uitat peste tot în jurul lui, de parcă ar fi căutat pe cineva…

— Ah! Ah!

— Da… Pe urmă a ieşit şi, pe când primeam o altă maşină, l-am zărit, în picioare, înaintea intrării.

— Şi pe urmă?

Georgel s-a înmuiat dintr-o dată. El nu ajunsese cu interogatoriul aşa departe, bravul ţap! Începe să priceapă cum trebuie descusut un individ.

— Şi pe urmă, rosteşte gardianul în stare de hipnoză… Şi pe urmă, o clipă mai târziu, pe când mă ocupam de alţi clienţi, l-am văzut îndreptându-se spre maşina lui… Mi-am zis că, după ce s-a gândit, a renunţat să mai alerge după treburi în dimineaţa aceea…

— Triffeaut venise?

— Da.

— Şi maşina omului ăsta sa găsea departe de faimoasa CV4?

— Nu, nu foarte…

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, nu mai ştiu, trebuie că a plecat, nu i-am zărit…

— Cum arăta individul ăsta?

— Scund, brunet… Ah, da: într-un costum albastru deschis, cu o pălărie moale, maro…

— Aha, îmi dau seama cam ce gen… Şi vârsta?

— Vedeţi… Nu l-am privit atent, înţelegeţi-mă…

— Înţeleg.

— Să fi avut patruzeci? Să fi avut mai puţin…

— Dar de maşină îţi aminteşti?

Fără nicio umbră de ezitare, îmi răspunde.

— O Lancia neagră, model vechi.

Imediat îţi dai seama când pe cineva îl interesează maşinile. E categoric, într-un mod impecabil… O informaţie ca asta te reconfortează mai ceva ca o secărică tare…

Cum zicea unul: îmi frec mâinile moral!

Înaintăm, tipilor, înaintăm…

Îi fac descrierea lui Brioux, apoi pe cea a lui Pauvel, întrebându-l pe gardian dacă-i zice ceva; dar el îmi răspunde în doi peri.

— Atâţia oameni defilează pe aici…

— Ca măsură de precauţie, îi spun lui Georgel, fă rost de fotografiile ăstora doi şi arată-i-le dânsului.

— Am înţeles.

— Nu mai ai nimic altceva de semnalat? îl întreb eu conform unei formule care face furori în romanele poliţiste.

Omul ridică din umeri…

— Păi, am cam zis tot. Ziariştii m-au omorât cu întrebările. Pe urmă au ştiut ei să le înflorească. Mi-aţi văzut poza pe prima pagină în *Parisien*? De atunci, portăreasa mea îmi face avansuri. Cum nu-i deloc tinerică, trec prin faţa boxei ei în vârful picioarelor, de frică să nu mă violeze!

Mă îndoi de râs ca să-i fac plăcere, şi-l înşfac pe Georgel de-o aripă.

— Trupă, înainte marş!

Îşi trage mucii care-i atârnă din nas într-o cantitate considerabilă, şi salută atingându-şi borul pălăriei, foarte relaxat, Georgel… Un terchea-berchea trei lei perechea, care la el acasă probabil că-i adulat de întreaga familie.

Când să ieşim pe poarta parchingului, omul care se ocupă de circulaţia în interior, ne strigă bucuros.

— Hei!

Ne întoarcem.

— Trebuie să vă mai zic ceva, domnule comisar. Dar, s-ar putea să fie o prostie…

— Dă-i drumul.

— Tipul…

— Care tip, Triffeaut?

— Da…

— Ce-i cu el?

— Oh! un amănunt idiot… Şi poate că mă înşel…

— N-ai de gând să naşti o dată, bătrâne… Sau mă duc după forceps.

Râde.

— Eh, şi dumneavoastră! Ei bine, eu cred un lucru…

Îşi înghite saliva, ceea ce-i dreptul lui incontestabil, dar faptul îi încetineşte şi mai mult debitul. Dacă ar fi să judecăm după nasul lui, debitul ar fi mai curând constituit din băuturică, cum zice Madame de Sévigné[10], o femeie uricioasă care a dat cel mai mult de lucru PTT-ului.

— Vedeţi, când tipul a venit, era cu capul descoperit… Şi când l-am găsit cu gâtul tăiat, avea o pălărie. Asta-i tot… Am zis eu că-i o prostie…!

Îmi scarpin vârful nasului.

— Poate că nu-i chiar aşa…

— Zău? Credeţi?

— Poate că avea pălăria alături de el?

— Poate…

Dansez un pic în loc, ca ursul pe jăratec.

— Bine, mulţumesc…

Ne regăsim iar în mijlocul mulţimii.

— Lăsaţi maşina aici? mă întreabă Georgel.

— Da, am de gând să îmbuc ceva prin zonă. Tu unde mănânci?

— Păi, la mine acasă.

Of course[11] nevastă-sa îl aştepta într-o bucătărie mirosind a varză şi a murdărie de pisică, cu şerveţelul în cornet pe farfurie, pilulele pentru stomac la dreapta paharului şi papucii, cum intri pe uşă, la stânga. Georgel merge la cinema duminica după-amiază, când plouă! Încă un candidat la destinele de duzină, gen Triffeaut, ameliorat Dupond, Durand, Dubois. Lumea-i plină de alde ăştia. Se joacă serios de-a viaţa, o viaţă întreagă. Fac plimbări cu bicicleta, copii, serviciu militar… Şi apoi, într-o bună zi, sunt coborâţi la trei metri sub pământ, iar văduvele lor le

10 Marchiza de Sévigné (1626-1690) redă timp de treizeci de ani la „scrisorile” ei pitorescul moravurilor vremii, rupând cu formalismul retoric al genului. (n.t.).

11 Bineînțeles (lb. engleză în original). (n.t.).

înapoiază, sub formă de coroane, perlele false oferite de ei în timpul măruntei lor existenţe.

— Ascultă, îi spun lui Georgel, n-are rost să te ţii după mine ca un căţel. Mi-ai fi mult mai util dacă ai investiga pe cont propriu, ce părere ai? Hai să ne împărţim munca, e mai raţional.

Se umflă în pene. Se simte revalorificat. Dintr-un foc, se crede un Napoleon al poliţiei, când în realitate nu-i decât domnul Fă Drepţi.

— Deschide-ţi pavilioanele, bătrâne, şi bagă la cap: Primo, dai o fugă la văduva Triffeaut şi o întrebi dacă bărbatu-su purta pălărie. Trebuie să elucidăm acest punct. Dacă nu, te informezi ce circumferinţă avea capul lui şi verifici cu numărul pălăriei purtate când a fost găsit mort. Secundo, cauţi în fişierul de condamnări poza lui Brioux. Tertio, încerci să faci rost de o fotografie a lui Pauvel. Dar discret. Agaţă un fotograf şi fă-i un instantaneu, aşa într-o doară, pe stradă, pricepi?

— Pricep!

E plin de entuziasm, colegul. Fiţi atenţi! V-aţi prins! Asta-i ceea ce se cheamă emulaţie!

— Cum ne reîntâlnim? mă întreabă el.

— Stai puţin…

Îmi fac un program rapid pentru după-amiază.

— Să zicem, la şase fix, în birou la Mignon!

— Înţeles…

Îi privesc silueta insignifiantă diluându-se în Paris, ca un supozitor în posteriorul unui uriaş.

Mă îndrept agale spre un restaurant mic, unde poţi hali o paella[12] senzaţională.

• Capitolul IX •

SE FACE LUMINĂ LA MONT CHAUVE

— Serviţi şi o cafea filtru? mă întreabă un chelner pleşuv, care şi-a lipit cu pap cele patru fire ce i-au mai rămas, şi a cărui proteză instabilă clămpăne.

— Fie şi un filtru, îi spun eu.

---

12 Mâncare spaniolă din orez fiert în bulion și garnisit cu carne, pește și crustacee. (n.t.).

Pe deasupra, mai e şi surd, peştele.

— Bine, domnule, face el târându-şi papucii.

Cad o clipă pe gânduri, privind la două muşte cărora le-a venit chef să se joace de-a dragostea într-un colţ al ferestrei.

Cu burta plină, cu creierii învăluiţi în aburii unui vin roze din Alger, mă simt gata de atac. Daţi drumul la taur, eu îi sunt omul (ceea ce-i de preferat, decât să-i fii femeia!)

Dimineaţa asta s-a dovedit fructuoasă şi sper să fie tot aşa şi în continuare. Pista Pauvel e bună. Acum am certitudinea că luciferienii sunt amestecaţi, mai mult sau mai puţin, în afacere.

Nu-mi rămâne decât să descopăr pe cine a sunat Pauvel în dimineaţa asta, după plecarea mea. Simplul fapt de a se fi asigurat că mi-am luat tălpăşiţa mai înainte de a telefona, e o dovadă că această convorbire era strâns legată de vizita mea. Sunt convins că industriaşul se grăbea să pună pe cineva în gardă. Pe cineva care locuieşte în hotelul *Mont Chauve*, şi pe care îl voi descoperi fără probleme.

Da, asta-i o treabă simplă, pentru un copoi căruia îi place să stea cu fundul pe cămaşă. Trebuie să fii cap pătrat ca Georgel ca să nu descurci iţele astea.

După ce verific identitatea celui cu care a vorbit Pauvel, mă apuc să anchetez cazul Permezel. Biata femeie, am cam neglijat-o! În fine, acolo unde se află ea acum, nu-i prea grăbită, în colţişorul acela liniştit şi minunat unde aştepţi în pace judecata de apoi, la adăpost de perceptori şi ferit de pericolele circulaţiei.

Chelnerul mi-aduce filtrul, acţionez capacul cu resort ca să fac să treacă mai repede cafeaua, şi o degust ca un paşă.

— Nota de plată, vă rog!

Timpul e superb, de o rară delicateţe. Gen „gânduri otomnale”. Un soare rece, frunze moarte. Fetiţelor le suflă vântul în chiloţi. Ce le-ar mai place să păşească pe covorul auriu cu un gigolo alături, mai înainte de a-l plasa în chip de cataplasmă într-un loc discret.

Aerul e limpede. O primăvară pe de-a-ndoaselea!

Ca tuturor poeţilor, şi mie îmi place toamna.

Trebuie să vă spun că, de mic copil eram aşa: de cum vedeam o rândunică mă pierdeam cu capul în nori.

Numai viaţa te obligă să cobori cu picioarele pe pământ.

Cui îi mai arde acum de rândunele?! Cum spune umflatul de Bérurier: diferenţa dintre o pistă fierbinte şi o rândunică constă în faptul că pe pistă nu poţi prinde o rândunică!

Învăluit în gânduri duioase, îmi iau maşina din parcare, traversez bulevardul Madeleine, Concorde, şi mă îndrept spre Vaugirard.

Hotelul *Mont-Chauve* e un stabiliment mediocru, care se făleşte că are apă caldă, lucru înscris cu litere aurite pe o placă de marmură.

Un hol care miroase a rufe proaspăt călcate şi în care se ofilesc plante verzi, prăfuite… Două trepte acoperite cu un covor uzat, ca glumele lui Vermont, şi aterizez în faţa unui ghişeu, ornat doar cu o singură călimară de cerneală.

— E cineva pe aici?

Ceva viu scoate un grohăit şi îşi face apariţia. E patronul.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Mont-Chauve? îl întreb.

Teribil de bizaroid, ţăranul. Imaginaţi-vă o grămadă de gelatină adunată într-o cămaşă cu dungi. Gata să se topească, trebuie că se fereşte de calorifer ca de ciumă, bietul îngeraş. N-a văzut soarele de treizeci de ani, dacă e să judeci după culoarea lui lăptoasă.

Buza de jos îi atârnă ca o bucată de jambon, tăiată prost.

Îşi ridică anevoie până la mine privirea grea, de vacă moartă.

— Nu mai sunt locuri, suspină el.

— Cu atât mai bine, fac eu; asta înseamnă că afacerile merg din plin şi vă veţi putea plăti impozitele pe anul trecut!

Nici nu clinteşte. Doar pleoapa lui dreaptă se saltă de trei milimetri.

— Sunteţi de la poliţie? mă chestionează el.

Atâta perspicacitate mă uluieşte.

— Se vede aşa de bine?

— Nu, face el, miroase!

Nu protestez. Eu nu-s ca cizmele alea care nu pot suporta să fie luate peste picior de un civil. Când faci o meserie ca a mea, n-are rost să te aştepţi să ţi se adreseze lumea cu „excelenţă”, fatal!

— O.K., ai nas bun.

Îi examinez, râzând răutăcios, castravetele mare şi decolorat, plantat în mijlocul figurii lui ca un mâner de cratiţă.

— Ştiam, îmi răspunde el calm. Ce nu merge cum trebuie? Stabilimentul meu e-n regulă. Pot să vă prezint registrul cu clientela!

— Poate că n-o să fie nevoie… Doar nişte informaţii.

— Ah! da. Asta nu-mi prea place… Nu-i genul meu să mă ţin de turnătorii!

— Această concepţie te onorează, dragă domnule…?

— Magnin. Victor, pentru femei…

— Sunt împrejurări în care un bun cetăţean trebuie să răspundă la întrebările puse de poliţie. În special când acest cetăţean ţine un hotel de mâna a douăsprezecea…

Termenul de „mână a douăsprezecea” îi biciuie sângele de andivă fleşcăită.

— Întreprinderea mea e decentă: cearşafurile sunt curate şi ploşniţe n-au mai apărut din vară, când au fost căldurile ălea!

— Pe scurt, la dumneata trage însuşi ducele de Windsor!

— Dacă ar vrea, de ce nu?

— Gata cu glumele, Victor! Ai primit un telefon pentru unul dintre clienţii dumitale… cam pe la unsprezece, azi dimineaţă.

Se vălureşte ca o foaie de tablă ondulată.

— Ce vorbiţi! Telefoane, dimineaţa, păi numai asta

facem… Pentru cine era, mă rog, domnule inspector?

— Comisar, îl corectez eu.

Toţi colegii mei ţin la titlul lor. Deşi nu-i vorba de megalomanie, şi eu fac la fel ca ei, din respect pentru profesiune…

— Oh, oh! face el, e grav când încurci borcanele…

— Întotdeauna e grav pentru cineva când este interogat de poliţie. Încearcă şi pune-ţi în mişcare materia cenuşie, dacă ai, Magnin. E important să descopăr destinatarul telefonului de care ţi-am pomenit!

— Dar cum naiba vreţi să…

Îl opresc cu un gest olimpian.

— Fii atent, legătura telefonică a fost făcută de o secretară şi, după ce s-a asigurat că sunteţi Vaugirard 11-51, a branşat postul patronului. E un indiciu pentru dumneata: ora unsprezece, o secretară o voce de bărbat…

Face „da” din cap.

— E-n ordine, cred că ştiu!

— Atunci, dacă dumneata ştii, ştiu şi eu, dragul meu domn…

— Apelul a fost făcut pentru domnul Brioux…

Mi se pare atât de formidabil, încât rămân cu gura căscată.

— Paul Brioux?

— Exact, îl cunoaşteţi?

Fără să-i răspund, îmi scarpin nasul. Pauvel şi-a bătut joc de mine cu balivernele lui despre nevastă-sa îmbrobodită de papă! Calul ăsta bătrân, care pretindea că nu mai ştia nimic de Brioux! Drăguţ! Numai că are de-a face cu un partener tare, domnul negustor de mecanică fină!

Ce-şi închipuie el! Că poliţia e ca în albumele cu poze pentru prunci?

— Paul Brioux locuieşte de mult aici?

— De vreo două luni…

— Cam ce fel de client e?

— Parcă-l cunoşteaţi?

De data asta mi-a sărit muştarul.

— Nu face pe prostul cu mine, Magnin, nu-mi place să fiu prea mult călcat pe bătătură. S-ar putea ca vorbele tale de duh să te amuze, dar eu nu-s aici să mă ţin de glume. Atunci, ori îţi schimbi stilul, ori întorc foaia. Dacă mă supăr eu, ai să ai toate motivele să regreţi că ai scăpat din epidemia de gripă spaniolă…

I-am vorbit pe un ton agresiv, potrivit situaţiei. Magnin depune armele. Gelatina îi tremură de parcă ar fi acţionat un ciocan pneumatic.

— Brioux, începe el, e un client serios… Liniştit, binevoitor…

— Primeşte multă lume?

— Nu…

— Urcă la el femei, câteodată?

— Rareori.

Evident, face dragoste la domiciliu, nebunaticul! Nici nu-l doare capul! Le scutură de bani pe cele credule şi se culcă cu cele mai puţin pocite, ca supliment la program. Lucru de mână! Fremătânde cum sunt, le dezvăluie rătăcitelor luciferiene misterele de pe lumea cealaltă, concomitent cu talentele lui în materie de amor!

Treaba e limpede şi exonerată de orice taxe de producţie! Ce vreţi o activitate mai frumoasă? Ai tot interesul să demisionezi din postul de ministru al finanţelor, pentru a te lansa în meseria de papă!

Complicatele orgii romane, vicioasele îmbrăţişări din alcovuri misterioase, astea-s de mine! Mai ceva ca în Pigalle[13]. Şi fără riscul să te înhaţe cei de la moravuri!

O treabă impecabilă!

— Pe la ce oră se întoarce acasă?

Patronul hotelului ridică din umeri:

— N-are ore fixe… În orice caz, azi e aici.

— Vrei să spui, la el în cameră?

— Da: numărul 12, vedeţi, cheia nu-i la panou.

— Bun, sper să nu-l deranjez…

Mă angajez pe scară, ceea ce-i cu mult mai bine decât să te angajezi în trupele aeropurtate.

13 Stradă din Paris vestită pentru bordelurile ei deocheate. (n.t.).

• Capitolul X •
O SURPRIZĂ

La etajul întâi, holul e mai tăcut ca în măruntaiele unui măr. Mirosul de rufe călcate şi de praf respectat se precizează, complicat printr-o aromă persistentă de cacao.

Mă înfiinţez în faţa uşii cu numărul 12 şi ciocăn delicat. Îmi răspunde o tăcere adâncă.

Îmi spun că, Brioux, contrar celor presupuse de patronul creşei, o fi ieşit… Dacă nu cumva s-o fi dus la closet. Mă uit la uşa cu pricina, care-i alături. Micul disc de email alb indică „liber”.

Ar trebui să-mi iau tălpăşiţa dar, cum sunt copoi din fire, mă supun unui reflex nesăbuit: apăs pe clanţa uşii.

Aceasta se deschide fără nici cea mai mică dificultate. Pătrund într-o încăpere obscură, unde domneşte un miros fad. Caut pe bâjbâite comutatorul care se află ca întotdeauna, lângă intrare, ca santinelele, şi aprind lumina fără mare greutate.

Dau cu ochii de o plantă ofilită ca şi cele de la parter.

S-ar putea juca uşor şotron aici. Un şemineu oribil, din marmură, pretinde să dea o notă de originalitate locului. În realitate, nu face decât să sublinieze tristeţea inspirată de mobile din lemn alb. Patul e făcut, draperiile decolorate de la ferestre, trase. Totul e în ordine…

Dau în lături draperiile ca să las lumina cenuşie a cartierului să pătrundă în interior. De vreme ce mă găsesc la faţa locului, nu strică să arunc o privire prin efectele lui Brioux. Ar putea fi edificatoare, merită deci să mă uit. Deschid dulapul. Costume atârnate cu grijă, pantofi cremuiţi, aliniaţi, cămăşi de mătase, în teancuri. E cochet, tipul. Îi plac ţoalele frumoase, costumele elegante… Asta-i viciul tuturor gangsterilor. Toţi, de îndată ce economisesc ceva bani, se gătesc ca nişte prinţi. Un sertar se invită curiozităţii mele. Îl deschid, natural. Găsesc butoni de manşete, obiecte de manichiură, bibelouri lipsite de importanţă, dar nimic compromiţător, nimic, în orice caz, legat de afacerile particulare ale ocupantului.

Şi-a divizat existenţa în două, Brioux: de-o parte,

meseria de papă; de alta, viaţa de individ mărunt şi liniştit.

Pe şemineu, se îngrămădesc romane poliţiste… Printre ele, un album scabros, care ar excita o duzină de persoane stupide.

Dar, nimic edificator în privinţa lui Brioux.

O mişcare greşită, şi teancul de romane poliţiste se prăvăleşte pe mochetă. Mă aplec să le adun şi, atunci, casc ochii ca două hublouri, *because*, din poziţia asta văd bine sub pat. Şi sub pat, dragii mei, e lungit cineva.

Cineva care stă nemişcat.

Am şi pus mâna pe revolver, instantaneu.

— Ieşi puţin de-acolo, cetăţene, murmur eu…

Dar nu iese nimeni.

Atunci, înaintez un pas, salt patul şi-l deplasez spre stânga.

Părerea mea e că personalul care face aici curăţenie suferă de lumbago, din care cauză nu se poate apleca să bage aspiratorul şi sub pat. E plin de praf, de cocoloaşe de hârtie şi alte gunoaie…

Printre toate astea, odihneşte pentru eternitate numitul Paul Brioux. Zace pe spate. Mâinile îi sunt încrucişate, pe piept, picioarele crăcănate, privirea înceţoşată, ţeapăn ca cimentul. O gaură albăstrie îi străpunge fruntea. Asta-i opera unui P. 38, cred că nu mă înşel.

Judecând după rigiditatea lui, Brioux probabil că e mort de câteva ore.

Tipul care l-a răpus, i-a trimis un glonţ drept în ţeastă. Trebuie că a avut un pistol cu amortizor, *because*, în liniştea hotelului, bubuitul unui P. 38 s-ar fi auzit foarte puternic.

Individul care i-a încheiat socotelile, avea nevoie să câştige timp. Aşa se explică faptul că a lăsat totul în ordine, şi a băgat cadavrul sub pat. Apoi, a tras draperiile şi a şters-o. Aşa cum se face curăţenia aici, nu prea erau şanse să fie descoperit, bietul papă! Doar după mirosul care le-ar fi strâmbat nasul! Şi, pe deasupra, în anotimpul ăsta, ar fi fost nevoie de câteva zile până să înceapă să

pută!

Hangiul ar fi gândit, nemaivăzându-l, că e plecat după distracţii şi a uitat să lase cheia la panou…

Ies şi trag uşa după mine, pentru cazul în care vreo pisică ar bântui prin zonă. Astea au pasiunea cadavrelor. Îmi amintesc de o bătrână, pe când eram copil, care trăia singură, nu departe de noi. Într-o noapte şi-a înghiţit extrasul de naştere, fără ca nimeni să ştie nimic. Pisicuţa ei dragă, o angora cu un colier de zurgălăi auriţi, a rămas închisă cu ea. Când au descoperit-o rece, două zile mai târziu, bătrâna semăna cu un schelet de peşte. Pisica îi mâncase toată carnea! Ce să vă mai spun…

— L-aţi găsit? mă întreabă grămada de gelatină care prezidează destinele hotelului *Mont-Chauve.*

— Da, fac eu… Dar nu fără bătaie de cap.

Cască la mine ochii lui de gorilă înfrigurată.

— Cum adică?

— Era sub pat, bietul de el.

— Ce făcea acolo?

— Ce-ar putea face un mort: aşteaptă Judecata de apoi…

Grăsanul nu păleşte, deoarece, cu tenul lui de morar bolnav, îi este cu neputinţă. Dar, încep să-i curgă balele ca unui boxer bătrân, care-şi aminteşte de o lovitură la antricoate, de pomină.

— Mort?

— Da, îi poţi comanda ferparurile!

— Mort, sunteţi sigur?

— Sigur, ştii, frăţioare, n-am mai văzut pe nimeni să se poată vindeca de un glonţ calibrul 38 primit în cap…

— Un glonţ!

— Da, unul singur, bine plasat. Extraordinar, ce stricăciuni e în stare să facă în carcasa unui om.

Patronul se lasă pe un scaun.

— Dar cu… cu…

— Ce, cucu?

— Cum de s-a putut întâmpla?

— Simplu: cineva a îndreptat ţeava unui revolver

spre capul lui Brioux şi a apăsat pe trăgaci… Uite aşa se produc accidentele!

— Vreţi să spuneţi?

— Exact, ca să fiu precis…

Îl dau la o parte printr-o mişcare fleşcăită ca şi el, pentru a ajunge la telefon. Îl alertez pe Mignon şi-i cer să trimită echipa laboratorului cu legistul în frunte, pentru constatările de rigoare.

Apoi, mă răsucesc spre Magnin, omul care se dădea drept superman-ul apei calde curente, regele bideurilor, împăratul prosoapelor, caidul cearşafurilor uzate. Acum n-o mai face pe fanfaronul. Nimic nu contrariază mai mult pe un negustor de prostituate ca prezenţa unui cadavru zăcându-i pe covor. Pentru el un eveniment neprevăzut şi supărător, de mare calibru. Regretă, probabil, că s-a jucat mai adineauri cu mine de-a cine-i mai isteţ.

— Ia să vedem, zic eu, Brioux n-a ieşit azi din casă?

— Nu, nu l-am văzut!

— Totuşi patul lui e făcut…

— Când rămânea culcat toată dimineaţa, cum obişnuia destul de des, şi-l făcea singur. Aşa stabilise cu femeia de serviciu, care numai până la zece strânge paturile clienţilor. Mai târziu, mă ocup de întâlnirile ocazionale, şi asta îmi ia mult timp.

— Unde au ele loc?

— La etajul doi. Şase camere. Pentru cartierul ăsta ajunge: vin şi femei măritate pentru o repriză de amor rapid, cât să-şi plătească nota de gaze sau să-şi ofere o pereche de pantofi din piele de crocodil.

— I se întâmpla să-şi petreacă toată ziua în casă?

— Toată ziua, nu, dar deseori nu cobora decât după-masa, iar alteori, mai târziu…

— La ce oră s-a întors în noaptea asta?

— N-am idee… Pentru doi, trei obişnuiţi ai casei, am pus să se facă chei. Aici, închidem la două noaptea…

— Deci, la ora două încă nu se întorsese?

— Nu.

— A primit vreo vizită în dimineaţa asta?

— Nu…

— Eşti sigur?

— Sigur.

Patronul e năucit. Îşi imaginează scandalul: groaza celorlalţi clienţi, agitaţia morbidă a vecinilor, balivernele din presă; fatal, situaţia n-are cum să-l incite la optimism.

— Aş putea să-l văd? mă întreabă totuşi, muşcat de curiozitate.

— Nu, aşteaptă să se facă toate constatările. Deci, zici că n-a întrebat nimeni de el?

— Doar la telefon…

— Asta ştiu.

Cine i-o fi făcut felul papei? Cineva din hotel? S-ar putea, din moment ce n-a primit nicio vizită. Faptul ar restrânge sfera investigaţiilor. Atât doar, că nu se potriveşte cu ideea pe care mi-am făcut-o despre crimă. După mine, Brioux a fost eliminat pentru că ştia prea multe despre cineva sau despre ceva. Se bălăcea în combinaţii murdare, marele prelat al luciferienilor. Sărmanele odoare: vor fi nevoite să-şi caute un alt papă…

Sosirea lui Boulin, medicul legist, produce o diversiune. E flancat de procuror şi de un tip de la laborator, cu trusa în bandulieră.

Îi conduc până în cameră, cu patronul gelatinos pe urmele noastre. Toată lumea se apleacă asupra cadavrului. Omul de la laborator se apucă să caute amprente şi-i furios *because*, într-o cameră de hotel, de aşa ceva nu se duce lipsă!

— Ce spui, doctore? intervin eu brusc, agasat de toată agitaţia celor din jur. Care-s concluziile?

Boulin dă din cap.

— A fost ucis pe la ora nouă dimineaţa, mă informează el… Foarte aproximativ. Abia mâine pot confirma supoziţia.

— Ah!…

Sar eu în sus.

— Dar, e imposibil!

Dacă e ceva care să-l supere pe Boulin, e să se audă

inoportunat în felul ăsta.

— Ascultă, domnule comisar, am spus aproximativ, dar marja de eroare nu poate depăşi o jumătate de oră, o oră maximum.

— Adică, am putea spune că omul ăsta a fost asasinat între orele opt şi zece?

— Exact.

— Dar la unsprezece a fost sunat la telefon, asta pot să jur!

— L-aţi văzut răspunzând?

— Nu, dar…

— M-ar fi surprins! La ora unsprezece, era mort!

Ies în fugă pe culoar unde Magnin aşteaptă, ridicându-se pe vârfuri, doar-doar o zări şi el ceva.

— Încearcă să-mi răspunzi precis, îi spun, înhăţându-l de breteaua şorţului său albastru. La ora unsprezece ai făcut legătura telefonică în camera lui Brioux?

— Da…

— Eşti sigur că el a răspuns?

— Sigur!

— A vorbit mult timp?

— Nu, a fost scurt, am avut linia liberă aproape imediat.

— Ai auzit ce-a spus adineauri medicul legist?

— Nu.

— El susţine – şi i se cuvine toată încrederea – că la ora unsprezece Brioux era mort cam de multicel.

— Dar, nu-i cu putinţă!

— Să nu-i zici aşa ceva, dacă ţii la proteza ta! Ţi-ar scoate dinţii dintr-un foc. E sigur pe ce afirmă. E un tip care ştie cum să-i decidă pe morţi să vorbească. De vreo douăzeci de ani, numai asta face. E suficient să examineze un individ mort de două luni ca să-şi dea seama ce politică făcea la viaţa lui. Ce să-ţi mai zic!

Magnin nu pricepe cum de-mi mai stă mintea la glume într-un asemenea moment. Îşi vede băcănia golită de clienţi, bietul de el. Micii amploaiaţi îşi vor găsi alt loc pentru întâlnirile lor amoroase, iar el va crăpa de foame în

spatele unui registru gol. Cine ar mai vrea să cumpere un hotel în care se trage în clienţi ca la ţinte… Falimentul, tomberoanele de gunoi, armata salvării!

— L-ai auzit vorbind?

— Sigur că da!

— Dumneata l-ai sunat?

— Sigur că da!

— A răspuns imediat?

Cade o clipă pe gânduri.

— Nu… Am sunat camera lui în două rânduri. Nu răspundea. Mi-am zis că o fi la WC. Atunci, m-am dus până în dreptul scării şi am strigat: „Domnule Brioux! Telefonul!”

— Şi el a răspuns?

— Nu, dar a ridicat receptorul…

— Imediat?

— Da…

— Şi ce-a zis?

— Alo!

Evident, ar fi trebuit să-mi dau seama…

— Era vocea lui?

— Alta acum, ce voce putea fi?

— A altcuiva, fiindcă papa era în paradis!

Ezită o clipă.

— Dacă stau bine să mă gândesc, spuse el…

— Admiţi că ar fi putut fi altcineva?

— Staţi să vă zic… De obicei, Brioux, când îl sunam, răspundea la telefon „Da” în loc de „Alo”! Dar azi dimineaţă a făcut „Alo!”. Am închis şi nu mi-am mai bătut capul… Într-adevăr, putea să fie altcineva…

Iar eu reflectez: acum ori niciodată, nu-i aşa? Îmi dau seama că cineva se afla în camera lui Brioux după mai bine de o oră de la decesul acestuia din urmă. Cineva care a răspuns la telefon în locul lui, dar care n-a dat alarma.

De ce a răspuns la telefon?

Asta-i, am găsit răspunsul: persoana care se afla înăuntru, auzind soneria telefonului n-a răspuns, dar hotelierul a insistat. L-a strigat pe clientul lui de pe scară.

Atunci, vizitatorul şi-a spus că ar putea urca, ceea ce nu era de dorit şi a ridicat receptorul ca să rezolve treaba rapid!

Da. După comportamentul lui, acest cineva era asasinul.

Iată ce înseamnă o logică infailibilă. Doar un singur lucru nu-mi cade bine: ce naiba căuta asasinul în camera victimei o oră şi jumătate după comiterea crimei?

Problema asta ridică un semn de întrebare mare cât coloana Vendôme!

— Ai auzit vreo detonaţie, ceva, în dimineaţa asta, pe la ora nouă?

— Absolut nimic! Trebuie să vă spun că e ora când femeia face curat prin camere cu aspiratorul. Şi ăsta face un zgomot îngrozitor.

— Femeia e aici?

— Da, e pe etajul doi; am acolo nişte cupluri care numai ce…

— Unde o găsesc?

— Într-o mică debara, în fundul culoarului… Calcă…

— Bun, mă duc să-i zic un bună ziua. Ia spune-mi, în dimineaţa asta, între opt şi unsprezece, au intrat şi au ieşit persoane suspecte?

— Da de unde, ce idee?

Aici protestez zgomotos.

— Astea nu-s idei… Mortul care zace pe mocheta dumitale nu-i „o idee”, Victor Magnin, ci o realitate murdară!

Sună pompos şi tipul e impresionat.

— Am zis şi eu aşa…

— Bine, bine… Atunci îţi repet întrebarea, au intrat şi au ieşit persoane suspecte în dimineaţa asta?

— Nu cred…

— Ai mulţi clienţi permanenţi?

— Vreo doisprezece… Hotelul meu e mic.

— Cam ce fel de oameni?

— Studenţi. Pleacă devreme la cursurile lor. Se face linişte.

— Şi cei cu amorul, cam pe la ce oră îşi fac apariţia? Presupun că după-amiază, nu se prea face dragoste dimineaţa.

— Mai se găsesc câte unii…

— Dimineaţă, a fost cineva?

— Da, un cuplu.

— Cunoscut?

— Femeia e Gilberte, vine deseori. Bărbatul ei lucrează la metro. Ea face trotuarul, ocazional. A urcat cu un tip.

— Pe la ce oră?

— Cam pe la nouă…

— Şi când au plecat?

— Gilberte a plecat imediat. N-a prea mers, condiţiile, probabil… Bărbatul a şters-o un sfert de oră mai târziu… cât i-o fi trebuit să tragă ţoalele pe el.

Iată ceva care mă interesează teribil de mult.

— Cum arăta tipul ăsta?

— Mic, brunet.

Brusc inspirat, îl completez:

— Într-un costum albastru deschis şi cu o pălărie maro, nu?

Complet năucit, hotelierul se bâlbâie:

— Da sigur! Aşa-i… maro… idiotul…

Mai curând el era idiotul.

Legistul coboară cu întreaga lui caravană. Domnii ăştia îmi strâng dreapta de parcă le-aş fi un prieten de familie. Mă asigură că-mi vor transmite concluziile şi vor trimite o ambulanţă care să-l ridice pe răposatul Brioux cu direcţia antrepozitul de cadavre.

De cum au ieşit pe uşă, îl iau iar la descusut pe hotelierul meu. Fierul se bate cât e cald, cum zice o vorbă din bătrâni. Trebuie să-l golesc cât e flasc. După ce-o să-şi vină în fire, o să fie prea târziu.

— Bun, clientul a plecat cu un sfert de oră mai târziu, în urma tipesei. Alţii n-au mai fost în dimineaţa asta?

— Nu.

— Deci hotelul era gol la ora unsprezece? În afara de

Brioux şi de personal?

— Nu, mai era numărul 3.

— Cine stă la numărul 3?

— Un tânăr pictor. E la Belle-Arte, dar n-are ore lunea dimineaţa. Se ţine de distracţii, mai mult doarme decât învaţă: e tânăr. Ăştia nu mai beau vin, ci tot felul de prostii, ca de exemplu, punci, să-şi dea aere de intelectuali!

— Unde-i acum?

— Da cine să ştie… Poate la Belle-Arte, poate la *Rhumerie Martiniquaise...* uneori la *Montana*?!

— Cum arată?

— Un tânăr cu barba blondă şi o cămaşă în carouri roşii!

— Serios?

— Cum?

— În ce priveşte achitarea datoriilor?

— Bătrânul lui îi trimite un mandat în fiecare lună. M-am înţeles cu factorul. Nu i-l plăteşte decât în faţa mea, cu care ocazie, pun şi eu mâna pe banii ce mi se cuvin.

— Perfect…

Am impresia că am smuls esenţialul din acel onorabil pachet de osânză.

Arată spre uşă.

— Pot să mă uit şi eu?

Într-o măsură, mortul îi aparţine şi lui. Va atrage după sine atâtea belele, încât i se cuvine şi patronului o compensaţie în emoţii tari.

— Priveşte…

Împinge uşa.

Umerii i se contractă. Se benoclează la cadavru îndelung. Un mort e fascinant. Întotdeauna îţi spui că va începe să se mişte, să respire, să-şi deschidă ochii. Ajungi să ţi se întunece minţile…

Dar totul nu-i decât autosugestie. Când cineva înţepeneşte, o face pentru multă vreme. De la Lazăr încoace, n-a mai văzut nimeni un defunct ridicându-se în două picioare şi plecând la pescuit.

— Bun, te-ai săturat privind? Îţi ajunge? Atunci, închide uşa până vine ambulanţa. Eu urc să-i fac curte femeii de serviciu.

• Capitolul XI •

THÉRÉSE

Iertaţi-mă, dragii mei, că revin mereu la problema asta, dar există indivizi marcaţi de destin.

Da, universul e plin de oameni care, de îndată ce-au tras primul ţipăt, sunt imediat catalogaţi, buni pentru o anumită branşă umană.

Mai ales, să nu vă închipuiţi că m-am apucat de filosofie după un pahar în plus. Consideraţiunile obscure, generalităţile ameţitoare, declaraţiile cu schimbător de viteze, nu-i genul lăptăriei mele.

Dar, trebuie să admitem că cea mai mare parte a oamenilor se aseamănă cu meseria practicată. De pildă, toţi cioclii sunt nişte cheflii puţin cam palizi şi mirosind a mort; toţi bucătarii sunt băieţi placizi şi burtoşi; toate spălătoresele, fiinţe triste şi blegi şi toate femeile de serviciu de prin hotelurile dubioase – biete fete răvăşite, de culoarea bideurilor pe care le spală o viaţă întreagă, visând la arborii trandafirii de mangrovia din cărticica ascunsă în buzunarul şortului.

Cea de la *Mont-Chauve* ilustrează admirabil această profesiune subalternă.

Imaginaţi-vă o biată fiinţă cu un aer mâhnit, cu părul blond în laţe; cu nasul ca o trompetă; cu obrajii plini de pistrui şi cu ochii atât de spălăciţi, încât ai crede că sunt prăfuiţi.

Îşi duce existenţa timid, într-o debara fără fereastră, în fundul culoarului de la etajul doi. O mică masă de călcat, un bec electric, o sonerie, compun accesoriile indispensabile activităţii ei.

Când se anunţă o pereche, patronul acţionează soneria. Femeia lasă prosopul găurit peste teancul pus pe jos şi merge să-i întâmpine pe noii veniţi. Patronul strigă de la parter: „camera 24 sau 16”, iar ea escortează aceşti chiloţi înfloraţi până în camera unde se va consuma

sacrificiul. Nu-i o muncă grea, dar nu-i pe măsura iluziilor. Aşază prosopul lângă chiuvetă, bagă bacşişul în buzunar şi pleacă discretă, pe furiş, fără a se pierde cu firea pentru douăzeci de franci!

Calcă la nesfârşit prosoape, lenjeria patronului şi ascultă ţipetele de plăcere scoase de indivizii veniţi să facă amor în micul hotel. Strigătele lor n-o impresionează. Ştie ea ce înseamnă dragostea... A spălat destule bideuri şi a făcut destule paturi ca să poată avea o opinie a ei în această chestiune. Cu atât mai mult cu cât, patronul vine câteodată după ea să-i predea o lecţie de anatomie în timpul călcatului.

Mă priveşte sosind, surprinsă de apariţia unui client singur, în mijlocul după-amiezii.

De obicei, clienţii procedează ca melcii, ca sânii sau ca agenţii ciclişti: întotdeauna merg câte doi. Lucru ştiut!

Aruncă o privire peste umărul meu să vadă dacă nu cumva vine vreo fetiţă după mine, nu zăreşte pe nimeni şi acceptă această evidenţă, aşa cum a acceptat totul până acum: cu cea mai intensă resemnare.

— Salut. Sănătoasă, voinică?

De obicei, nimeni nu bagă de seamă că mai există şi ea. Atunci, nu-i aşa, atâta amabilitate o descumpăneşte.

— Bună ziua, dom'le.

— Vreau să procedez deschis cu tine, dragă, îi spun eu sprijinindu-mă de peretele subţire. Sunt de la moravuri.

Sticleţii nu-s făcuţi s-o sperie, e obişnuită. Trebuie să întreprindă şi ei din când în când o mică descindere pentru verificarea registrului de la recepţie şi pentru a tapa niscaiva bănuţi.

— Vin pentru un caz deosebit, continuu eu. Nu ştiu dacă ai auzit ce vânzoleală a fost azi pe aici? S-a întâmplat un accident...

— Un accident?

Complet în afară! Ea calcă şi nu se ocupă decât de soneria care-i anunţă sosirea feselor. Restul n-o mai interesează. S-ar putea demola primul etaj al imobilului, şi ea tot n-ar băga de seamă.

— Cum te cheamă?

— Thérèse.

— Frumos nume…

Ea se înroşeşte.

— Un accident?

— Da: în camera domnului Brioux, îl cunoşti?

— Bineînţeles…

— În dimineaţa asta curăţa un revolver, glonţul a scăpat pe ţeavă şi l-a lovit drept în cap. Nimic mai indicat pentru a te lecui de guturai şi a lăsa o cameră mobilată, disponibilă.

— Nu se poate!

— Ba se poate! Toate s-au întâmplat azi dimineaţă pe la ora nouă, n-ai auzit nimic?

— Nu.

— Unde erai în dimineaţa asta, la nouă?

Stă şi se gândeşte:

— Făceam curat cu aspiratorul…

— Pe unde?

— Aici, prin camerele de la etajul doi.

— Ai avut clienţi?

— Un domn cu o femeie.

— Aha.

Până aici se potriveşte cu ce mi-a spus Magnin.

— Gilberte, nu? Cu unul îmbrăcat în albastru?

— Da, da…

— Ia povesteşte-mi, cum a fost cu venitul lor?

Ridică din umerii ei slabi şi din sprâncene i se scutură o ploaie făinoasă, de parcă ar fi puţintel roase de molii.

— Păi, au urcat… I-am condus la 18. Dar s-au luat la ceartă…

Aducerile aminte îi luminează faţa cu un surâs palid.

— Gilberte a început să ţipe că e un nebun, un…

— Înţeleg…

— A plecat trântind uşa şi mi-a zis că ea n-are timp de pierdut cu ţicniţi plini de ifose!

— Şi el?…

— Păi, el a plecat după ea.

— Chiar imediat după ea?

— Aproape. Mi-a făcut cu ochiul…

Iată cum se precizează bănuielile mele. Hotelierul a afirmat că bărbatul a ieşit cu un sfert de oră mai târziu. Deci, în acest răstimp, el s-a oprit la etajul întâi… Nu încape nicio îndoială. Ard de nerăbdare! Toate se leagă formidabil, dragii mei!

Într-o cameră învecinată, e una care ţipă „Nu te opri!”, ce înseamnă o binecuvântare! Arcurile patului fumegă; parcă am fi la un joagăr din Jura…

„Mai tare!” strigă vicioasă în călduri! „Mai tare!”

S-ar părea că-i place.

O privesc pe subretă. Nu-i deloc mişcată, doar resemnată. Asta-i viaţa, n-ai ce-i face! Ea ştie că atunci când plăteşti o cameră pentru o repriză de amor, izbucnesc ţipete. Trebuie justificată cheltuiala. Nu-i aşa? De hazul partenerului!

Iar partenerul se străduieşte din răsputeri. Îşi pune în joc toate forţele, bravul biped. O coridă la domiciliu; cornul gonacilor pe aria *Cavalleria Rusticana* interpretată la sofa. Un concert pentru prohab şi buric! Artă nu glumă! Epopeea omului de rând. Amorul face un tărăboi teribil. Nu se mai aude decât glasul lui puţin dement, numai strigătele lui pătrunzătoare. Mă simt jenat.

Ca să surmontez acest sentiment neobişnuit pentru mine, tuşesc. Dacă vă imaginaţi că zburdalnicii de alături îşi domolesc zbenguielile doar pentru atât! Da de unde, aş zice chiar, dimpotrivă!

Acum, tipesa devine exigentă. Vrea ceva inedit! Grozav, cum nu s-a mai pomenit! Un joc de artificii, nimic altceva! Şi care să dureze! Şi să fie viguros! Băiatul trebuie că regretă că n-a tratat-o culisant cum se reglează o lunetă. Ca să compenseze, o face pe torpila umană. Îşi pune şoldurile în funcţiune ca un măcelar la muncă, dar trunchiul stejarului trebuie că-i milenar cu nenumărate circumferinţe! E nevoie de timp, nu glumă să-i dai de capăt… Cu atât mai mult cu cât se dovedeşte exigent…

trunchiul.

Am ajuns la capătul puterilor. Nimic nu poate fi mai comunicativ ca acest soi de mugete! Îţi induc o stare de excitaţie că nici nu mai ai timp să-ţi închei impermeabilul.

— Linişte! urlu eu deodată din toţi plămânii.

Efectul e radical! Somiera se linişteşte ca prin farmec şi tensiunea din aer scade.

— Bun, îi zic femeii de serviciu, acum ne putem auzi vorbind. Spune-mi, îl cunoşti pe locatarul de la 3?

Se prinde imediat:

— Vorbiţi de domnul Tuyé, pictorul?

Un sentiment de duioşie îi umple corsajul costeliv! O imagine tehnicolor numai bună pentru boxa portăresei, această femeie încântătoare! Mă simt emoţionat. Pictorul în chestiune probabil că o înghesuie prin colţuri şoptindu-i cuvinte dulci şi pentru ea e culmea fericirii, staţia terminus: al noulea cer!

— N-a ieşit în dimineaţa asta?

— N… n… n… nu!

— De ce eşti aşa de nehotărâtă? o întreb.

Îşi lasă capul în jos.

— Nu-s nehotărâtă.

Atâta candoare mă face să zâmbesc.

— L-ai văzut în dimineaţa asta?

— Da…

— La ce oră?

— La unsprezece şi jumătate: pleca…

— Şi înainte de asta, a fost în camera lui?

Şovăie.

— Ascultă, păpuşico, îi spun eu categoric: nu încerca să mă duci cu preşul, că-i de rău. Când minţi un poliţist, sfârşeşti întotdeauna prin a-ţi muşca mâinile. Poţi s-o păţeşti mai înainte de-a pricepe ce ţi s-a întâmplat!

Femeia tremură ca un ciocan pneumatic în acţiune.

— N-am făcut nimic! hohoteşte ea.

Îi pun laba pe umăr şi o simt cum se curbează sub greutatea ei.

— N-ai făcut nimic, dar tremuri… Spune adevărul,

păpuşă… L-ai văzut pe Tuyé azi dimineaţă înainte de unsprezece jumătate, aşa-i?

— Da…

San-Antonio e satisfăcut. În regulă, să mergem mai departe! N-o să fie nevoie de leviere.

— La ce oră l-ai văzut?

— Când făceam curat la etajul întâi.

— Te întreb la ce oră?

— Opt jumate.

— În camera lui?

Îşi scutură afirmativ dovleacul.

— Da.

Mă uit la ea fix, fără să clipesc. Femeia se pierde.

— Ia zi, frumoaso, te culci cu bărbosul, nu-i aşa? Recunoaşte că eşti metresa lui!

Izbucneşte în lacrimi de-a binelea. Inundaţie serioasă.

Tipii de alături profită de ocazie ca să se apuce iar de treabă. Începe din nou valsul languros al arcurilor somierei.

— Nu mai plânge, nu-i nimic rău în asta, fiecare îşi ia plăcerea de unde poate: ţie îţi plac bărbile blonde, treaba ta! Dar, ia zi-mi, pictorul nostru e lefter, nu? Pariez că te tapează de bani!

— Avea nevoie de optzeci de franci: o datorie urgentă, aşa mi-a zis. Îi trebuiau înainte de prânz. Da’ eu nu puteam: de unde să iau atâta bănet? M-a îndemnat să-i cer un avans domnului Magnin. Da’ n-am vrut: domnul Magnin nu-i omul să dea avansuri…

Rânjesc:

— Ce vorbeşti!

Şi insist:

— Zi-i mai departe!

— Păi, asta-i tot. Philippe… Mă rog, domnul Tuyé mi-a reproşat că nu-l mai iubesc şi m-a dat afară.

Frumos procedeu pentru o bărbuţă de familie bună! …

Îmi imaginez scena.

— Bun, eşti o drăguţă. Nu-ţi mai face sânge rău; aşa-s bărbaţii, unul mai al dracului ca altul… La revedere…

Şi plec chiar în clipa în care se deschide uşa şi apare perechea în delir, cu ochii încercănaţi de recunoştinţă şi cu picioarele din cauciuc elastic.

— Ei, gata treaba?

Par atât de aiuriţi, încât nici nu-s în stare să-mi răspundă şi o iau pe scări în jos. La primul etaj, dau nas în nas cu oamenii în halate albe, care poartă rămăşiţele pământeşti ale lui Brioux, răposatul papă blestemat al luciferienilor.

Ca un prim contact cu realitatea, nu-i tocmai plăcut. După părerea mea, n-au să mai calce curând pe la *Mont-Chauve.*

• Capitolul XII •
GILBERTE

Uriaşa grămadă de osânză s-a lăbărţat în spatele registrului de intrări. În faţa hotelului, se înghesuie o mulţime compactă, avidă de senzaţii tari. O ambulanţă atrage curiozitatea trecătorilor, cum atrage un rahat muştele. Francezilor din clasa de mijloc le plac spectacolele de excepţie cu condiţia să nu plătească, natural. Serveşte-le un scandal între beţivi; o fată furioasă invectivând o clientă; un soţ înşelat, luându-şi la poceală femela; un accident de maşină sau un individ pe o brancardă şi-i veţi vedea adunându-se *presto*, fără să-şi mai bată capul că laptele dă în foc, cu ochii cât cepele şi nările fremătând, relatându-şi, excitaţi, tot felul de frivolităţi… Domnii profită de ocazie să agaţe vreo fufuliţă, puştii să şterpelească fructele din coşurile gospodinelor: e momentul, drumul spre citrice e larg deschis! Toată gloata flecăreşte. O adevărată colivie. Imediat apare poliţia şi ordonă să se circule, dar nimeni n-o bagă în seamă.

Literalmente zdrobit, e Magnin… Carcasa lui fezandată are tonuri verzui, iar ochii par să intre uşor în putrefacţie, acolo, în umbra nişei lui.

— Sunt dezonorat, îmi spune el, trist să-ţi vină să verşi.

Rostit de un om ca el, cuvântul pare tare caraghios.

— De ce îţi faci sânge rău? îi spun. E preferabil, decât să contractezi o poliomielită. Onoarea din zilele noastre e tare costisitor de întreţinut.

Îl plesnesc prieteneşte pe spate să-l revigorez, dar era cât pe ce să-l răstorn de pe scaun.

Abia am timp să-l înşfac de bretele.

— N-ai nerv în tine nici cât o baligă de vacă, observ eu.

Face o mişcare plină de umor, ca un homosexual.

— Stai că nu-i tot, micuţule. Trebuie să-mi mai zici cum dau de Gilberte, trebuie să-i vorbesc…

— Nenorocire! geme el, asta înseamnă ruină. Dacă fetele află că le torn la poliţie, o să dea bir cu fugiţii!

— Nu-ţi fă griji. Am să procedez diplomatic…

— Totuşi.

Îmi sare muştarul cu viteza unui tren expres.

— Ei drăcie! Dacă nu vreai să ai probleme, trebuia să vinzi lumânări la catedrala Sacré-Coeur… Dă-i drumul, Gilberte?

— O găsiţi în bistroul de alături: La Tintin… O roşcată, cu un mantou de leopard…

— Am plecat!

Îl las, pradă disperării lui.

•

Bistroul de alături nu-i decât o cafenea pariziană ordinară, amănuntele fiind inutile. Un tip cărunt, cu un chibrit între dinţi şi o jiletcă din lână maro, priveşte viaţa din mijlocul unei piramide de ţigări.

Mă aşez la tejghea şi comand chelnerului un vin roşu. Apoi, mă întorc să arunc o privire în interiorul bodegii.

O zăresc pe Gilberte, singurică, la o masă, fumând o ţigară americană cu o mină voluptuoasă. Se uită în jurul ei să verifice dacă nu sucombă careva farmecelor ei. Dar, pentru moment, localul e pustiu. Exceptând doi factori, care se îndoapă cu cârnaţi într-un colţ, şi un boşorog degustând din pahar, nu mai e nimeni. Gilberte şi-ar spori cifra afacerilor dacă ar frecventa un locuşor mai populat.

Dar, cum ea practică amorul discret, aproape ca o femeie cinstită, n-are chef să rişte şi atunci, se ascunde în taverna asta unde cunoscuţii o pot lesne găsi.

A observat că o privesc şi face ce fac toate târfele în astfel de cazuri: descrie cu fesele pe scaun opt mii opt sute optzeci şi opt.

Genele ei interminabile clipesc părând să spună: „Nu mă privi aşa că-mi comunici o dulce emoţie.”

Eu îmi înteţesc ocheadele. Îmi iau paharul şi mă apropii de masa ei, cum fac soldaţii din armata americană.

— Permiteţi? o întreb.

O face pe inocenta.

— Oh! Domnule…

Fasoanele ei nu-s în măsură să mă intimideze. Îmi aşez paharul lângă al ei.

Nu arată rău deloc, cocota asta. Roşcovană, buze senzuale, un corp modelat în atelierele Maserati. Alături de ea, poţi petrece momente agreabile.

— Nu fi aşa sălbatică, glumesc eu. Te porţi ca o provincială. Bei ceva?

— Un Martini.

Îi cer chelnerului să aducă ceva de calitate.

— Aştepţi pe cineva? o întreb.

— Nu…

— Atunci, sper că nu te deranjez?

— Nici vorbă…

— Ţi-a mai zis cineva că ai cel mai frumos păr din lume şi din imediata ei vecinătate?

— Ce aer de seducător aveţi!

— Nu-i da atenţie, e din naştere! Nu crezi că ne-am simţi mai bine într-un loc ceva mai liniştit?

Prudentă, îmi răspunde:

— Ce înţelegeţi printr-un loc mai liniştit?

— Parcă nu ţi-ai da seama ce-aş vrea să spun…

— Dar…

— Precizez că alături e un mic hotel care se laudă că dispune de apă caldă. Am putea merge acolo să vedem dacă e adevărat!

— Ce grăbit sunteţi!

— De ce să ne pierdem inutil timpul?

— Atât că…

— Că ce?

Mă şi întrebam cum avea să abordeze chestiunea banilor, dar simt că ne apropiem de subiect.

— Atât că n-am nicio situaţie… am lucrat la un negustor care a dat faliment.

O las să turuie mai departe. Micul ei cuplet e pus la punct cu grijă.

— Înţelegeţi, timpurile sunt grele. Nu-mi arde să mă gândesc acum la dragoste. Numai ce am trecut pe la biroul forţelor de muncă. Am dreptul la o indemnizaţie şi…

— Pe scurt, cât vrei ca să petrecem puţin împreună?

— Cel puţin o sută de franci…

Mă uit la ea şi izbucnesc în râs. Ce-au mai umflat preţul târfuliţele! Şi când te gândeşti, că toţi vă lăsaţi jumuliţi, bandă de castraveciori cu două picioare! Toţi, fie că sunteţi sceptici, zgârciţi, răi, duri, molâi, depravaţi! Toţi vă jilăviţi, behăiţi, tremuraţi, vă excitaţi, vă curg balele când una ca asta îşi balansează fesele concomitent cu perechea de sâni pe sub nasul vostru! Parfumul ei ieftin vă vrăjeşte şi sunteţi cu toţii gata să vă vindeţi ferma şi vitele ca s-o călăriţi în primul hotel ieşit în cale.

De când mama Eva i-a făcut figura lui taica Adam, toţi bărbaţii se comportă la fel. Urmarea păcatului originar. Iată de ce, toţi sunteţi nişte neghiobi.

În unele momente acest gând mă răneşte într-atât, încât îmi vine să vă arunc în cap maşina mea de scris; şi aş face-o neîndoios, dacă n-ar costa mai mult decât costaţi voi. Prea v-aş onora să-mi distrug eu un Olivetti pentru ochii voştri frumoşi!

Necazul e că şi eu sunt la fel ca voi, de unde şi furia mea! Nu ştiu cu ce i-am greşit Domnului de m-a căptuşit cu un cap ca al vostru, cu schimbător de viteze, dar fără marşarier!

Tipesa asta, însă, mă sensibilizează. Carnea începe să-şi spună cuvântul. Dar sunt în exerciţiul funcţiunii, pe

de-o parte, iar pe de alta, nu-s genul de bărbat care să întindă un bacşiş. Când îmi înmoi biscuitul o fac pe gratis, că altminteri o dau naibii de treabă! Aşa ceva nu se converteşte în bani, dacă nu vrei să te simţi complexat.

Mă priveşte cum râd şi nu ştie ce să creadă.

— Ce înseamnă asta, protestează ea, vă bateţi joc de mine?

Ca s-o calmez, îi administrez aspirina mea personală, adică legitimaţia.

Se uită la cuvântul Poliţie scris cu litere gigantice pe fondul tricolor.

— Hm… articulează ea.

Apoi, începe să se smiorcăie. Îmi joacă scena Mariei Magdalena metamorfozată în Dama cu camelii şi ameliorată Butterfly.

— Liniştеşte-te, n-am de gând să mă iau de tine. Pur şi simplu vreau să mă pui în temă cu nişte chestiuni. Dacă te atacam frontal, te-ai fi apărat, având în vedere că profesezi clandestin. Trebuia să te anihilez. Ştiu că te prostituezi, dar prea puţin îmi pasă. Nu sunt de la moravuri şi nu-s nici omul care să te toarne; în cazul în care ai să colaborezi!

Lacrimile i se evaporează dintr-un foc.

Devine atentă, ca o servitoare în spatele uşii.

— În dimineaţa asta ai urcat cu un tip în hotelul *Mont-Chauve.* Chiar ai întâmpinat nişte dificultăţi în privinţa stabilirii preţului?

Îmi face un semn afirmativ din cap.

— Unde l-ai agăţat pe tip?

— Aici…

— Zău?

— Zău…

Mă uit la ea. Ar trebui să deduc că omul în costum albastru deschis cunoştea obiceiurile femeii, dacă a venit s-o pescuiască de aici.

— Înainte, l-ai mai văzut?

— Acum două zile, când a trecut pe aici; acolo, la masa de lângă fereastră.

Bun de înregistrat pe microsion… Tipul pândea hotelul ca să repereze ce obişnuinţe avea Brioux. Voia să-l extermine şi căuta să afle cum s-o facă luându-şi toate măsurile de precauţie. Dacă intra în han şi întreba de el, echivala cu a se lăsa fotografiat de către patron. Atunci a descoperit modul în care procedau prostituatele discrete şi s-a lăsat antrenat de una dintre ele. Cu titlul de client pasager, a putut intra în hotel, fără să scoată cartea de credit sau să-şi prezinte blazonul. Sistemul cel mai simplu. Nu-i rămânea decât să-şi tragă pălăria pe ochi…

— Tu l-ai agăţat?

— Nu, el… Îl remarcasem şi chiar mi se făcuse frică: mă întrebam de ce oare supraveghea locul*?* Mi-era să nu fie vreun…

— … vreun poliţist?

— În fine… da!

— El te-a luat înăuntru?

— Da. M-a acostat pe trotuar, în clipa în care veneam. Mi-a zis arătând spre *Mont-Chauve*: „Ce zici de o partidă de plăceri?” Mie mi-a fost frică şi l-am trimis la plimbare. Atunci m-a luat repede: „Nu te înfuria, am văzut cum procedezi. Nu-s copoi, dacă de asta ţi-e frică. Dacă aş fi fost, de multă vreme te-aş fi umflat, am avut destule ocazii…” Ce vreţi, n-am mai putut să spun nimic.

— Sigur, admit eu, reprimându-mi dorinţa de a glumi, n-ai mai putut!

— Atunci am urcat. A achitat camera la patron dar ajunşi sus, mi-a zis aşa: „Ştii, îmi place să fiu iubit pentru ochii mei frumoşi şi sunt pretenţios. În orice caz, să nu-ţi închipui c-am să-ţi dau vreun şfanţ!” Am crezut că glumea! Dragoste pe gratis! Vă daţi seama ce măgar?

— Ce vorbeşti!

— I-am zis că nu ţine ciupitul şi l-am lăsat. Începuse să-şi dea pantalonii jos; avea un aer rafinat…

— Şi pe urmă, ce-ai făcut, tu care plângi aşa uşor?

Mă priveşte bănuitoare.

— Ce-aţi zis?

— Te întreb, ce-ai făcut pe urmă!…

— Păi, am venit aici să beau un rom… Eram furioasă… Să te urci de pomană, e enervant, nu?

— Fără îndoială. L-ai văzut pe client plecând?

— Da, însă după un timp. M-am gândit că o fi rămas de vorbă cu patronul, cu Victor.

— Şi, pe urmă ce-a făcut?

— A întins-o spre capătul străzii. Avea o maşină, s-a urcat în ea… şi nu l-am mai văzut de atunci.

— Ce maşină avea?

— Habar n-am… În orice caz, nu era franţuzească: avea partea din spate ascuţită, ştiţi?

Ştiu, ştiu că este vorba de acelaşi individ care s-a aflat în parchingul Galeriilor în ziua asasinării lui Triffeaut. Întotdeauna este acolo unde se comite o crimă.

— Cum arată tipul? o întreb…

Începe să-mi recite cum era îmbrăcat, ceea ce cunoşteam deja.

— Mutra lui, vorbeşte-mi de mutra lui, Gilberte.

— Îmi cunoaşteţi numele! se miră ea.

— Eu ştiu tot! sunt omul cu radar în izmene.

Zâmbeşte.

— Nu era deloc frumos: scund, slab, negricios. Cu o cicatrice albă la baza nasului. Şi cu un accent corsican sau italienesc…

— Când a urcat, n-a avut o ezitare în dreptul primului etaj?

Femeia rămâne cu gura căscată.

— Chiar că ştiţi tot! repetă ea. Da, a luat-o pe coridor, privind nu-merele de pe uşi. I-am zis: „Nu, trebuie să mai urcăm un etaj!”

Arunc douăzeci de franci pe masă.

— Asta am vrut să ştiu. Ţine-ţi firea, s-ar putea să fie nevoie de mărturia ta, zilele astea. Dacă eşti de comitet, te lăsăm în pace!

Şi mă duc la telefon să-l informez pe Mignon de cele întâmplate, şi să-i cer să-l dea în urmărire pe un tip îmbrăcat în albastru deschis, cu o pălărie maro. Măsliniu la faţă, mic de talie, agrementat cu o cicatrice albă, cu

accent corsican sau italienesc şi care-şi plimbă fundul într-o Lancia, model vechi!

• Capitolul XIII •

TUYÉ

A trecut cam multă vreme de când n-am mai dat pe *Rhumerie Martiniquez.* Nu s-a ivit ocazia, ce să-i faci? Şi cu toate astea, îmi place localul ăsta pentru că mă bine dispune. Aici îmi pot da seama de pulsul Parisului în anumite momente şi în anumite medii.

O mulţime de artişti, mai mult sau mai puţin talentaţi (de fapt mai puţin), negri, fii de regi africani (sau de tâlhari din Marsilia), demoazele cu aere de intelectuale, care, din cauza asta, uită să-şi mai spele fundul, se înghesuie în acest local, bând punci şi schimbând cu voci răsunătoare idei definitive pe teme ce nu interesează pe nimeni. Aici, numai chelnerii îşi mai păstrează caracteristicile umane şi rămân cu adevărat fireşti... Ei n-au decât un ţel în existenţa lor: să memoreze comenzile şi să nu le scape vreun client fără să plătească...

Ajung până la tejghea, îmi fac loc între un negru galben şi un chinez bronzat şi comand un vin alb, rece.

E indicat pentru gripă. Se urcă la cap *directo.*

Privesc liniştit în jurul meu, descifrând mutrele care mişună. Depistez din grămadă doi bărboşi. Unul brunet, celălalt blond. Brunetul nu mă interesează. De altfel, stă singur la o masă şi buchiseşte într-o carte enormă.

Celălalt este într-o companie veselă. Trei băieţi şi două fetiţe existenţialiste strigă mai tare ca el, dacă e posibil aşa ceva. Îşi povestesc glume amuzante, fără perdea şi lasă impresia că-s afumaţi bine de tot.

Ciulesc urechea. Nu-i uşor să prinzi ceva din pălăvrăgeala lor, în hărmălaia asta! Trebuie să căşti bine pavilioanele. În cele din urmă, o aud pe una din fete spunându-i blondului Phil. Dacă acest băiat fermecător nu-i Philippe Tuyé, locatarul hotelului *Mont-Chauve*, nu-s eu San-Antonio!

Satisfăcut, comand încă un pahar şi-l sorb cu aceeaşi devoţiune. Tipul îmi pare foarte excitat. Trebuie că a tras

sănătos din biberon şi acum se crede Picasso şi Matisse la un loc.

Îi cer plata chelnerului. Îi întind un bacşiş imperial şi-i spun:

— Fii amabil, dragul meu, du-te şi zi-i bărbuţei ăleia blonde de colo, că, dacă se numeşte Tuyé, este chemat la telefon, ne-am înţeles?

Îmi face cu ochiul.

— O.K.…

Îmi termin punciul alb, mestec feliuţa de lămâie înfiptă în buza paharului şi, domol, mă îndrept spre cabina telefonică, situată în fundul sălii, în zona closetelor.

Nu aştept prea mult. Abia am împins uşa de sticlă căl şi văd pe Tuyé sosind. Are un mers puţin cam legănat şi îşi încruntă sprâncenele într-o încercare de a-şi aduna ideile. Acest amant interesat nu pare a fi un dur, îmi fac eu o părere. Dacă-l strâng niţel cu uşa, varsă tot.

Ajunge în faţa cabinei, mă împinge ca să intre, se uită la aparatul aşezat liniştit în furca lui de ebonită, ridică receptorul, ascultă tonul cu un aer surprins şi iese ca o vijelie să vocifereze la casă că i-au întrerupt legătura.

Mă ţin drept în faţa uşii.

— Nu te mai osteni, îi spun. Eu sunt telefonul.

Ochii lui albaştri, neliniştiţi, au o sclipire de spaimă. Mă priveşte aproape cu dispreţ şi mă întreabă:

— Ce vrea să însemne asta?

Surâzător, îi arăt legitimaţia, ceea ce-i alungă complet aburii beţiei. Începe să-şi mişte urechile ca o potaie care te priveşte mâncând.

— N-am vrut să te umilesc în faţa tipilor din gaşcă, îi spun. Nu suntem chiar aşa de afurisiţi, noi ăştia de la poliţie. Ascultă, puştiule, du-te şi zi-le că eşti obligat să pleci. Te aştept în maşina mea, chiar la intrarea localului. O să mergem să discutăm într-un loc mai discret…

— Dar…

Îl privesc zâmbind.

— Ai ceva de zis?

— Eu…

Nu mai e în stare să articuleze niciun cuvânt.

— Exact, tu… îi spun. Tu faci ce-ţi spun şi vii să mă întâlneşti. Grăbeşte-te, că pe urmă vin eu să te caut cu surle şi cu trâmbe, ai înţeles?

Ies fără să mă mai uit la el şi mă aşez la volan, supraveghind terasa barului.

Prin ferestrele aburite, îl zăresc parlamentând cu colegii lui şi strângându-le mâna.

Apoi, îşi îmbracă scurta cu glugă şi se îndreaptă spre ieşire. Dar, de îndată ce ajunge pe trotuar, face brusc stânga-mprejur şi o zbugheşte cu toată viteza spre strada Echaudé. Într-o situaţie ca asta, San-Antonio simte că ia foc. L-am crezut mai corect pe domnul Tuyé, mai impresionabil; să încerce să tragă pe sfoară un zdrahon ca mine, care i-a prezentat şi legitimaţia de reprezentant al poliţiei, n-o poate face decât un tip fără aerisire la mansardă, de-a dreptul bătut în cap.

Din fericire, am o detentă rapidă. În mai puţin timp decât i-ar trebui unui funcţionar de poştă să umezească fesele unui timbru, am şi ieşit din maşină. Strada Echaudé, e îngustă ca inteligenţa unui agent comunal. O rup la fugă în viteză. Vreau ca heruvimul cu bărbuţă să fie tânăr, iute de picior, iar combustia internă să-i dea aripi. Eu posed sub bazin o pereche de manivele pe care campionul olimpic la maraton va veni să mi le subînchirieze, în ziua când va face bătături la picioare.

Accelerez, şi-l înşfac pe băiat cam după vreo sută cincizeci de metri. Îl cramponez de glugă. Întotdeauna m-am întrebat la ce poate servi aşa ceva; acum nu mă mai întreb. Gluga asta e ca un fel de cârlig.

— Ei bine, fiule, ai uitat să închizi gazul de te grăbeşti aşa? Credeam că ai de gând să nu calci strâmb…

Cât ai clipi, tipul se trezeşte cu o pereche de cătuşe la mâini. Se uită la ele cu o căutătură disperată.

— Iată ce-ai câştigat…

Ca să-l târâi până la maşina mea, e un joc de copii. Îl împing înăuntru, mă plasez la volan şi dau bice. La drum spre poliţie!

•

Pe tot parcursul traseului, nu ciripeşte nicio vorbuliţă. E foarte palid şi barba îi subliniază obrajii traşi. Nici eu nu-i adresez niciun cuvânt, ca să-l las să fiarbă mocnit în gândurile lui, care nu pot fi tocmai roz…

În orice caz, nu-i prea fericit, Tuyé, când debarcăm în hol, la Mignon.

E pentru prima oară că intră în clădirea poliţiei cu fiare la mâini; nu pare foarte mândru.

Nu-l găsesc pe Mignon. Evident, e ora raportului. S-a dus să discute cu şeful cel mare şi să-i expună balivernele dactilografiate de un deget nepriceput şi redactate de un cap tâmpit din subordinea lui.

— Ia loc, îi spun tânărului bărbos.

Îşi aşază fundul pe un scaun răpănos, iar eu îi scot cătuşele. Le dau drumul în adâncul buzunarelor, după care îi ard două perechi de palme acestui puşti ticălos.

— E o simplă formalitate, îl anunţ, nu-mi place să fac curse pe jos, nu sunt plătit pentru aşa ceva, pricepi?

Dacă l-aş fi atins ceva mai zdravăn, ar fi început să smiorcăie.

— Bun, îi spun, eşti la curent cu ce s-a întâmplat la *Mont-Chauve*?

Lasă nasul în jos.

— Da?…

— Da, face el, recunosc, eu sunt făptaşul! Sunt un gunoi.

— Ce spui, pari aşa de sigur, încât n-aş vrea să te contrazic! Atunci, tu ai dat lovitura?

— Da…

— De ce?

— Aveam nevoie de bani… eram dator la un prieten optzeci de franci şi nu aveam cum să-i înapoiez…

— Natural, şi ai găsit că-i mai simplu să ucizi un om ca să-l buzunăreşti?

Îşi cască ochii mari.

— Să ucid?

— Păi… numai ce-ai recunoscut? Tu l-ai asasinat pe

Brioux? Cadavrul lui a fost găsit sub pat. Ce-ai făcut cu arma crimei?

Aici, dacă n-aţi asistat niciodată la un număr de transformare instantanee, scoateţi-vă repede nasul din dugheană şi daţi fuga, merită un bilet de autobuz! Tuyé devine brusc verde. Ochii îi sunt rătăciţi şi tremură aşa de tare că, dacă i s-ar agăţa zurgălăi unde mă gândesc eu, ar putea fi luat drept o troică.

— Dar… Dar eu… Eu n-am omorât pe nimeni! se bâlbâie el.

— Baţi câmpii, băiete… Sau mă iei drept o porţie de dovleac copt? Ce, ai şi început să retractezi!

E complet distrus. Terminat sută la sută! Nu mai ştie dacă-l cheamă Tuyé sau dacă melcii poartă bretele violet.

— Eu n-am ucis pe nimeni! N-am ucis pe nimeni, se smiorcăie el.

Asta o ştiu şi eu prea bine. Dar am făcut pe prostul ca să mă distrez, şi m-am distrat. Spuneţi şi dumneavoastră, dacă n-am făcut bine! Să-i fie învăţătură de minte acestui puşti insuportabil. Frica stă la baza onestităţii.

— Explică-te…

— Ştiam de la femeia de serviciu că Brioux era bogat… Mi-a venit ideea să mă duc la el în cameră să văd dacă…

— Dacă nu găseşti ceva bani?

— Da…

— Şi, ai găsit?

— În dulap; erau o mie de franci băgaţi într-un pachet de ţigări…

— N-ai văzut pe nimeni?

— Nu… Uşa lui era întredeschisă. Înăuntru nu era nimeni… Am intrat… am fost un nebun. Regret din tot sufletul!

— Fără salată, păstreaz-o pentru juriu!

— Juriu! strigă el.

— Continuă…

— M-am dus drept la dulap… L-am deschis. Capul mi se învârtea şi de frică îmi bubuia inima… Am zărit pachetul

de ţigări… L-am deschis…

— Bun… Şi pe urmă?

— Pe urmă. M-am întors la mine în cameră. Am băut apă şi m-am întins pe pat să-mi vin în fire, mă simţeam complet terminat…

Îl privesc. Un strop de milă se mişcă în mine. În fond, e sămânţă de burghez. Nu-i băiat rău. A trăit o aventură care-l va marca pe toată viaţa.

Precipitat, scoate un teanc de bani din buzunar.

— Ăştia-s toţi care mi-au rămas! Am cheltuit cam o sută cinci-zeci de franci… Ca să mă îmbăt…

— Aha… Mi-ar plăcea să-mi povesteşti faptele exact cum s-au întâmplat… Când ai intrat în cameră, nu ţi-a atras nimic atenţia?

— Nu… Ah! ba da, era un miros ciudat…

— De praf de puşcă?

— Da… cred că asta era…

— N-ai auzit un foc de revolver din camera ta, câteva ore mai devreme?

— Nu… Dar nici nu-i de mirare, ferestrele mele dau spre stradă. Şi cu circulaţia asta…

— Şi în cameră, nimic de semnalat?

— V-am spus tot.

— Pariez că nu, gândeşte-te… N-a sunat cumva telefonul?

Băiatul tresare.

— Ba da, aşa-i… M-a speriat aşa de rău… Nici nu mai îndrăzneam să mă mişc. Patronul se apropiase de scară… Am crezut că are de gând să urce şi atunci am ridicat receptorul.

Dragii mei, aici au ajuns atenienii! Toată bătaia asta de cap nu a avut alt scop decât să trăiesc această clipă crucială. Încă de pe când am condus ancheta la *Mont-Chauve*, m-am prins că Philippe intrase în camera papei să şterpelească ceva, nu să ucidă şi că el a răspuns la telefonul lui Pauvel.

Savurez momentul şi delicateţea lui.

— Gândeşte-te bine şi cântăreşte-ţi cuvintele cu o

balanţă fină, îi murmur eu. Ce-ai vorbit la telefon?

Tuyé realizează gravitatea situaţiei. Îşi închide ochii şi se reculege. Îi mai revine puţină culoare în obraji. Mă uit la el şi mă gândesc că, fără barbă, ar arăta ca un mâţ plouat. Parisul nu-i de el. E un alcool prea tare pentru un puşti ca ăsta. Ar face mai bine să-şi ia un bilet şi să se întoarcă în satul natal, unde bătrânul lui vinde tractoare sau fabrică limonadă…

— Era un bărbat, rosteşte el concentrat la maximum. Părea grăbit. A zis: „Paul?” Am scos un mormăit… El a adăugat: „Aici Marc”… Am mormăit din nou… După care, a spus foarte repede: „Evenimentele par să se precipite, am dat dispoziţii să se acţioneze, ia-ţi măsurile de rigoare”… Şi a închis.

— Asta-i tot?

— Absolut tot…

Îmi repet fraza: „Aici Marc, evenimentele par să se precipite, am dat dispoziţii să se acţioneze, ia-ţi măsurile de rigoare.”

Concluzia: Pauvel şi Brioux erau intimi, fiindcă se tutuiau şi-şi vorbeau pe numele mic. Pregăteau împreună o lovitură. O lovitură pe cale de a se realiza. Dar, exista cineva: omul în costum albastru, care punea serioase beţe în roate.

— Bun…

Rămâne de văzut, de studiat, de cumpănit…

Îl apuc de cravată pe micuţul Tuyé şi-l salt pe jumătate de pe scaun. Cu stânga îi altoiesc o labă peste mutră şi încă una cu dosul şi iar cu palma, şi iar cu dosul… Se face stacojiu. Pe faţă îi apar pete vineţii. Începe să bocească.

— Ascultă, îi spun. Am să-ţi dau un sfat bun, puştiule: rade-ţi barba, fă-ţi valiza şi întoarce-te la părinţi. Apucă-te de meseria lui taică-tu şi fă pictură duminica. Unui vameş i-a reuşit, nu văd de ce nu i-ar merge unui negustor de robinete… Însoară-te, fă copii, şi încearcă să fii cinstit… Dacă n-ai să urmezi cu sfinţenie programul ăsta, te trimit la zdup câte zile ai mai avea… Şi mai ales, să nu mai dai

bir cu fugiţii, ai priceput?

Nu se mai gândeşte la frecţia pe care i-am administrat-o. În capul lui străluceşte doar dulcea libertate, pe punctul de a şi-o dobândi.

Mă priveşte cu ochii unui motan amorezat de o bucată de bojoc.

— Hai, întinde-o! îi spun. Şi nu glumi cu cazierul! O dată pătat nu-ţi mai serveşte la nimic.

• Capitolul XIV •

BRAVO!

Nici n-a apucat bine să plece bărbosul, că apare Georgel. Ţine în mână o pungă mare de hârtie, umflată. Are aerul cuiva care a descoperit modalitatea înlocuirii untului cu pase magnetice.

— Ce mai nou? îl întreb.

Georgel învârteşte punga de hârtie.

— Triffeaut n-a purtat niciodată pălărie, declară el. Asta-i cea găsită asupra cadavrului. E mai mare cu două numere şi uşor uzată, dovadă că a fost purtată. Deci, nu era a lui.

Pentru prima dată începe să mă intereseze băiatul ăsta. Detaliul cu pălăria îmi trezeşte un interes excepţional. De ce era asupra victimei, dacă ea nu purtase niciodată aşa ceva în timpul vieţii? Mister şi constipaţie!

Examinez obiectul. E dintr-un fetru gri-perl, din magazinul Trouchard (pălăria care face chipul să vorbească) slogan cunoscut şi justificat… Dacă ar putea face şi mutra lui Triffeaut să vorbească, am afla tare multe… Dar acum, ar trebui să-l convocăm de urgenţă pe bunul Dumnezeu, pentru a da cuvântul agentului de asigurări. Acolo unde-i el, nu se mai debitează poveşti…

— Bun, îi spun lui Georgel. Ai marcat un punct, fiule.

Dintr-o dată, strugurii i se urcă la cap, cum zicea adjunctul meu, dar nu se prefac în vin roşu.

— Şi încă nu-i tot, adaugă el…

Îmi vântură triumfător o fotografie, reprezentându-l pe Pauvel în timp ce urca în maşina lui.

— Din păcate, n-o am pe cea a lui Brioux, n-am reuşit

să-i aflu adresa!

— Nu-ţi mai bate capul! Am făcut eu rost... îi spun glumind.

— Ah! rosteşte el, decepţionat...

O ia ca pe o glumă răutăcioasă. Îl reconfortez cu un surâs gentil. Dar acest Georgel are cel mai nesuferit caracter din sector. Scoate *France-Soir* din buzunar şi se duce într-un colţ să citească. Între timp, apare Mignon, cu burta înainte, cu prohabul prost încheiat şi plin de pete de grăsime pe cămaşă.

— Ei! exclamă el, se pare că evenimentele se precipită?

Şi-a redobândit întreaga dispoziţie. Nu-şi mai face sânge rău, bietul băiat! Stă liniştit în biroul lui şi studiază rapoarte. Din cinci în cinci minute coboară să dea pe gât un pahar, la barul din colţ... Biberonul şi haleala sunt cele două mamele ale Franţei! S-ar părea că se scoală în toiul nopţii să-şi prăjească ouă cu slănină! Bérurier m-a pus în temă. E plătit să ştie tot, căci el se culcă cu madame Mignon, o femeie incendiară, dacă ar fi să mă iau după ceea ce se povesteşte! Una dintr-alea care au în chiloţi un vulcan în plină erupţie.

Îi relatez diferitele faze ale afacerii.

— Rezumând, spune el după ce-şi trece laba în mănuşă de box peste moacă, Pauvel, orice s-ar zice, era în cârdăşie cu Brioux. Împreună pregăteau ceva pe cale să se realizeze. Bărbatul în albastru, clar, nu-i dintre ai lor, fiindcă s-a pus să-i decimeze. Precis, el l-a lichidat pe Triffeaut. Ce raport există între agentul de asigurări, asasinul lui şi tandemul Brioux-Pauvel? Iată ce trebuie să-mi elucidaţi...

— Evident, intervin eu, ăsta-i nodul problemei!

— Fără să mai vorbim de prima victimă: numita Permezel...

— De ea, am să mă ocup mâine. Nu-s nemulţumit că am procedat în ordinea asta. Cred că ziua de azi a fost destul de fructuoasă, nu?

— Ce să mai vorbim!

— Nimic nou despre omul cu Lancia?

— Nu. Am dat dispoziţii să se difuzeze semnalmentele lui şi ale maşinii. Ăsta nu-i sănătos la cap, de extermină oamenii la volanul unei maşini aşa uşor de reperat! Nu ajunge el prea departe, e clar…

— Să sperăm. Mi-ar plăcea să pălăvrăgesc niţel cu el!

Cuvântul „pălăvrăgesc” îl bine dispune pe Mignon. Îşi şi imaginează scena. Pălăvrăgeala este, ca să spun aşa, specialitatea lui. El a devenit şef nu datorită capului, ci pumnilor. Palmele distribuite de el au darul să-i facă vorbăreţi chiar şi pe cei născuţi din încrucişarea unui crap cu un surdo-mut!

Îi pocneşte şi pe cei tari de ureche. Nu-ţi vine a crede, şi totuşi, metoda dă roade. Când iau foc pavilioanele, începe capul să dea în clocot!

— Mai e şi chestiunea pălăriei, murmur eu. Mi se pare misterios, nu, un tip care vine cu capul gol la locul crimei şi care e găsit gătit cu o pălărie prea mare pentru scăfârlia lui?

— Da… Treaba-i interesantă, spune el, gurmand. Numai să-mi aduci aici pe cineva, şi-l fac eu să vorbească…

— De acord… Dar să nu bruscăm lucrurile.

— Pe acest Pauvel, n-ar fi mai bine să-l ridicăm imediat? Telefonul dat lui Brioux e un motiv suficient pentru a-l califica suspect.

Îşi freacă palmele.

— Şi nu mai e altul ca mine în stare să transforme un martor în suspect şi un suspect în vinovat…

— Ştiu… Totuşi, continuu să cred că Pauvel ne este mai util liber, decât arestat. Şi pe urmă, nu-i genul de om care să se lase intimidat, Georgel o poate confirma…

— Îhî, îhî, mormăie Georgel…

— Cu mine, ne asigură Mignon, toată lumea se simte intimidată.

Îşi agită labele grele, de elefant. Ai zice, nişte păsări mari de pradă. *Of course*, când ele aterizează pe un portret, produc mari stricăciuni, şi incită la supunere…

— Oricum, n-avem de ce să ne grăbim, o retez eu

scurt.

— S-a făcut. Coborâm să sugem ceva?

Îmi privesc ceasul. Arată şase şi câteva minute.

Întâlnirea mea cu micuţa secretară e stabilită pentru ora opt.

Am tot timpul.

— Hai să mergem, suspin eu. Avem şi noi dreptul să ne înecăm amarul într-un pahar. Muncind din greu, ajungi să uiţi că mai există şi Martini-gin pe lumea asta.

Mignon se ridică.

— Nu vă temeţi de curent? îl întreb.

— De ce?

Îi arăt prohabul.

— Pentru că a rămas magazinul deschis…

Începe să râdă şi se încheie.

— Niciun pericol pentru casierie, face el, vânzătorul a rămas înăuntru.

• PARTEA A DOUA •
O NOAPTE ALBĂ

• Capitolul XV •
ANNETTE

Am păstrat din adolescenţă o prospeţime a spiritului cu adevărat neobişnuită. Astfel, dacă merg la o întâlnire, inima îmi bate într-un ritm deosebit. Mă simt emoţionat, pe cuvânt! Ca un şcolar. Nu găsiţi voi ăştilalţi, că-i surescitant să te întâlneşti cu o femeie? Aud: numai prima oară? Îţi faci tot felul de gânduri, construieşti, idealizezi, te umezeşti – moral. Bineînţeles, vă servesc nişte tartine pe care nu le puteţi gusta. Nişte neavizaţi ca voi pentru a pricepe marile sentimente, trebuie reeducaţi într-o şcoală de handicapaţi mintal!

În fine, e plăcut să te poţi exterioriza, chiar şi în faţa unei glastre cu muşcate ovipare! În fond, toată viaţa e aşa: îţi descoperi bogăţiile voalate unor fiinţe sau lucruri total indiferente.

Iată, avantajul meu principal… Înţelegeţi ce vreau să spun? Eu mi le descopăr la pereţi, de cele mai multe ori. Mă credeţi nefericit, nu? Şi când stai şi te gândeşti la toate damele care dau bani ca să se instaleze în faţa unui ecran unde li se înfăţişează alb-negru, mutra lui Michel Simon[14]! Da, e trist!

Ah! prima întâlnire! Nici nu se poate imagina ceva mai plăcut în materie de senzaţii dulci. O întâlnire! Fiecare ia măsurile celuilalt „Ia uite, n-am remarcat că avea o aluniţă pe gât…”

Urmează despărţirea, regăsirea şi începe rutina. Ce mizerie! Iată adevăratul şancru al umanităţii! Cel care macină iluziile! Cancerul poeziei… Păduchele libertăţii…

Rutina! Cu obişnuinţele ei cenuşii, cu sufocanta ei permanenţă! Cu previzibilul, cu ineluctabilul ei! Rutina, imuabilă, perfidă, mucegăită, corozivă! Rutina cu programul ei acceptat, cu *da*-ul sacramental, cu spălatul picioarelor duminica, cu al ei un an şi o zi, nouă luni,

14 Michel Simon (1899-1975) actor francez de origină elveţiană, de mare succes în cinematografie. (n.t.).

cincizeci şi două de săptămâni, cu afurisitul ei de calendar, cu orologiul ei vorbitor! La patru fix, ora de plictiseală, ora când te joci de-a tata şi de-a mama, ora când tragi o ţigară, ora când îţi duci ţâncii *at the public school*[15].

Cu aceste gânduri pesimiste, ajung la *Pam-Pam de l'Opéra.* Barul e ticsit de lume. În cartierul Operei şi pe Champs Elysées se înghesuie toţi americanii, toţi englezii, scandinavii, teutonii. Descumpăniţi de Marele Paris, trag cu toţii la lumină. În caz că vreun bandit le-ar împlânta un cuţit într-un loc întunecos? Sunt şi alte rele care s-ar putea întâmpla!

O zăresc pe secretara lui Pauvel, stând trist în fundul primei săli, îngrijorată. Pândeşte cu străşnicie intrarea. Se gândeşte, probabil, că n-am să vin, fiindcă, în clipa în care cele optzeci de kile ale mele îşi fac apariţia în cadrul uşii, tresare de bucurie şi i se luminează vitraliul.

E trecută de 31, demoazela. Merită să-ţi amanetezi ceasul ca să ieşi cu ea. Poartă un taior cu un guler de panteră – imitaţie, care-i vine de minune. Nu ştiu dacă v-am zis, dar e roşcată, mai curând acaju, ceea ce se potriveşte admirabil cu ochii ei verzi, strălucitori.

Cât priveşte forme, fiţi convinşi, şi un orb şi-ar dibui drumul pe geografia ei... Iar guriţa e atât de fainã, că o dată reperată, nu te mai poţi uita în altă parte.

— Mă tot gândeam că n-o să veniţi, murmură ea întinzându-mi mâna.

— De ce, cred că am ajuns la timp, nu?

— Aşa-i, eu am sosit ceva mai devreme...

Îmi spun că aşa fac ele prima dată; însă mai târziu, după ce şi-au cântărit omul, poţi veni la întâlnire cu ceva de tricotat sau să te apuci să dezlegi cuvinte încrucişate...

Încep să debitez balivernele de rigoare: dacă ştie cât e de în-cântătoare, că se îmbracă dovedind un gust deosebit, că parfumul ei este de o rară delicateţe şi că alături de ea Brigitte Bardot e zero.

Înghite toate astea ca pe o jumătate de duzină de stridii, plăcut înfiorată. Mă strâng lângă ea pe banchetă.

15 La școala publică (lb. engleză în original). (n.t.).

Căldura mea şi a ei fac casă bună împreună. Coapsa ei, lipită de a mea merită toate tricotajele din magazinele Rasurel existente în lumea întreagă! Pe cuvânt de onoare! Şi eu ştiu ce-i aia onoare: am avut şi eu când eram tinerel!

Bineînţeles, prima ei întrebare a fost să se informeze în legătură cu blazonul meu.

— Aveţi un nume deosebit, îmi spune ea, l-am ţinut minte. Sunteţi străin?

— Nu. Doar bunicul e de prin părţile Savoii. Nu-i ştiţi pe coşarii cu scara în spinare, care seamănă cu nişte pinguini?

Nu-i vine a crede.

— Vă ţineţi de bancuri… Spuneţi-mi, care-i prenumele dumneavoastră?

— Antoine… E cumva urât, ce credeţi? Îmi puteai spune Tony: e comun, dar fetelor le place!

— Da de unde, declară ea. Antoine e cu mult mai frumos.

— Şi pe dumneavoastră?

— Eu mă numesc Annette.

— S-a cam făcut ora mesei, nu? Aş pune ceva la jgheab!

Tipa face graţii…

— Vă place să vă ţineţi de glume. Ce profesiune aveţi? Reprezentant de firmă, pariez?

— Exact!

— Şi ce reprezentaţi?

— Umbrele, îi spun eu…

— De ce vă bateţi joc de mine?

— Oh! Annette, să nu mai vorbim de serviciu. Ce-ar fi să ne oferim o seară în care să uităm de toate? Uite, ştiu eu un mic restaurant, formidabil, pe strada Arcade: La Max! Campionul homarilor Termidor şi al puilor fripţi…

Cuvintele mele o fac să saliveze. Se apropie mai mult de mine. Am crescut în ochii ei. Un tip, care-ţi propune chiar de la început să haleşti homari, merită respectat. Şi fie vorba între noi şi gara Lyon, mă respectă, Annette…

— Hai să bem un whisky, îi propun.

— Oh! nu, e prea tare.

— Da de unde!

Planul meu e s-o fac să bea zdravăn. E planul fiecărui francez care iese cu o puicuţă, luaţi notă; dar eu adaug aici o intenţie particulară. Ştiu că alcoolul dezleagă limbile, or, eu vreau să aflu atâtea despre Pauvel!

Dăm pe gât două pahare şi o întreb dacă e gata. Fata pune mâna pe un impermeabil din nailon subţire şi se ridică.

În doi timpi şi trei mişcări, ajungem în localul prietenului meu Max, regele homarului Termidor! Max e un tip isteţ. Îţi ia măsurile cât ai clipi. Dintr-o privire înţelege tot. Când debarc cu marfa mea, îmi iese în întâmpinare grăbit. Prudent, nu face greşeala să-mi dea în vileag titlul şi nici măcar să arate că ne-am cunoaşte. Aşteaptă.

Îi fac cu ochiul şi-l pun în temă:

— Salut, Max, am putea lua masa? Am avut o zi încărcată, clienţi mulţi, şi-s mort de foame. La reprezentanţă n-ai încotro şi sari peste prânz aproape zilnic!

Max ne conduce la o masă în fundul sălii, chiar în spatele unui acvariu uriaş, în care peştişorii exotici îşi caută hrana într-un curcubeu de sclipiri delicate.

— Am să vă răsfăţ, spune el… Îmi daţi mână liberă?

— Îi putem acorda votul nostru de încredere, o asigur eu pe Annette.

— Nici nu mă îndoiesc, se sclifoseşte ea.

— Bun, face Max, atunci vă propun păstrăvi cu migdale şi raţă pe portocale, ce ziceţi? N-are rost să vă încarc stomacul cu aperitive. Ca să poţi savura o mâncare, trebuie să-ţi fie foame… După brânzeturi, vă rezerv o patiserie – surpriză!

— Dă-i bătaie, Max!

Fata declară că ar vrea să se ducă să se spele puţin pe mâini. Toate spun aşa când merg să facă pipi.

— Ia zi, glumeşte Max, unde-ai pescuit-o pe zâna asta, la Christian Dior? Sunt convins că n-ai să te

plictiseşti!

O dată enunţată această prezicere, se retrage la oalele lui.

Băuturile sunt întotdeauna de primă calitate la Max. Dăm gata o sticlă de vin alb şi atacăm voiniceşte raţa, înaintea noastră cu un clondir prăfuit de Pommard.

Tipa e în al nouălea cer. Înfulecă bunătăţile cu poftă! În seara asta nu se mai gândeşte la linie, Annette. Linia rămâne pe mâine: morcovi raşi, iaurt, mere. Meniu *Marie-France.* S-ar părea că la noi se mănâncă prea mult. Toate revistele pentru femei te avertizează. Ne batem joc de stomac, de ficat, de pancreas, vezică şi nu mai ştiu de ce încă! Campania a pornit de la elveţieni. Culmea ironiei: ţara ciocolatei şi a fripturilor în sos de vin! Ei au lansat restricţiile, după război! Întâi ne-au dat ora exactă şi acum ne dau reţete de slăbire. Fiecare dă după cât îl lasă inima, evident.

Masa e grozavă, în orice caz. Annettei îi ard obrajii şi, după felul cum îşi freacă piciorul de al meu, nu-i interzis să te gândeşti că tot aşa va face şi în alte împrejurări.

— Sunteţi mulţumită la locul de muncă? o întreb ca într-o doară.

Lansez, cum s-ar zice, un balon sondă.

— Destul, face ea.

— Pauvel lasă impresia că nu-i omul să-i placă glumele.

— Într-adevăr, nu-i plac. Dar când îţi vezi de treabă, e suportabil.

— În dimineaţa asta, în orice caz, era în toane rele. Ce nu-i merge cum trebuie? Cumva afacerile?

— Oh! nu cred…

— Apropo, ce învârteşte el?

Pare stupefiată, iar eu realizez ce gafă am făcut. Să nu ştiu cu ce se ocupă întreprinderile Pauvel după ce m-am declarat reprezentant, îi pare cam bizar.

Încerc s-o dreg rapid:

— Eu m-am dus să-i propun o afacere din partea unui prieten, dar n-am niciun fel de cunoştinţe în branşa

industrială.

Nu precizez despre ce afacere e vorba.

— Oh! La noi, spune ea, se fabrică mai ales motoare mici pentru ambarcaţiuni…

— Foarte interesant.

„La noi!” Salariaţii au un fel al lor de a se crede acţionarii uzinei în care muncesc! „La noi!” Câştigă o nimica şi cheltuiesc tot cât ai zice peşte, dar totuşi e „la ei”…

În orice caz, Annette i-a dat drumul. Dacă patronii vorbesc cu plăcere despre angajaţii lor, angajaţii vorbesc cu o plăcere şi mai mare despre patronii lor. E destul să-i conectezi pe acest subiect că pe urmă nu mai ştii cum să-i opreşti.

Îmi povesteşte de Pauvel vrute şi nevrute. Ştiu tot: adresa, metresele, cravatele, crizele de urticarie, recăsătoria şi fidelitatea manifestată faţă de Pall-Mall.

E suficient să punctez conversaţia cu câte un „hmm, hmm” şi ea aleargă ca pe roate.

Din tot ce-mi spune, reiese că Pauvel e un om de afaceri serios în munca lui, dar cam petrecăreţ. Călătoreşte des în străinătate şi cheltuieşte o groază de bani.

— Spuneţi-mi, intervin eu, vinerea trecută, am impresia că l-am zărit pe lângă Operă în jur de unsprezece. Cu toate astea, dimineţile rămâne la birou, nu?

— În general, da, ciripeşte coţofana mea.

Stă şi se gândeşte.

— Vinerea trecută?

Apoi, deodată:

— Oh! da… Sigur că a ieşit! A primit un telefon, îmi amintesc. Chiar am crezut că s-o fi întâmplat ceva. Nici n-a pus bine telefonul în furcă şi a şi zbughit-o din birou.

Mă stăpânesc şi întreb doar:

— A fost ceva grav?

— Nu ştiu şi nici n-am să ştiu vreodată… A revenit pe la prânz, chiar în clipa în care eu plecam… Părea tare supărat. *Era pentru prima dată că-l vedeam cu capul*

descoperit pe stradă!

Aici, dragii mei, e cât pe ce să mă înec dând peste cap paharul de Pommard, şi-mi uit furculiţa în copanul de raţă.

„Pauvel a ieşit grăbit înainte de a fi fost asasinat Triffeaut şi a revenit după aceea fără pălărie!” Vă prindeţi unde bat, ceată mişcătoare în curs de descompunere? Fără pălărie! Iată scăfârlia care-mi lipsea! Triffeaut, care nu purta niciodată, avea una în clipa morţii; prea mare pentru capul lui de rahitic? În acelaşi timp, secretara lui Pauvel se miră că-şi vede bossul cu tărtăcuţa descoperită. Ce concluzie ar trebui să trag de aici? Că Pauvel e asasinul lui Triffeaut? Nu prea văd ce altceva s-ar putea deduce din situaţia asta încurcată. Bun, dar atunci, ce rol a jucat bărbatul în costum albastru?…

Băieţi, ancheta mea merge bine, dar au mai rămas nişte amănunte de scos la lumină, nu credeţi?

— Ia spune, Annette dragă… (am trecut la dragă, ceea ce vrea să însemne ceva, nu?). Spune, Annette, inimioara mea, catifeaua degetelor şi trandafirul nopţilor mele, tipul, al cărui telefon a motivat plecarea bruscă a bosului, cine era?

— Nu-l cunosc, îmi răspunde ingenua, dar avea un accent particular.

— Un meridional?

— Nu chiar, dar avea ceva străin. A cerut să vorbească din partea domnului Triffeaut, dar n-a spus prea multe ca să pot să-mi dau seama…

Brusc, un semn de întrebare îi explodează la etajul superior.

— De ce-mi puneţi toate întrebările astea, Antoine? S-ar părea că vă interesează viaţa particulară a lui Pauvel?

Nu ezit nicio clipă şi, în loc să protestez, dau cu capul înainte.

— Cum să nu mă intereseze, inimioaro! Când vrei să faci afaceri cu un om, te afli într-o poziţie mai avantajoasă dacă-i ştii toate dedesubturile…

— Oh! face ea, înţeleg, de aia m-aţi invitat?

Nu-i proastă viespea! A adulmecat totul cu năsucul ei delicat.

Din fericire, n-a priceput unde băteam eu şi se bosumflă, jucând rolul fetiţei model.

— Îţi interzic să gândeşti o asemenea stupiditate! rostesc cu o seriozitate care mă costă un cârcel la piciorul drept, pe care nu ştiu cum să mi-l răsucesc, să nu izbucnesc în râs.

Copila mea se simte liniştită.

Ca să creez o diversiune, îi aplic un pupic umed pe gât.

De la tejgheaua lui, Max îmi aruncă o ocheadă ştrengărească. Desfăcându-şi braţele şi strângându-le brusc la piept, descrie un gest elocvent. El ştie cum se va sfârşi această încântătoare serată. De fiecare dată, vede în biserica lui băieţi care vin cu midinete, ca Annette. De regulă, patroni cu dactilografele lor. Totul începe cu o langustă şi se termină la orizontală, pe o canapea! O repriză rapidă, şi acum, la revedere…

Cum îmi las să cadă osul cu măduvă, Annette reacţionează urgent. Îmi întinde gura, o gură foarte apetisantă, trebuie să recunosc şi mă văd obligat să-i întorc un pupic în sos suprem!

— Să vă servesc desertul? rosteşte preocupat Max, cu ochii în flăcări, ca o retragere cu torţe.

— Da sigur, îl îndemn eu.

Annette încearcă să păstreze convenienţele.

— Dar e exagerat, face ea.

Cum toate spun acelaşi lucru, nu reacţionez.

— Eşti un mare ştrengar, adaugă această fragedă cărnică de vânzare.

— Aşa-i, recunosc eu, iar dumneata, Annette, eşti sora Tereza coborâtă pe pământ.

Nu-şi dă seama dacă-i cazul să se supere, dar preferă să ia partea veselă a lucrurilor. În acest moment, apare Max cu o chestie tehnicolor, care pune capac cinei noastre, un adevărat magazin alimentar. Are de toate înăuntru: îngheţată de vanilie, cremă de ciocolată, piure de migdale

şi, dacă te uiţi mai bine, un fir de păr de-al lui Max.

Fetiţa se delectează. Îmi spune cu gura plină:

— Ce nu înţeleg eu la patron e că n-a purtat doliu după cumnata lui… Ştiu că s-a recăsătorit, dar o cumnată, rămâne cumnată. Ar fi putut măcar să se ducă la înmormântare, nu?

Femeile sunt delicios de bizare. În momentul în care savurează cea mai divină prăjitură, găsesc ele prilejul să denigreze pe careva.

— Ah! murmur eu indiferent. Şi-a pierdut cumnata?

Dacă şi-ar fi pierdut nasturele de Ia manşetă, m-ar fi impresionat la fel de mult.

— Da, şi într-un mod foarte straniu… Trebuie că aţi văzut prin ziare…

Încă o dată sunt gata să mă înec.

— Ce să văd?

— Cum a murit cumnată-sa… Cu gâtul tăiat… I-au găsit cadavrul în canalul Saint-Martin… văduva unui fost colonel de aviaţie. Ce mai ziceţi de asta?

Pentru Annette sunt situaţii care contravin bunului simţ.

— Şi cum o cheamă pe cumnata asta? o întreb eu, deşi cunoşteam deja răspunsul.

— Permezel, îmi răspunde drăgălaş păpuşica, îndesându-şi în gură o porţie de prăjitură, mare cât un rucsac din Tirol.

• Capitolul XVI •
ÎN SĂNĂTATEA DUMNEAVOASTRĂ!

După asta, cortina! Dacă nu vă plac aceste lovituri de teatru, să vă servim o bere!

Când mă gândesc că la început căutam trăsături de unire între cele două crime, Permezel şi Triffeaut! Dumnezeule! Trăsătura de unire era chiar Pauvel. Cumnat al primei victime, asigurat prin strădania celei de a doua. Amic al papei luciferienilor, ale cărui însemne au fost găsite asupra celor doi răposaţi.

Un adevărat joc de puzzle[16]. Şi elementele se adună,

16 Joc de reconstituire a unui întreg din fragmente decupate.

se adună, ca sardele în cutie.

Trebuie s-o ţin aşa până la capăt. De pe acum, mi se conturează un desen foarte frumos!

— La ce vă gândiţi? mă întreabă Annette cu o voce şovăielnică.

Mă uit la ea.

— La tine, frumoasa mea.

E făcută cui. Îmi spun că, oricum, nu-mi pot continua ancheta în seara asta. Să fim şi noi oameni…

— Mergem? o întreb.

Şi-i fac un semn lui Max care, obişnuit cu plecările precipitate, a şi pregătit nota de plată, o durere!

— Încotro? mă întreabă Venus.

— Unde vrei, îi răspund, fără să-mi bat capul.

Îşi consultă ceasul, ceea ce-i de preferat decât să consulte un specialist în boli venerice.

— E zece, Antoine… Nu mai am multă vreme. Locuiesc într-un cartier mărginaş, cu părinţii şi…

Îmi reprim o grimasă. Fetiţa are timpul limitat, deci trebuie călcată în viteză. Or, mie îmi place să fac lucrurile pe îndelete. Cu o subretă gen Thérèse, merge un amor pe fugă, între două uşi… Dar cu nişte fese în care ai îndesat raţă pe portocale, nu mai e acelaşi lucru…

— Poate am avea timp să mergem la un film? sugerează ea. Numai să mă pot întoarce la douăsprezece şi jumătate…

Fără să-i răspund, o iau spre maşina mea. Strâng dreapta lui Max, care-mi strecoară apăsat un: „Noapte bună!”

— La ce cinema am putea merge? mă întreabă Annette, care mi-a interpretat tăcerea ca pe o consimţire.

Îmi vine să-i răspund: La cinema-porno. Dacă-şi închipuie că am să-i plătesc un film, îşi face iluzii, fetiţa. Am achitat o notă de optzeci de franci, acum trebuie să recuperez, ce părere aveţi? Doar un client debil mintal oferă mâncare ca pentru stomacuri princiare fără contrapartidă. Eu unul am simţul echilibrului.

Nu pedalez prea departe, doar până în strada

Joubert, unde se află hoteluri mici şi comode pentru ce-am eu de gând. Aici îşi rezolvă problemele băieţii din cartierul de vest, fiind pe aproape de gara Saint-Lazare. Poţi face amor după ce-ai terminat munca, şi trenul de la ora şapte. Discreţia, asigurată. Şi nici nu-i prea scump. Mă opresc în faţa unei astfel de creşe. Annette cercetează strada întunecoasă.

— Dar, nu văd niciun cinematograf, face ea.

— Am să-ţi rulez eu un scurt metraj în relief, îi murmur.

Firmele hotelurilor sclipesc în noapte. Recunosc că produc o impresie de viciu, în obscuritate. De-a dreptul indecent şi mă simt oarecum jenat. Fetiţa îmi intuieşte intenţiile.

— Nu, nu! face ea… Oh! nu.

Na, c-am nimerit peste o adversară a amorului liber! O seară ratată la capitolul chiloţi!

Mă aplec peste ea şi-i aplic un sărut în stare să provoace idei necuviincioase unui întreg sobor euharistie.

Un record de durată! Când o las, ar trebui să-i fac respiraţie artificială. Fără să-mi irosesc timpul, încep să-i masez avanscena, şi simt cum i se întăreşte sub corsaj…

— Hai, vino! îi ordon, deschizând portiera de pe partea ei.

Pe trotuar, o prostituată care fredonează o melodie în aşteptarea unui client, ne priveşte amuzată. Se gândeşte la vremurile când un individ i-a jucat şi ei aceeaşi piesă. Avea şi ea virtutea ei, la care ţinea ca la carnetul de CEC… şi acum…

Acum, urcă scări interminabile cu masculi în călduri pe urmele ei. Viaţa, pentru ea, se reduce la nişte trepte fără sfârşit, la răsuflarea avidă a bărbaţilor în spatele ei… Discuţii, bideuri cu muzică…

Annette încă mai rezistă, iar eu sunt pe punctul s-o las baltă, fiindcă nu-mi place să fiu luat drept nătăfleţ. Dar, cum mă simt în plină formă, şi stânjenit la mers, mai fac o ultimă tentativă, care îmi reuşeşte.

Cedează, tipa cedează! O catapultez într-un hotel, o

înghesui în lift şi pe urmă într-o cameră. Îi dau un bacşiş subretei şi-o îndemn să-şi ţină gura. Trag zăvorul şi mă trezesc în starea de spirit a omul-ghiulea, după exerciţiul lui periculos. Îmi vine să fac plecăciuni. Dar, mulţumesc lui Dumnezeu, publicul e restrâns, redus la o singură persoană, dar ce persoană!

Acum, ce-a fost greu s-a făcut. Să intri pe uşa unui hotel pentru prima dată cu o fetiţă, este echivalent cu străpungerea barierei de sunet de către un supersonic. După asta, totul merge de la sine.

Annette se aşază pe pat şi aşteaptă.

— Ai fost un rău, se smiorcăie ea.

— Stai puţin, că te îmbunez numaidecât.

Şi încep s-o dezbrac, distribuindu-i sărutări nebune, care o fac să-şi piardă capul.

O clipă mai târziu, suntem în pielea goală pe divan. Camera e concepută anume pentru asemenea împrejurări, toată numai oglinzi, cu un ecleraj savant. Am impresia că am devenit un număr de atracţie la *Folies Bergère.* Peste tot unde-mi plimb ochii, mă văd, ceea ce mă intimidează un pic. Întind mâna să răsucesc comutatorul, dar Annette, care trebuia că-i o vicioasă fără pereche, îmi şopteşte:

— Nu stinge!

— O.K., zic eu, dacă preferi o şedinţă televizată… Cum doreşti.

Prin urmare, fac abstracţie de oglinzi şi-mi încep treaba de biped pradă demonului cărnii.

La început îi servesc o porţie de melci plimbăreţi, natur! O şmecherie de-a mea, care face tot atâta plăcere damelor decât un serviciu de masă de douăzeci şi patru de persoane. Apoi o înlănţui ca o felină, una dintre creaţiile mele de ultimă oră; n-o găsiţi încă în comerţ! De aici începe delirul! Annette parcurge toată gama din Kama-sutra[17]. Nu mai e nevoie să-i cânt *Fascination*! Geme în aşa hal, încât în camerele învecinate locatarii îşi trag precis plapuma peste cap. Asta mă face să-mi aduc aminte de

17 Kama-sutra – tratat de artă a dragostei, scris în sanscrită între sec. IV și VII. (n.t.).

vizita mea la *Mont-Chauve*, azi dimineaţă. Ce înseamnă the life[18]: acum câteva ore, eu eram cel scos din sărite din cauza celor doi indivizi care făceau amor la Magnin; îmi era milă de ei, cinic şi sigur de mine… Şi acum, iată-mă executând manevre primăvăratice!

Annette îşi strigă pe rând mama, tata, apelează şi la bunul Dumnezeu; dar, spre norocul nostru niciuna dintre persoanele interpelate nu se anunţă… Suntem singuri, singurei, iar îngerii noştri păzitori trebuie că se dedau şi ei la o partidă de plăceri pe coridor…

După toate astea, revin la chestii mai omeneşti, cum ar fi balansoarul cubanez şi clopotele din Westminster.

Dintr-o dată, Annette începe să debiteze nişte chestii atât de incendiare încât însuşi patronul hotelului, un tip blazat de altfel ar galopa sub duş pentru a preveni propagarea focului.

Ştie să-şi aleagă secretarele, Pauvel. O, da!

• Capitolul XVII •
BUZUNARUL POST-RESTANT

Când ne regăsim în maşina mea, miezul nopţii bate din toate părţile. Clopotniţa de la Sfânta Treime e cea mai categorică. Annette numără reprizele (o obişnuinţă contractată de curând).

— … zece, unsprezece, douăsprezece…

— Stop, fac eu, niciodată un ceas n-a bătut de treisprezece ori!

Mi se aruncă de gât, nebună de recunoştinţă.

— Oh! Antoine, ce bine a fost!

Aceste ticăloase pe două picioare, nu numai că se comportă ca nişte pisici în călduri, dar după aia se mai şi trezesc vorbind. N-au niciun pic de pudoare.

Eu, mă simt destul de dezamăgit la sfârşitul ceremoniei. Prefer să mă gândesc la ceva mai nobil, mai atrăgător. Dar maimuţele, nu! După ce fac prostii, le mai şi evocă.

Îi depun pe obraz un sărut discret.

— Bun, hai să te duc acasă. Pe unde stai?

---

18 Viață (limbă engleză în original). (n.t.).

— În Nogent!

Nu-mi prea surâde. Normal. Târfuliţa asta locuieşte, faţă de mine, la capătul celălalt al Parisului. Va trebui să execut de două ori traversarea canalului Panama. După mica şedinţă de adineauri, nu-i prea entuziasmant. Ce n-aş da s-o pot şterge, să mă bag în scutece şi să trag un pui de somn!

— O.K., Nogent…

Dau bice până în Republicii, o iau în direcţia Naţiunii, ajung la palatul Vincennes, tai prin Bois şi debarc la Nogent. Îmi arată casa, la capătul opus al satului, bineînţeles, chiar alături de viaduct…

— Ce seară minunată, declamă ea pe un ton foarte sincronizat.

Şi-mi întinde mincinoasa. O ţuc din politeţe, pentru ultima oară.

— Pe curând, am să trec pe la birou să te văd sau am să-ţi dau un telefon…

— Mâine? mă întreabă lacoma.

— Am să fac imposibilul!

— N-ai vrea să luăm cina la noi acasă, mi-ar plăcea să-mi cunoşti părinţii.

— Om vedea…

E sigură pe ea, fetiţa! Uite una care nu-şi pierde timpul! Aranjamentul ei e baban ca un excavator: a dat peste un Ion care copulează ca un paşă (ceea ce înseamnă a te exprima pe şleau), care nu-i deloc rău clădit, care-i pe deasupra galant şi, îşi spune că ar fi o afacere straşnică să-l târâie de proaspăt la primăria din Nogent!

Atât că, aflaţi de la mine, îşi face iluzii deşarte, Annette. În ziua când am să zic „Da” unui tip cu un brâu tricolor, în locul unuia din flanelă, în ziua aceea, o să-mi puteţi aduce o duzină de baveţele. Nu pentru viitoarele progenituri, ci pentru folosinţa mea personală, pentru că voi fi, în mod cert, la doi paşi de un ramolisment integral.

— Hai, du-te şi fă nani, îi murmur…

— Am să te visez pe tine!

A citit asta în vreo colecţie la modă. Îşi saltă bărbia

să-mi arate ce unghi frumos face cu gâtul. Se scaldă în lumina lunii, se badijonează cu idealuri.

Iar eu, eu îmi pun maşina în mişcare.

— Pe curând! îi strig…

O manevră impecabilă şi am întins-o spre Paris.

Carnea îmi e nostalgică. Îmi spun că, ajuns acasă, am să-mi ofer un whisky format mare, înainte de a trage pe dreapta.

Şi de ce aş aştepta să ajungă *at home*[19] atâta vreme cât mai sunt o groază de baruri deschise?

Opresc în faţa unei braserii mari, în care derbedei trişti bagă fise de douăzeci într-un tonomat.

Dau pe gât un scotch, şi încă unul, meditând la ziua asta aşa de lungă. Pe cuvânt, am impresia că durează de-o veşnicie.

Derbedeii au pus pentru a treia oară la rând ultimul şlagăr al lui Johnny Holiday. Probabil că vor să-l înveţe pe dinafară, ca să-l intoneze trecătorilor întârziaţi, pe care-i vor înjunghia pe o stradă întunecoasă.

Dezgustat, plătesc şi mă întorc la maşină. Când să urc, zăresc ceva care luceşte pe bancheta din spate. Aprind plafoniera şi constat că-i impermeabilul Annettei. Ea l-a aruncat acolo când am ieşit de la *Pam-Pam* şi nu s-a mai gândit la el, preocupată cum era să mă dea gata.

Nu-mi place deloc, fiindcă va avea nevoie de el, iar eu am să fiu obligat să i-l aduc. Îl iau şi-l arunc pe scaunul de lângă mine, bine dispus. Din buzunar, cade ceva. Mă aplec şi ridic: e o scrisoare, al cărei plic e scris de mână şi poartă indicaţia, cu litere de tipar, „pneumatic”[20].

Privesc scrisoarea şi citesc:

Ştefan Bolak – strada Jean Bouton nr. 12, Paris

Sucesc şi răsucesc plicul. Adresa a fost scrisă de o mână bărbătească. Nu-i nevoie să-mi storc prea mult

19 Acasă (lb. engleză în original). (n.t.).

20 Corespondență expediată de la un birou de poștă la altul prin tuburi cu aer comprimat. (n.t.).

creierii ca să mă prind că Pauvel e autorul misivei. I-a cerut secretarei s-o pună la poştă, dar ea, cu gândul la întâlnirea noastră, a băgat-o distrată în buzunar şi acolo a rămas. De unde, trebuie reţinut că nu e bine să te laşi niciodată pe mâna unei femei, mai ales când e vorba de ceva urgent. Toate au în cap un tub de ruj în loc de creieri.

Cu un gest hotărât, deschid plicul. O să-mi spuneţi că sunt un indiscret, nu? Dar uitaţi un singur lucru, mieluşeilor, că eu sunt poliţist, deci s-o lăsăm mai moale cu discreţia.

Un copoi, care dă peste o scrisoare, este ca un câine hămesit care dă peste un tomberon: automat; trebuie să-şi bage botul înăuntru.

Această misivă laconică mă pune pe gânduri, iată-i conţinutul:

De acord. Am să vă aştept toată noaptea în întreprindere. Obiectivul va fi gata pentru ora opt.

M.P.

M.P. nu înseamnă Military Police, ci Marc Pauvel.

Ce-o pune la cale, cetăţeanul ăsta? Nu ştiu de ce, dar adulmec ceva ieşit din comun. Când se adună prea multe mistere, în mod fatal dau pe dinafară…

Pauvel! Ciudată figură. Cumnata lui e asasinată, pe urmă agentul de asigurări. Îl cunoaşte pe Brioux, papa luciferienilor…

Ce bizară e toată afacerea asta! Am impresia ca Mignon a avut dreptate când a propus să-l ridice pe Pauvel şi să-l „interogheze” pe un anumit ton. Până acum, a trimis două mesaje, negustorul nostru de mecanică fină, pentru a anunţa că pune ceva la cale. Eu, care am un nas mare cât cupola catedralei Sfântul Petru din Roma, eu vă pot garanta, negru pe alb, că nu-mi prea miroase a bine…

Mă întorc în bar. Derbedeii cei trişti continuă să-şi ofere muzică. Dau drumul în pântecele aparatului iluminat la toate piesele de douăzeci, existente în local. De data

ăsta, au terminat cu Johnny şi-şi distilează o melodie veche a lui Mick Micheyl. O cunosc pe Mick. Aproape că am crescut împreună. Dacă ar fi aici, s-ar simţi măgulită să se audă gângurind. Şi-ar spune că e încă în vogă, ba chiar ar fi încântată să-i vadă pe golanii şi bărboşii ăştia punând-o să urle cât o ţine gura. Ce înseamnă gloria!

— Aţi uitat ceva? mă întreabă barmanul, căruia probabil că i-am fost simpatic, judecând după zâmbetul ce-mi adresează.

— O fisă de telefon, te rog.

Îmi pune rondela pe tejghea şi-mi arată cu degetul uşa cabinei telefonice. Îmi studiez carneţelul de buzunar, pentru a descoperi numărul lui Mignon. Probabil că nu-i nimeni la această oră târzie în poliţie, cu excepţia vreunui individ incapabil, care sforăie pe ultimul număr din *Paris-Match.* Asta se cheamă la ei: permanenţă. Ce spui Nae! În sfârşit, încercarea moarte n-are!

Spre surprinderea mea, nici n-a apucat bine să zbârnâie telefonul că, la capătul celălalt, cineva a şi ridicat receptorul. Şi culmea, răspunde Mignon în persoană.

— Alo, cască el, cine-i la aparat?

— San-Antonio… Ia spune Mignon, dumneata faci ca soarele deasupra împărăţiei lui Carol cel Mare, nu mai asfinţeşti niciodată?

Habar n-are de istorie, Mignon. De îndată ce încerci să citezi câte ceva, îşi retrage antenele ca un melc şi o face pe surdul.

— Ce mai nou? mi-o retează el, mai curând plictisit.

— Câte ceva, pe acolo: am aflat că madame Permezel era cumnata lui Pauvel…

— Vorbeşti serios?

— Pe onoarea mea! Eu cred că acest zuav pontifical e băgat până-n gât. Mă întreb ce mai pune la cale. Trebuie să fim cu ochii pe el. S-ar părea că-şi va petrece noaptea în biroul lui din Villejuif. Mi-ar plăcea să plasezi un om prin partea locului, o idee a mea. Ai vreun boy-scout la îndemână?

— Ce-ţi închipui, că-mi trimit politehnicienii la

culcare la ora opt?

— Atunci, plasează unul rapid prin apropierea întreprinderii Marc Pauvel. Merită!

— S-a făcut…

— Cum de mai eşti la serviciu?

— Am un client serios de interogat, pe o altă temă.

N-aş vrea să mă aflu în pielea zisului client. La aceste ore târzii, Mignon nu se prea dovedeşte blând cu semenii. E ora când pregăteşte şi distribuie infuzia de falange.

— Nicio veste în legătură cu tipul în costum albastru?

— Nu, nu încă…

Cum eu mormăi nemulţumit, Mignon intervine:

— N-ai impresia că te cam grăbeşti? Semnalmentele au fost transmise la sfârşitul după-amiezii, n-ai vrea să… Trebuie aşteptat…

— Să aşteptăm.

Sunt gata să închid, dar îmi vine o idee:

— Ia spune, Mignon, n-ai auzit pomenindu-se niciodată de un anume Ştefan Bolak?

— Ce s-a mai întâmplat cu imbecilul ăsta? strigă el.

Sar în sus.

— Fără glumă, îl cunoşti?

— Păi cum de nu! Nu-ţi mai aminteşti de afacerea Boniffet?

Tresar. Bineînţeles, acum îmi vine în minte: Boniffet, bancherul asasinat de o bandă de indivizi misterioşi, care i-au subtilizat lingourile din casa de bani.

— Bolak era?

— Cine altul? El s-a ocupat de casa de bani… A încasat cinci ani de temniţă grea. A beneficiat de o reducere a pedepsei pentru bună purtare. Am aflat că şi-a luat tălpăşiţa în America Latină, după ce a ieşit de la zdup…

— S-ar părea că nu i-a priit departe de patrie…

— De care patrie? râde Mignon. E tot atât de francez cât este echipa naţională de fotbal!

— Altceva nu mai ştii despre el?

— Nimic, deocamdată. A început să-şi facă iar de

cap?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că Pauvel i-a trimis o misivă pneumatică să-l anunţe că un anumit lucru va fi gata mâine la ora opt dimineaţa…

— Ce lucru?

— Dacă ai printre relaţiile tale un fachir de încredere, ar trebui să-l întrebi pe el. Eu n-am nici cea mai vagă idee.

— În fine, ţine-mă la curent.

— Evident.

Închid şi aştept o clipă înainte de a părăsi cabina. E indicat să reflectez asupra situaţiei. În surdină, ajunge până la mine vocea plină a lui Mick… *Nici tu*, *nici eu*!

Mă simt uşor obosit, fir-ar să fie, după partida mea de domino. Cine, n-ar avea picioarele ca de gumilastic?

Tare mi-ar conveni să trag un nani în pernele mele. Félicie trebuie că mi-a pregătit pătucul, a reglat radiatorul, a lăsat ceva bun pentru burtica fiului ei iubit. Un vin roşu înainte de a te băga în scutece, e formidabil! Face cât toate hapurile de dormit!

Şi, cu toate astea, ceva nu-mi dă pace şi mă trage de mânecă. Nu-l ştiţi pe spiriduşul meu poznaş? Micul individ abstract îmi trezeşte glasul conştiinţei tocmai când vreau şi eu să depun armele. De un sfert de oră îmi tot toacă la ureche:

„Hai, San-Antonio, tu ştii, tu simţi că se pregăteşte ceva în umbră şi vrei să te bagi în plapumă ca un târgoveţ cumsecade? Ai încetat să mai crezi în semnele destinului, îngeraşule? Crezi că-i normal să găseşti o scrisoare care n-a ajuns la poştă? Ce s-ar mai alege de poliţişti dacă nu şi-ar ancora vagoanele de bunăvoinţa hazardului sau a Providenţei?”

Îl resping, scuturându-mi umerii:

— Tacă-ţi gura, ştiu eu ce-am de făcut!

Agasat, ies din cabină. Derbedeii se pregătesc să pună un Gilbert Bécaud, de parcă ar ploua afară. Discul începe să urle din răsputeri. Îţi vine să-ţi înfunzi ceară în urechi, dar băieţii fac cerc în jurul tonomatului ca să

deguste din plin. Poate or fi surzi, mai ştii?

Mă îndrept spre tejghea şi mai dau pe gât o tărie. Pe urmă, mă iau de toartă şi mă trimit la plimbare.

Colac peste pupăză, constat că plouă. Toarnă cu găleata. Ce timp nesuferit! Arunc o privire spre Parisul nocturn scăldat în ploaie. Ce drăguţă imagine pentru un calendar cu poze de maşini rablagite. Subiect de reverie pentru cumetrele cu dorinţe refulate.

Furios, mă propulsez în metroul meu portabil, îmi fac rapid un plan al capitalei. Strada Jean-Bouton, ştiu cam pe unde e… Dacă n-am în cap o tomată toflegită, ar trebui să fie pe aici, pe aproape, în direcţia Diderot!

Pun motorul în funcţiune. Docil, începe să toarcă. Vreţi să-mi spuneţi că-i ora potrivită să trec la acţiune? De acord… ştiu asta; dar nu-mi mai răsuciţi plapuma în rană.

Acum, convins încotro evoluează lucrurile, am renunţat cu tărie să mai fac nani!

În fine, asta-i viaţa, nu?

Cea a poliţiştilor, în orice caz!

• Capitolul XVIII •

O SURPRIZĂ

E trecut de unu când ajung pe Jean-Bouton Street, la numărul 12.

În cartier, toată lumea sforăie, cu excepţia unui bar, unde câţiva nordici prizează haşiş şi consumă târfe bătrâne, refulate, de prin unghere sordide. Nişte perverşi, toţi ştiu asta, în special fetiţele.

Opresc maşina în faţa numărului 12… E o casă obişnuită, destul de modestă.

Uşa de la intrare cedează la presiunea clanţei. Îmi spun că la ora asta, dacă mă apuc să iau un interviu portăresei, aş dezlănţui un tărăboi clasa-ntâi pe toată strada… Numai că trebuie să aflu unde-i reşedinţa domnului Bolak.

Din fericire, găsesc un tablou cu numele locatarilor lipit de geamul portăresei. Aprind lumina din hol şi citesc: „Bolak, etajul trei pe stânga.” Oftez, fiindcă mi-ar fi convenit să locuiască la parter, individul. Nu-mi mai pot

târî picioarele, dragii mei. Nu-mi mai răspund la comenzi. Nervul motor are o pană de curent! Ar trebui să-mi fac niscaiva injecţii cu beton armat ca să mă pot ţine drept pe picioare!

Oftând, încep să urc scara. Nici pomeneală de ascensor, natural! Ar fi fost prea frumos! Cramponează-te de balustradă, băiete, şi fă-ţi vânt! Alizee, cum spun tipii cu erudiţia până la prohab.

Simt că-mi iese sufletul. Unde-i atletul desăvârşit, mă întreb? O partidă de patru jamboane şi uite-l la pământ! Fără glumă, îmbătrânesc, fraţilor... La treizeci şi cinci de ani e cam trist, trebuie să iau măsuri... Totuşi, n-am ajuns încă la menopauză, nu?

Mă caţăr până la trei... O rază de lumină se filtrează pe sub uşa din stânga şi aud murmurul unei discuţii. Îmi lipesc urechea de uşă, dar sunt dezamăgit, nu pot desluşi nimic din ceea ce se vorbeşte înăuntru!

Şovăi... Şi asta-mi permite să-mi recapăt suflul.

Lumina de pe palier se stinge, dar mai înainte, reuşesc să reperez butonul soneriei. Apăs, o dată lung şi apoi, de două ori scurt.

Imediat se face linişte. Îmi dau seama că nu-i tocmai o oră potrivită pentru vizite de curtoazie şi că, probabil, i-am cam asfixiat pe cei dinăuntru.

În cele din urmă, o voce întreabă din spatele uşii:

— Cine-i acolo?

— Din partea lui Pauvel, răspund eu.

Se aude un zgomot de cheie întoarsă într-o broască bine unsă şi un triunghi de lumină portocalie îmi cade pe faţadă.

În cadrul uşii şi-a făcut apariţia un ins scund, lat în spate, cu un cap pe care n-ai îndrăzni să-l întrebi cât e ceasul în miez de noapte prin pădurea Saint-Germain.

Are ochi pătrunzători, o gură ca ghidonul unei biciclete de curse şi nasul uşor turtit. Exact ce-i trebuie ca să corespundă exigenţelor portarilor din marele hoteluri...

Mă cântăreşte cu o privire neutră, uşor aprinsă de curiozitate.

— Ce doriţi? mă întreabă el.

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră, din partea domnului Marc Pauvel.

Tipul adulmecă.

— Bine, daţi-mi-o…

Scot scrisoarea din buzunar şi i-o întind. O apucă precaut, de parcă ar fi o viperă roşie.

Observă că plicul a fost deschis, îşi încruntă sprâncenele şi-mi spune:

— Asta ce-i?

— Păi… O scrisoare, precum vedeţi.

— Desigilată?

— Da, patronul şi-a dat seama că a uitat s-o semneze…

— Aici sus, scrie „pneumatic”!

— A avut intenţia s-o pună la poştă…

— Şi a renunţat?

— Exact.

— De ce?

— Ca să ajungă mai repede, răspund eu, imprudent.

Îşi muşcă buza inferioară.

— Dacă-o punea la poştă, ar fi ajuns la mine înainte de şapte, iar acum e trecut de miezul nopţii…

Vedeţi, cetăţeanul ăsta nu se lasă uşor dus de nas. Dar, din nefericire, am sub ţeastă materie de primă calitate.

— Din vina mea, îi răspund. Am uitat scrisoarea. Când să mă culc, am dat peste ea, în timp ce mă dezbrăcăm… Atunci, am deschis-o să văd dacă era chiar aşa de urgentă… Fiind vorba de ceva pentru ora opt, mi-am zis că trebuie s-o aduc numaidecât.

— Ah! Da?

— Da…

— Credeam că Pauvel i-a rupt sigiliul?

Îmi compun o moacă pocăită de băiat prins cu mâţa-n sac.

— Am zis şi eu aşa…

Încerc un râs anemic, puţin convins, şi mai ales,

puţin convingător.

— Cui i-ar place să fie tras la răspundere, înţelegeţi? Dacă sunteţi un om cumsecade, n-o să-i spuneţi patronului că… E în toane rele, ar fi în stare să mă dea afară şi am trei copii, domnule dragă…

Privirea lui, tăioasă ca un cuţit, mă sfredeleşte. Aşteaptă patru secunde şi rosteşte:

— E-n regulă, intraţi, am să vă pregătesc un răspuns…

Îl urmez în interiorul cambuzei. Mă surprinde culoarul acela despuiat. Nici urmă de mobile, iar tapetul, galben-murdar, plesneşte… de râs ca spectatorii lui Charli Chaplin.

Străbatem coridorul de la un capăt la celălalt.

În extremitatea opusă, e o încăpere luminată.

— Intraţi! mă invită tipul lat în umeri.

Intru.

Omul în costum albastru stă la masă în faţa unei sticle cu coniac.

• Capitolul XIX •
CORIDA

Asta da surpriză!

Am impresia că visez. Apoi, îmi spun că probabil mă înşel. Dar nu, individul seamănă aidoma cu cel pe care mi-l imaginam. Corespunde perfect semnalmentelor furnizate de paznicul parchingului şi de Gilberte, semi-târfuliţa.

E scund, foarte negricios, cu o mică cicatrice albă la colţul nasului.

Când mă vede, se ridică şi face mişcarea pe care o execută toţi gangsterii din lume. Prompt, îşi duce mâna la buzunar…

— Stai liniştit, îi spune omul care mi-a deschis.

Mititelul în costum albastru mă măsoară din cap până-n picioare.

— Cine-i ăsta? întreabă el.

— Un salariat de-al lui Pauvel…

Avea dreptate Gilberte, are accent corsican, asasinul lui Brioux.

— Ce vrea?

Bolak aruncă scrisoarea pe masă. Celălalt o ia şi-o parcurge dintr-un foc.

— Ah! bun, face el, după câte văd a devenit rezonabil! Aşa da, să nu mai pierdem timpul; cu cât avem mai repede obiectul, cu atât e mai bine!

Bolak e gânditor şi, nu ştiu de ce, dar încerc impresia neplăcută pe care o resimţi când mănânci lângă un perete gata să se prăbuşească.

— O clipă, rosteşte el…

Ridică receptorul şi face un număr.

Sună îndelung până să răspundă interlocutorul de la celălalt capăt al firului. În sfârşit, se aude un ţârâit şi un clinchet.

— Pauvel? întreabă bărbatul cu umeri largi. Aici Bolak.

Mă cutremur. Acţiunile mele par să fie în scădere, băieţi. Trebuie să mă ţin tare, dacă vreau să-mi sfârşesc zilele fericit, cultivând fragi pe un ogor însorit din l'Ile-de-France.

— … Mi-a adus cineva scrisoarea dumitale, spune el. Văd că ai devenit mai rezonabil. Asta mă bucură.

Până aici, nimic nu-i pierdut. „Cineva" poate fi foarte bine un el sau o ea…

Pauvel Mare probabil că se arată surprins, fiindcă Bolak face „Hmm, hmm". În sfârşit, acesta din urmă glăsuieşte:

— Bietul om a uitat să pună la poştă scrisoarea… Fesele mele se pun pe aplaudat. „Bietul om" e clar masculin, şi încă masculin singular – la ora asta târzie. Numai de nu s-ar prinde Pauvel.

După figura lui Bolak, îmi dau seama că s-a prins.

— Păi da, un om, mormăie el.

Linişte. Fără să lase receptorul, mă priveşte cu un aer puţin entuziasmat. Căutătura lui e incisivă de te ustură pielea.

— Ah! Ah! zice el… N-ai predat scrisoarea unui om?

— Cum te cheamă? latră spre mine.

Cât ai clipi, pun la punct un alt scenariu.

— Numele meu n-o să vă spună nimic… Sunt un prieten al Annettei, secretara lui Pauvel… Un prieten… intim, înţelegeţi ce vreau să spun? Când să se bage-n pat, fata a dat peste scrisoare… Uitase de ea… Atunci i-am zis: dacă-i urgent, lasă că mă ocup eu…

Bolak nici nu clipeşte.

— Secretara dumitale se numeşte Annette?

Pauvel trebuie că-i răspunde afirmativ.

— Bun, pe curând, tranşează Bolak. Şi mai ales, nu pleca de acolo. Sosim şi noi. Maşinăria e pusă la punct?

— …

— Regleaz-o pentru opt fix…

— Fix, ăsta-i cuvântul, glumeşte tipul în costum albastru.

Bolak închide şi se întoarce spre mine.

— Basmele tale mi se par foarte aiuristice, remarcă el.

Şi mie la fel, dar n-are rost să mai insist.

— Deci aşa, te culci cu secretara lui Pauvel, ai?

— Fiecare îşi înmoaie biscuitul unde poate, obiectez eu…

Bolak îşi priveşte tovarăşul. Ăsta a încetat să mai zâmbească. E ciudat de grav. O gravitate pe care o cunosc. Toţi asasinii au expresia asta când se pregătesc să ucidă!

— Asta-i, le spun eu; nu-mi rămâne decât să mă scuz pentru deranj… La revedere, domnilor…

Mă răsucesc pe călcâie şi fac un pas în direcţia vestibulului.

— Ei! mă strigă Bolak.

Mă întorc. Inima mea, vă jur, face ore suplimentare.

— Da?

— Ia ascultă aici.

Rămân locului.

— Ai o mutră care nu-mi place deloc, declară el calm.

— Păcat, articulez eu… Nu pot face altceva decât să mă eclipsez din faţa ochilor tăi… Aşa că, ori îmi iau valea, ori ne luăm la bătaie, la alegere!

Mititelul în albastru se apropie de mine.

— Eu ţi-am văzut moaca pe undeva, mă asigură el… De când ai intrat, mă tot întreb unde, şi am impresia că încet-încet mi-am adus aminte… Dintr-un ziar, când a păţit-o un amic de-al meu… Afacerea Lebarois, este?

Celălalt e sigur de el.

— Eşti un copoi, afirmă el… Un blestemat de poliţist! Să nu-mi spui nu, că nu ţine… Nu există doi ca mine, care să poată repera mai urgent un sticlete!

Partida e tranşată. Singurul lucru care-mi rămâne de făcut e să recurg *prompto* la revolver. Îmi bag mâna în haină, dar Bolak mi-o ia înainte. Tipul ăsta, ascultaţi la mine, trebuie că a muncit din greu într-un circ. El e cel cu plete şi mustăţi de muschetar care a jucat rolul lui Buffalo-Bill la sfârşitul primei părţi… Oh, iertare! Am mai văzut eu iuţi de mână, dar ca ăsta, nixt! Mi-a rupt gura, nu mai am ce face!

Cât ai clipi din ochi, e cu pistolul în mână. Şi unul nu glumă! Un P. 38, nici mai mult, nici mai puţin. Un compostor ca ăsta îţi face în carne găuri mari cât o gură de canal.

Oţelul alb luceşte blând în penumbră. Şi mutra lui la fel, de parcă ar fi sculptată în bronz.

Îmi dau seama că, dacă am neşansa să-mi duc gestul până la capăt, l-ar duce şi el, or, cum mă devansează cu câteva secunde, San-Antonio ar fi acela care ar beneficia de o grădiniţă pe piept.

Fraţilor, mie nu-mi plac crizantemele, mă indispun, şi pe urmă, au aşa un miros lugubru. Drept pentru care, prefer să culeg primăvara violete prin codri adânci.

— Doboară-l, strigă tipul în costum albastru.

Chipurile, îl încurajează pe amator! Ăsta-i un ticălos şi mai mare.

Dar Bolak are mai multă glagorie în tărtăcuţă, dacă îndrăznesc să zic aşa… Îşi dă seama că o împuşcătură din archebuza lui, în liniştea nopţii, ar scula tot cartierul…

Celălalt îi intuieşte gândul.

— Stai aşa, îi spune, am la mine amortizorul. Lasă că-

i zbor eu creierii banditului ăsta. De când visez eu să vin de hac unui asemenea măgar!

— Gura, face Bolak, care pare să ia în mod hotărât comanda operaţiunilor…

Dar ochii lui strălucesc de o poftă cumplită. Şi el ar vrea să mă devoreze. Îi fac poftă…

— Deci eşti copoi, rosteşte el. Nici nu mă mir; scrie pe mutra ta. Şi puţi a poliţist. De când ţi-am deschis, ţi-am simţit duhoarea! Cum de-ai ajuns până aici? Şi scrisoarea lui Pauvel, de unde ai şterpelit-o?

— Să admitem că am trecere la secretara lui, îi explic eu. Îmi fac şi eu meseria, nu? Mi s-a spus să nu-l pierd din ochi pe Pauvel şi să-i urmăresc toate mişcările, deci asta fac…

— Şi ce-ai aflat despre el?

— De fapt, încă nimic, dar ştiu că ar fi multe de descoperii, dacă mi-e permis să zic aşa…

— Ah, da…

Rânjeşte:

— Îl auzi, Colombani?

— Îl aud, face celălalt.

— Ascultă, îi zic eu, ai să mă ucizi, şi pe urmă? Nu există nimic mai rău decât să lichidezi un copoi! Poartă ghinion! Toată poliţia pleacă la vânătoare cu câinii! Nu ne place când cineva din profesia noastră e asasinat. Nu-i prea convenabil. Gândeşte-te la ce-ţi spun.

Se gândeşte el la ce i-am strecurat.

Ştie că nu-i a glumă.

Încerc să-mi consolidez poziţiile.

— Încă ceva, dragii mei, voi trebuie că sunteţi la curent, poliţiştii merg întotdeauna perechi, precum crenvurştii. Un amic mă aşteaptă în stradă. Cum a început, cred, să se plictisească, şi fiind un tip care-şi cunoaşte meseria, va lua imediat măsurile necesare… M-aş mira să nu fi pus deja în alertă poliţia.

Colombani se duce glonţ la fereastră să se benocleze în exterior. E normal.

În timp ce el priveşte în stradă, îi arăt triumfător cu

bărbia:

— Ei? ce ţi-am spus!

Bolak se întoarce instinctiv şi atunci mă arunc asupra lui cu capul înainte.

Încasează lovitura în plină figură şi scoate un strigăt răguşit.

Începe circul.

Şocul îl împinge pe spate.

Eu mă redresez şi-i ard în bot un pumn baban cât Annapurna[21] care-l doboară.

— Primul serviciu, anunţ eu.

Acum, trebuie să fac faţă lui Colombani, care nu şi-a pierdut timpul. S-a orientat cum stau lucrurile, şi-şi pune pistolul în funcţiune. Amortizorul lui face minuni. Produce un zgomot de parcă ai desfunda o sticlă de şampanie. Glonţul îmi zboară pe deasupra capului şi se înfige piuind în boazerie.

Mă arunc la pământ. E momentul să mă pun la adăpost, fiindcă el varsă asupra mea o ploaie de gloanţe. Asasinul lui Brioux n-are un simplu revolver, ci o maşinărie care distribuie bucăţi calibrate de oţel.

Îmi expediază toată marfa franco-port. Din fericire, îl împiedică trupul lui Bolak, care se află între noi şi, pentru a nu-l atinge, ţinteşte puţin prea sus… Escadrila gloanţelor P. 38 îmi biciuie *only*[22] hainele. I se goleşte magazia. Nu trebuie să-i dau timp să încarce din nou. Îmi scot archebuza şi o ţintesc asupra lui. Dar n-am noroc, ustensila mea nu funcţionează! Atunci, încep să mă fac cum îmi vine la gură: extras de bideu, chintesenţă de imbecil, cârpă avariată etc., *because* abia acum îmi aduc aminte că mi-am gresat pistolul acum două zile am uitat să-l mai încarc. Repede, arunc arma în direcţia lui Colombani. Acesta face un salt brusc, dar proiectilul îl loveşte totuşi în umăr, frânându-i mişcarea…

Sar pe deasupra lui Bolak, îl înşfac pe Colombani de cravată şi încep să-l zgâlţâi de la dreapta la stânga. Se

21 Annapurna – vârf muntos din Himalaia (8.078 m). (n.t.).

22 Numai (lb. engleză în original). (n.t.).

sufocă. Ca să scape din strânsoare, heruvimul îmi arde un genunchi între picioare. Văd stele verzi de durere! Am impresia că stomacul mi-a urcat până în gâtlej şi mă abţin cu greu să nu vărs.

Iar el nu-şi pierde timpul. Un pumn în nas! Un croşeu în tâmplă… Ajung să mă clatin. Pe cuvânt, să mă facă K.O. Un neisprăvit ca el?

Trag o gură sănătoasă de aer, şi-i buşesc un picior la gioale cu toată forţa; când mă supără cineva mă dezlănţui.

Începe să urle „Au, au-au-au!” Un cântec divin pentru urechile mele stâlcite.

Fără să-mi pierd vremea şi, galvanizat de urletele lui, îi demolez mandibula printr-o lovitură de pumn plasată în falcă. Şi-a pierdut suflul! Ca într-o cameră de gazare… Frânt în două, stacojiu, gâfâie şi geme…

Asta mă excită, ce vreţi! La o asemenea coridă nu participi în fiecare zi! Iar la cinema, e apă de ploaie!

Fără să mă grăbesc, îmi ridic pumnul şi-i expediez drept în nas cel mai zdravăn croşeu de dreapta din cariera mea. Colombani zboară pe spate, craniul lui izbindu-se cu toată puterea de colţul din marmură al şemineului, unde rămâne nemişcat. Un val enorm de sânge răbufneşte din cochilia lui. Cu Colombani socotelile sunt încheiate. După părerea mea, n-o să mai fie în stare să tragă asupra contemporanilor. Gata cu el!

Îmi trec braţul peste fruntea superb îmbrobonată de o bine-meritată sudoare. Când, deodată, se petrece ceva. Acest ceva este un zgomot în spatele meu.

Mai am timp să-mi spun doar că Bolak este pe cale să-şi revină în simţiri… Ceea ce se şi întâmplă! În capul meu se produce o explozie enormă. Am impresia că mi-a pus un cartuş de dinamită sub nuca de cocos.

Mă prăbuşesc înainte cu mâinile întinse ca un orb, şi chiar sunt orb… Şi surd pe deasupra, ca o oală de lut…

Leşin. Bolak m-a izbit cu crosa revolverului în ceafă, şi are mâna grea, băiatul!

În cap încep să-mi sune alegro toate clopotele din Westminster.

Apoi: cortina!

• Capitolul XX •

MURIBUNZII SUNT VORBĂREŢI

Mi s-a făcut frig… Un frig ciudat, nefiresc… Deschid ochii. E întuneric beznă. Zac întins pe burtă pe ceva tare şi acest ceva tare e linoleum. Răceala acestei materii îngheţate pune stăpânire pe mine. Clănţăn din dinţi. Am frisoane…

Capul îmi zumzăie ca un muscoi lipit de fereastră, ceea ce-mi evocă un peisaj estival, căldură, vegetaţie în floare. Uite ce poet sunt totuşi! Şi încă în clipe mai mult decât stranii, nu?

Mă ridic cu efort în genunchi. Am impresia că domul meu atârnă tone. Îl simt atât de greu, că mi-ar trebui o sută de baloane cramponate în jur să mi-l pot ţine pe umeri. Oh! ce dureroasă e viaţa în anumite perioade!

Un zgomot uşor îmi ajunge la ureche. Un zgomot regulat, trist; un plânset.

Clătinându-mă, reuşesc să mă ridic pe picioare… „Ia stai, nu-i cazul să mă simt debusolat: mă aflu în apartamentul lui Bolak. În întuneric. Singur cu cineva care geme. Oare, nu-s – din întâmplare – chiar eu cel care geme?” Mă observ: nu, eu nu scot niciun sunet…

Scapăr un chibrit pentru a căpăta o noţiune mai precisă asupra prezentului meu.

Zăresc înaintea mea corpul inert al lui Colombani. Probabil că nu-i mort, o dată ce geme. E şi ăsta un adevăr. Dar uneori, simţi nevoia să verifici că adevărul este adevărat, în special, când ţi-a căzut lumea în cap, cum e cazul meu!

Caut comutatorul şi-l răsucesc. Lumină! Se produce ca o descărcare electrică în creierul meu. Ochii îmi sunt aşa de slăbiţi!

Privesc în jur. Apartamentul pare gol… Bolak a întins-o. Probabil că nu-i place s-o facă pe infirmiera, dragul de el!

Dau cu ochii pe un raft de o sticlă cu rom. Mi se pare un miracol nemaipomenit. Mă deplasez anevoie într-acolo.

Apuc sticla, îi deşurubez capacul şi o ridic la buze. Fraţilor, ce desfătare! Şi dacă nu te vindecă de febră tifoidă, nu-i pericol nici să te molipsească. Torn pe gât cam cât două pahare de vin şi simt cum mi se face cald. Bună invenţie şi alcoolul ăsta! Caraghios, dar romul mă îmbată fulgerător. Dintr-un foc, iată-mă făcut turtă! Mă văd obligat să-mi las fundul pe un scaun ca să nu cad. Aştept aşa o bucată de vreme care nu se mai termină… Capul mi se învârteşte ca un giroscop. Apoi, îmi revin tot aşa de repede cum m-am şi îmbătat. Căldura se răspândeşte în individul meu şi iată-mă potabil.

Mă clatin până în dreptul lui Colombani. Vederea rănii lui îmi strânge inima. Oh! fraţilor, ce fotografie tehnicolor! Spărtura din capul lui e înspăimântătoare: adâncă, largă, violacee. Şemineul i-a pătruns în craniu ca o pană într-o bucată de lemn.

Şi-a încheiat socotelile. Şi cu toate astea, deşi creierul lui are ventilaţie, imbecilul încă mai vede! Are ochii deschişi şi se uită fix la mine, gemând…

Mă duc la telefon şi compun rapid numărul poliţiei de intervenţii.

— Comisar San-Antonio, mă prezint eu. Trimiteţi imediat o ambulanţă pe strada Jean Bouton la numărul 12, şi procedaţi rapid, clientul e grăbit. E aşteptat cu nerăbdare la Sfântul Petru!

Închid, iau sticla de rom şi i-o duc la gură. Încetişor, las să-i curgă lichidul pe gât. Molo, molo, n-am de gând să-l trăsnească la cap…

— Cum te simţi? îi murmur…

Îşi mişcă uşor buzele…

— Uite unde te-a adus meseria de ucigaş! Ia spune, nu citeşti niciodată *France-Soir*? N-ai aflat că nu merită să te ţii de crime?

Dar lui nu-i arde de glume…

— Dă-mi să beau, bolboroseşte el…

Dintr-o dată, începe să mă intereseze, Colombani… Vreau să vorbească.

De nesperat…

Îi mai torn pe gât puţin rom.

— Ia ciripeşte niţel, ce se întâmplă, îi spun. Ce trebuie să pregătească Pauvel?

— Un rahat! murmură el.

Mă abţin să nu-l pocnesc. L-ar da gata.

— Nu fi duşmănos! Eşti şi tu un om! Omul poate juca şi frumos: tu ai dat în bară, nu mai ai scăpare…

— Ţigară, cere el.

— Ai o agonie pretenţioasă. În fine, eu sunt poliţistul cel mai sensibil din arondisment.

Îi bag o ţigară între buze şi împing solicitudinea până într-acolo, încât i-o şi aprind.

După care îi apuc mâna, o idee de-a mea.

— Trebuie să vină ambulanţa. Te vor duce la spital şi acolo vei primi toate îngrijirile. Ştii, loviturile la cap… dacă nu crăpi pe loc, poţi scăpa repede…

O vreme mă priveşte înduioşat. Aburii romului îşi fac efectul.

Îi torn pe gât şi a treia oară. În seara asta-i rândul meu! Bea cu aviditate.

— Ai să scapi! Dacă ai să colaborezi puţin, am să-ţi fac un raport favorabil…

Ţigara îi joacă între buze. Începe să vorbească:

— Raportul tău, face Colombani, poţi să te ştergi la fund cu el. S-a zis cu mine, am încheiat socotelile… şi, chiar dacă aş scăpa cu viaţă, n-aş mai ieşi de la zdup. Sunt băgat până-n gât.

Asta aşa-i, tipul e pe faţă.

— Tu ai lichidat-o pe bătrâna Permezel, nu? îl întreb… Şi pe Triffeaut, şi pe Brioux?

Schiţează o foarte vagă ezitare.

E ciudat să vezi fumegând ţigara asta între buzele unui muribund care vorbeşte. Cum n-are putere să tragă în piept, ţigara se consumă de la sine şi fumul se ridică drept în sus.

— De ce? îl chestionez eu, disimulându-mi curiozitatea.

Momentul e fragil. Numai de-ar putea să reziste!

— Ca să-l strângem cu uşa pe Pauvel, spune el…

— Cum adică, să-l strângeţi cu uşa?

— Oh!… o poveste de moştenire. Averea lui… aparţinea primei soţii. Ca să se răzbune pe el, a decis ca la moartea soră-sii, toţi banii să fie folosiţi în cercetarea cancerului…

— Şi de aia aţi omorât-o pe cumnată?

— Da…

— Ca să-l ruinaţi pe Pauvel?

— Exact.

— Ce interes aveaţi?

— Să-l constrângem să accepte o afacere… Dar el refuza… Atunci…

Mă prind care era modalitatea de-al presa. Bolak şi confratele lui erau la curent cu clauza testamentară a primei doamne Pauvel. Atunci, fiindcă industriaşul le rezista, au găsit mijlocul indirect de-al ruina! Da, are dreptate Colombani, trebuie că era dată naibii madame Pauvel! Înseamnă să fii tare afurisită ca să găseşti o asemenea soluţie! Era mai rău decât dacă l-ar fi dezmoştenit imediat! Bietul Marc, ani de zile a fost nevoit să se poarte cu mănuşi, să-şi supravegheze cu grijă cumnăţica! Să-i pregătească ceaiul şi s-o doftoricească dacă prindea guturai!

Mă aplec asupra muribundului, care se cramponează de viaţă. Mucul de ţigară continuă să-i fumege între buze. Ce-or fi făcând brancardierii? Probabil că-şi termină mai întâi belota şi pe urmă au de gând să vină.

— Ia zi, şi lui Triffeaut de ce i-ai făcut clismă?

— Ah! suspină el, e o poveste lungă… Tipul ăsta era în cârdăşie cu Pauvel pentru o asigurare… Dar, organizaţia a aflat…

Organizaţia!

Cuvântul mă şochează, dar nu las nimic să se vadă. Urmează cu vocea lui bolovănoasă:

— Ca să pareze dezmoştenirea, Pauvel a contractat pentru cumnata lui o asigurare pe viaţă… O sumă importantă! Aşa, în caz de deces, îşi salva banii!

— Hm, l-a dus mintea! Şi bătrâna Permezel a fost de acord?

Colombani clatină din cap.

— S-ar părea că nu. Triffeaut a înşelat-o. A pus-o să semneze o poliţă în alb şi pe urmă a avut el grijă de ea…

Îi mai arde de glume băiatului, fiindcă adaugă:

— De poliţă, nu de bătrână!

— Ştii că ai haz, îi spun eu…

— Curând am să am ceva mai mult decât haz, glumeşte Colombani. Am să-mi adaug şi o aureolă, să fiu mai frumos.

Lasă ţigara să-i cadă pe parchet. O strivesc cu vârful pantofului.

— Înseamnă că Triffeaut a încheiat o asigurare falsă. Da, pentru Pauvel era cea mai bună măsură de contracarare! Şi de ce l-aţi lichidat pe sărmanul agent de asigurări?

— Fiindcă bătrâna era moartă. Şmecheria cu asigurarea nu putea reuşi fără Triffeaut… Procedând aşa, îl trăgeam pe sfoară pentru a doua oară pe Pauvel…

Îi dedic lui Triffeaut un gând fugar. Bietul agent nu era chiar aşa de resemnat cum voia să lase impresia… Probabil că se săturase de consoarta lui ofticoasă, de baistrucii lui gălăgioşi, de viaţa lui monotonă. Dorea să respire şi el, drept pentru care a început să învârtească afaceri dubioase ca să-şi umple buzunarele…

— Elucidează-mi şi mie un punct obscur: în dimineaţa în care l-ai lichidat, era împreună cu Pauvel, nu?

— Da… Puneau la cale amănuntele loviturii în maşina lui Triffeaut…

— În parching?

— Nu, pe şoseaua Antin… Pauvel nu voia să-l primească la el. Se temea de mărturiile personalului… în caz de nereuşită. Eu eram chiar în spatele lor, în maşina mea, îi urmăream. Pauvel m-a zărit… a coborât grăbit şi a venit spre mine.

— Şi-a uitat pălăria în maşină?

— Ah?

Zâmbeşte…

— Atunci nu era a lui Triffeaut? A plecat imediat ce a coborât Pauvel. L-am întrebat încotro o luase Triffeaut. Mi-a spus că intenţiona să-şi lase maşina în parcarea de la Galeriile Lafayette. Am accelerat. Am ajuns înaintea lui, am…

— Destul, cunosc urmarea. Şi i-ai pus pălăria pe cap?

— Da, să nu se observe imediat că era mort.

Pare sfârşit, dar nu mi se face milă de el, domnul asasin plătit. Trebuie să profit de ceea ce i-a mai rămas din viaţă ca să limpezesc situaţia.

— Vorbeşte-mi de acele imagini satanice… Vorbeşte-mi de Brioux…

Faţa i se crispează uşor?

— Brioux, l-am cunoscut în puşcărie. L-am reîntâlnit la Paris… Era papă…

Mai are putere să rânjească.

— Zi-i mai repede, îl implor.

Surâde imperceptibil.

— Eşti mai grăbit ca mine, copoiule!

La un asemenea cinism, răspund tot prin cinism.

— Atât că eu trebuie să mai fac şi un raport, pricepi?

Bolboroseşte o vagă ocară şi închide ochii. Mă tratez de idiot şi-mi spun că aş merita să fiu bătut. O să clacheze fără să-şi fi terminat povestirea… Bun, măcar mi-a dezvăluit esenţialul. Cu ce-am aflat acum, îmi pot termina vânătoarea de unul singur.

Zbârnâitul unei sonerii străpunge tăcerea care se instaurase.

— Uite că au venit după tine! fac eu. Or să te ducă la spital… Ca pe un paşă!

Nu-mi răspunde.

Mă duc să deschid delegaţiei de poliţai care se învârte pe palier cu o brancardă pliantă sub braţ.

— Veniţi, le spun… Manevraţi-l cu grijă. A avut o altercaţie cu un şemineu de marmură şi şemineul a avut ultimul cuvânt…

Intră grăbiţi, îşi desfac targa şi-l apucă pe Colombani

de extremităţi.

— Nu, zice acesta din urmă… Ascultă…

Le fac semn să-şi oprească manevra şi mă aplec asupra lui.

— Brioux ni l-a indicat pe Pauvel… Era omul de care aveam nevoie… El îl cunoştea… Şi tot el îşi bătea joc de Triffeaut; Triffeaut făcea parte dintre cre…

Vocea îi devine cleioasă.

— De imagini nu ştiu nimic. Trebuie că le avea la el, îi dăduse una şi bătrânei, înainte s-o convertească…

Suspină. Ochii abia îi mai pâlpâie.

— Luaţi-l! le spun oamenilor.

Flăcăii îl încarcă pe targă.

În clipa aceea, Colombani rosteşte aceste ultime cuvinte cu o voce atât de stinsă, că, probabil, eu sunt singurul care le aud:

— La ora opt, ai să-ţi aduci aminte de mine!

Îl ridică. Privesc cortegiul îndepărtându-se.

Îmi pipăi capul care mă doare. Am la ceafă un cucui mare cât o pătlăgică vânătă. Parcă mi-ar fi despicată scăfârlia în două.

• Capitolul XXI •

UN BIBELOU… DE PUS PE ŞEMINEU

Îmi bag capul sub robinetul de apă rece din bucătărie, zic adio sticlei de rom şi molo, părăsesc această casă neospitalieră.

În clipa când ies în stradă, îmi vine ideea să-mi consult ceasul. Arată ora şase. Nu-mi vine să cred. Am petrecut un sejur cam îndelungat în mizeria de sus! În total cinci ore! Frumoasă noapte şi notaţi că nu s-a sfârşit încă…

Am ameţeli; câteodată, scânteioare aurii îmi erup în faţa ochilor ca un soare luminos, dar aerul îmi face bine. Urc în maşina mea, având grijă să cobor geamurile. Trimiteţi-mi un simun[23] să-mi răcorească puţin fruntea. Mă descopăr în oglinda retrovizoare. Nu prea arăt proaspăt…

23 Vânt puternic și uscat, care bate în Sahara și în Arabia de la sud către nord. (n.t.).

Parcă-s un peşte lăsat amanet… Dacă admiratoarele mele m-ar vedea la ora asta şi-ar schimba numărul de telefon.

O pornesc spre Villejuif, pentru că, totuşi, vreau să schimb două vorbe cu Pauvel. Iată unul care mă calcă pe bătături cu toate combinaţiile lui de moştenire cu explozie întârziată şi de asigurări falsificate.

Notaţi că i-am mirosit admirabil maşinaţiile. Trestia lui, datorită machiavelismului primei neveste, fiind suspendată de viaţa bătrânei Permezel, era aproape normal să încerce contracararea oricărei lovituri a soartei. Vicleşugul cu asigurarea pe viaţă, deşi perimat ca un prezervativ uzat, se impunea… Atunci, l-a corupt pe Triffeaut. Iar acesta, la urma urmei, nu era decât un biet ţicnit, aşa cum l-am cântărit dintr-o privire aruncată pe fotografia lui. Ca să pună laba pe el, n-a recurs la bani ci la credulitatea lui… Triffeaut, individ obscur şi nefericit, era exact genul de prost care să se înroleze într-o religie secretă! Pauvel îl cunoştea pe Brioux şi prin el reuşeşte să învingă onestitatea măruntului agent de asigurări… Triffeaut făcea parte dintre luciferieni. Dacă numele lui nu figura în carnet, era pentru că, pur şi simplu, după asasinarea lui, Brioux, prudent, rupsese foaia care-i era consacrată…

Acum rămâne de aflat de ce banda… sau mai exact Organizaţia, l-a eliminat pe Brioux, care era aliatul ei? Ca să-l izoleze şi mai complet pe Pauvel sau…

Trag un strigăt: Evrika! Tot aşa ar fi strigat şi doctorul Schweitzer[24] încredinţând unui negrişor un pistol cu săgeţi. (Negrişorul din vatră, cum spunea… Dickens.)

L-au lichidat din cauza mea! Probabil, că după intervenţia mea de duminică la moscheea privată a lui Brioux, acesta a băgat-o serios pe mânecă. Şi-a spus că s-ar putea s-o încurce şi s-a retras din afacere. Dar ştia prea multe şi…

Şi s-a zis cu el! După plecarea mea şi-a alertat amicii, iar aceştia, cunoscându-i laşitatea, au preferat să-i bage pe

24 Albert Echweitzer (1875-1965) medic, teolog protestant și muzicolog francez. (n.t.).

gât certificatul de naştere… Şi-au procedat rapid…

Tot eşafodând aceste ipoteze, ajung în faţa „Întreprinderilor Pauvel”.

Numai de n-ar fi plecat, bosul! Nu-s curios din fire, însă mi-ar plăcea să aflu – nu numai de ce femeile blonde… — dar şi ce anume refuza industriaşul cu atâta încăpăţânare bandei lui Brioux, pentru ca aceasta să recurgă la mijloace de presiune atât de violente!

Strada pare încremenită în zorii care se ivesc. E încă noapte, şi totuşi strălucirea felinarelor a pălit.

Pe ici pe colo, se văd trecând muncitori pe biciclete, încotoşmănaţi în cojoace.

Sub arcada unei porţi, aproape de intrarea în uzină, zăresc o siluetă. Silueta unui bărbat care stă la pândă. Mai mult ca sigur, e boy-scoutul trimis de Mignon, la sfatul meu.

Mă hotărăsc să-l întreb pe băiat ce-a văzut. S-ar putea să aflu lucruri interesante, merită să verific…

Mă apropii de el şi am surpriza să dau cu ochii de Georgel. Un Georgel rebegit, bătând în verde, cu nasul roşu cu privirea înceţoşată şi cu mucii în chip de stalactite.

— Ce-i cu tine aici? exclam eu.

— Îmi dau demisia, începe el să latre. Asta nu-i viaţă! Dormeam când mi-a telefonat comisarul să vin aici de planton, sub pretext că eu îl cunosc pe Pauvel! Au trecut cinci ceasuri de când înţepenesc aici doar cu un pardesiaş pe mine… Asta nu-i meserie. Dacă am de gând să mă sinucid, pot folosi pistolul, e mai rapid şi nu mai ai timp să-ţi baţi capul cu nimic…

— Bun, îi spun, în schimb ai în tine focul sacru…

— Nu vă mai bateţi joc de mine!

— Hai, Georgel, gândeşte-te că eu îţi sunt superior atât pe plan ierarhic, cât şi pe cel intelectual…

Georgel recunoaşte. Cu subalternii trebuie să foloseşti întotdeauna limbajul energic al şefilor, al celor care strigă „înainte” şi-şi potrivesc binoclul ca să vadă cum evoluează asaltul.

— Ce mai nou?

— Mare lucru, nu… Pe la două noaptea a venit un individ…

— Unul scund, lat în spate?

Rămâne uluit.

— Cum de ştiţi?

— Degetul meu mic mă ţine la curent! Şi pe urmă?… Cum a intrat?

— A sunat. Cineva i-a deschis…

— Pauvel?

— N-am putut să văd, de aici, nu se zăreşte nimic înăuntru…

— Vizita a durat mult timp?

— Lali – lala…

— Scuză-mă, dar nu cunosc limba papuaşilor.

— Păi… cam un sfert de oră.

— Şi pe urmă?

— Tipul a plecat.

— Singur?

— Da.

Reflectez o clipă.

— Ascultă, Georgel, ascultă bine… Când a şters-o, tipul ducea cu el vreun pachet sau ceva sub braţ, ce nu avusese la venire?

— Ia uite! Sigur, spune Georgel… Ducea în mână ceva argintiu… De departe, mi s-a părut a fi un bibelou de pus pe şemineu… E idiot, nu? L-a băgat în buzunar. Dar s-a căznit. Nu prea intra… După aia, s-a urcat în maşina lui…

— Ce maşină?

— Aronde, neagră…

— I-ai notat numărul?

Georgel pare descumpănit.

— Păi… nu… Mi s-a spus să-l supraveghez pe Pauvel…

— Georgel, îl asigur eu, ai tot atâta spirit de iniţiativă cât un suspensor stricat.

Îşi lasă nasul în jos.

— Pachetul, obiectul, era mare, cel puţin?

— Nu, cum să vă zic… cam aşa!

Îşi depărtează mâinile la douăzeci de centimetri.

— N-ai nicio idee cam ce-ar fi putut fi?

— V-am zis, un bibelou pentru şemineu…

Îmi mângâi craniul protuberant.

— Îmi dai dureri de cap. Hai, vino cu mine să-l întrebăm pe Pauvel… Mai este înăuntru?

— Nu l-am văzut ieşind…

Traversăm strada şi urcăm cele două trepte care duc la intrare. Uşa nu-i închisă… În hol lumina e aprinsă. Ne îndreptăm spre biroul lui Pauvel. Georgel nu risca să-l vadă ieşind: zace pe jos, de-a curmezişul biroului cu craniul pe jumătate sfârtecat.

Probabil că Bolak a luat cu el „amortizorul” lui Colombani înainte de plecare.

• Capitolul XXII •

UN SFERT DE ORĂ CUMPLIT

Da, trebuie că a luat pistolul care şopteşte confidenţial la urechea nenorociţilor sosirea morţii. Şi s-a folosit de el în mod impecabil… În fine, impecabil pentru ce-i în stare să facă, de obicei, o asemenea ustensilă.

Glonţul, pe care l-a tras, a fost unicul copil. Ce nevoie ai să risipeşti muniţia, când eşti un trăgător de o asemenea valoare. Pauvel a fost lovit drept în cap şi, pe loc, a căpătat dreptul la perechea lui de aripi reglabile.

— Nu-i prea plăcut la vedere, observă pertinent Georgel…

— Ai dreptate, intervin şi eu, nu-i deloc panoramic…

Purced la explorarea biroului. Deschid clasoare, sertare, cămăşi, paranteze… Deschid tot ceea ce se poate deschide, inclusiv ochii, dar nu descopăr nimic interesant… Dau peste corespondenţă de afaceri, dosare de afaceri, adevărate şarade, care mă fac să casc şi mă conving că mi-aş depune bilanţul în cinci secunde, dacă aş fi nevoit să le descifrez. Lumea asta a afacerilor îmi este total necunoscută, ca şi cea a peştilor cu trei înotătoare, cu o barbă mare verde şi bătături la picioare, care trăiesc în a treia groapă oceanică la dreapta, cum dai în marea Caraibilor.

Cad pe spate înaintea unui imens panou, pe care sunt etalate diplomele lui Pauvel.

Vă anunţ, trebuie că era teribil de orgolios! Dacă ar fi obţinut Legiunea de onoare, şi-ar fi agăţat-o pretutindeni, chiar şi de izmene. Nici n-ar mai fi avut nevoie să se îmbrace, i-ar fi devenit veşmântul lui natural.

— Pârţ! exclamă ireverenţios, Georgel.

— Ei, ce faci, chinez verde, îi zic eu, te uşurezi aici?

Nici măcar nu se căzneşte s-o facă pe pudicul.

Cu degetul lui noduros ca şira spinării unei capre, îmi arată un obiect aşezat pe birou. Acest obiect e înalt cam de douăzeci de centimetri şi reprezintă un soi de Diană cu aripi, pe punctul de a-şi lua zborul, confecţionată din oţel cromat. Dedesubt, în locul unde ar fi trebuit să fie postamentul, se află un orificiu filetat.

— Exact cu aşa ceva a ieşit asasinul! afirmă el.

Mă uit mirat. Ridic obiectul şi-l privesc, fără a fi în stare să-i ghicesc utilitatea. Nu-i un obiect de artă, în înţelesul strict al cuvântului. Obiectele de artă nu se fac din oţel şi pe urmă, n-au o gaură filetată în loc de soclu!

— Eşti sigur? îl întreb.

— Oh! sigur… Nu mă pot înşela. Aţi remarcat că e un felinar municipal chiar în dreptul porţii uzinei. Strălucea şi mi-a atras atenţia. Am avut timp destul să-l privesc.

Cântăresc obiectul în palmă şi-l răsucesc. E masiv şi atârnă un kil mai mult ca sigur!

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

— Nu, mărturiseşte el.

Pun mâna pe un cuţitaş şi încep să râcâi Diana, ca să-mi dau seama dacă nu cumva, în realitate, e din platină sau aur acoperit cu un strat de crom.

— Ia să vedem, rostesc eu mai mult pentru a-mi exterioriza gândurile, decât pentru a-i face lui conversaţie, după tine, pe ce ar trebui să se înşurubeze chestia asta?

Răspunsul îmi vine prompt şi foarte caracteristic:

— Habar n-am!

Iau telefonul şi-l sun pe Mignon. Un poliţist cu o voce categorică mă anunţă că domnul comisar principal a plecat

de două ore să se bage-n scutece.

— Ei bine, trezeşte-l, sosesc acum şi eu la biroul lui! Spune-i că arde.

Şi închid.

— Tu rămâi aici, mă adresez lui Georgel... Aşază-te pe undeva şi stai acolo cât timp alertez eu serviciile competente.

Nici nu vrea altceva... Se prăbuşeşte într-un fotoliu luxos cu graţia nonşalantă a unei frunze moarte confecţionate din plumb.

Îmi iau valea. Capul mă doare îngrozitor. Am nişte junghiuri cumplite în ceafă şi pete roşii continuă să-mi joace dinaintea ochilor. Ah! n-am să uit eu nenorocita asta de noapte albă!

Ajung la biroul lui Mignon cu cinci minute înaintea acestuia din urmă. Băieţii lui încep să-şi facă apariţia. Într-un colţ al încăperii zace zdrobit, pe un scaun împletit, un tip debil cu privirea febrilă şi mutra turtită ca un bidon care a insistat să coboare pe scări cele trei nivele ale Turnului Eiffel.

— Cine mai e şi ăsta? îl întreb pe un inspector care dactilografiază cu un deget pe o maşină Olivetti.

— Un cuţitar care a atacat un bistrou de pe strada Martirilor. Patronul l-a interogat toată noaptea. E un catâr, dar până la urmă n-a rezistat.

N-arată prea bine asasinul. Are ochii umflaţi, nasul zdrobit, cucuie peste tot şi smocuri de păr lipsă...

Unul dintre inspectori intervine rânjind:

— O să trebuiască să-l machiem înainte de a veni presa. Ticăloşii ăia sunt în stare să afirme că folosim aici metode condamnabile!

Se miră şi el:

— Ca şi cum ar exista alte mijloace să-i faci pe încuiaţii ăştia să ciripească.

Apare şi Mignon, cu pungi de clovn sub ochi, cu gura amară şi cu un aer vlăguit.

— Tot tu! trâmbiţează el. N-ai pic de milă pentru o raţă şchioapătă! Mi-am petrecut noaptea muncind din greu

şi abia mă băgasem şi eu în pat, că tu m-ai şi ridicat în picioare!

— Nici eu n-am închis ochii noaptea asta, îl informez. Dar n-am dat eu bobârnacele, ci eu le-am încasat! Uite-te puţin la capul meu.

Şi-i prezint vânăta.

— N-arată prea bine. Cine te-a căptuşit aşa?

Încep să-i istorisesc pe larg evenimentele petrecute în timpul nopţii. Când ajung la asasinarea lui Pauvel, scoate un muget triumfător.

— Cine a avut dreptate, San-Antonio? Eu am vrut să-l umflăm de ieri.

— Nu-i asta problema, îi spun eu… Poate că ai dreptate, dar de unde ştii că ar fi vorbit imediat. Ar fi trebuit, probabil, câteva zile. Nu era genul de om care se lasă manipulat. Ar fi cerut să-l asiste un avocat.

Depun pe birou obiectul de oţel cromat.

— Iată ce a venit să caute asasinul lui. Mă rog, un obiect similar. După părerea ta, ce-ar putea fi ăsta?

Mignon ridică din umeri.

— Haideţi să vedem…

Oamenii lui se adună în cerc.

Unul dintre ei scoate un fluierat.

— Eu cred că ştiu ce este, afirmă el. E capacul de la radiatorul unei maşini ministeriale…

Amuţim cu toţii. Dintr-o dată ne pare atât de evident, încât ne considerăm, *in corpore*, nişte nătărăi că nu ne-am prins mai repede.

— Un capac de radiator…

— Da, face Mignon, probabil.

— Şi pentru aşa ceva omori patru persoane?

Mă simt derutat. Nu, recunoaşteţi că aşa ceva e în stare să-ţi bareze suprafaţa portantă!

Un capac de radiator! De ce nu un capac de carafă? Şi din oţel… Ar face ceva parale la un negustor de mărunţişuri şi decoraţiuni rococo!

Mă uit la ceas… E şapte douăzeci şi cinci. Devin nervos.

Îmi scobesc mintea şi trec la atac:

— Fiţi atenţi cu toţii şi puneţi-vă materia cenuşie în funcţiune… Unul dintre tâlharii care a ucis trei persoane pentru acest capac de radiator, mi-a zis, fiind pe moarte, că am să-mi amintesc de el în dimineaţa asta la ora opt. De ieri încoace, de mai multe ori a fost vorba de ora opt. E ceva prevăzut pentru momentul ăsta?

Se consultă între ei şi clatină din cap.

Băiatul, care dactilografiază depoziţia asasinului, se ridică…

— Păi, face el, pentru opt fără un sfert e prevăzută sosirea pe aeroportul Orly a ministrului rus al afacerilor externe…

Sar ca ars…

— Ce tot spui?

Îmi întinde ziarul.

— Nu spun eu, scrie în *Parisien.*

Evident, ştirea e pe prima pagină şi chiar face senzaţie *because* omul vine să asiste la o conferinţă foarte importantă privind dezarmarea, ceea ce, s-ar părea, că-i un semn bun pentru pacea lumii!

Avionul lui aterizează la fără un sfert (ora franceză). Primul ministru şi ambasadorul URSS la Paris urmează să-l întâmpine… Pe scurt, e o personalitate importantă…

— Dumnezeule mare! strig, deodată. Ah! sfinte Sisoaie! Oh! tunete şi fulgere!

Am mai proferat eu şi altele mai deocheate, dar politeţea mea nativă mă împiedică să le repet aici.

— Automobilele care întâmpină oameni de stat la aeroport sau la gară sunt maşini ministeriale?

— Bineînţeles, zice Mignon…

— Sunt minuţios controlate înainte de plecare, verificate cum se cuvine pentru evitarea atentatelor? Uneori se poate lipi de ele o bombă, din ajun, nu?

Acum pricepe şi el…

— Capa… capa… capacul, se bâlbâie Mignon.

Dacă ne-aţi vedea moacele la toţi! Parcă am fi o bandă de fetuşi în vacanţă, în acelaşi borcan cu alcool.

— Trebuie să facem ceva! strigă Mignon.

Se produce o hărmălaie de nedescris, toţi strigă, toţi se agită!

Mă arunc pe telefon!

— Rapid, cu prioritate totală, fă-mi legătura cu aeroportul Orly!

Am ochii fixaţi pe cadranul ceasului. Acum, limba groasă a trecut de 6 şi, cum se întâmplă uneori ca avioanele să sosească mai devreme, mă gândesc că în douăzeci şi cinci de minute, lumea o să se răstoarne cu fundul în sus…

În fine, am legătura cu aeroportul Orly.

— Cu comandantul bazei! strig eu. Aici serviciul de securitate teritorială!

Mi se răspunde că domnul comandant e împreună cu persoanele oficiale şi nu poate fi deranjat, întrucât avionul, care-l transportă pe ministrul rus al afacerilor externe, este anunţat…

— E în legătură cu asta! urlu eu. Se pregăteşte un atentat, repede! Repede!

Dintr-o dată, se produce agitaţie şi la capătul celălalt al firului.

După numai două minute, o voce gâfâită face: „Alo?”

— Fiţi atent, aici securitatea teritoriului. S-a descoperit acum o clipă un complot. Maşina în care va lua loc ministrul a sosit?

— Da, o văd de aici, de la fereastra mea.

— Capacul radiatorului n-o reprezintă pe Diana, zeiţa vânătorii?

— Staţi aşa, îi disting aripile… Da, asta ar părea să fie…

— Nu pierdeţi niciun minut! Îndepărtaţi imediat vehiculul! Conduceţi-l pe un vast teren viran. Şoferul s-o rupă la fugă de îndată ce stopează, m-aţi înţeles? E probabil să explodeze. Îmbarcaţi-l repede pe ministru într-o altă maşină. Şi nu suflaţi o vorbă. Niciun cuvânt presei, ca să nu izbucnească un scandal, e situaţia dumneavoastră în joc…

Comandantul nu pare a fi un tip mototol.

— Am înţeles, face el precipitat, iau măsuri imediat.

Las jos receptorul. Toţi sunt adunaţi în jurul meu, imobili, galbeni ca nişte morţi.

Mă prăbuşesc în fotoliul lui Mignon.

— Nu ne mai rămâne decât să înălţăm o rugăciune fierbinte. Asta-i tot ce mai putem face acum…

• CONCLUZII •

Şeful îşi mângâie fruntea sidefie. Ochiul lui limpede străluceşte de mulţumire.

— Pe scurt, ne spuse el, mie şi lui Mignon, totul e bine când se termină cu bine… Dacă n-aş fi avut fericita idee să vă propun concursul lui San-Antonio, s-ar fi petrecut lucruri tare ciudate!

Atins, lui Mignon îi sare muştarul.

— Nu-i aşa, spune el, fiindcă eu l-aş fi arestat pe Pauvel de ieri şi ar fi mărturisit tot. Ba mai mult, n-ar fi avut ocazia să-i dea lui Bolak capacul de radiator.

Acum mă înfurii şi eu. Tu să scoţi castanele din foc şi să te mai laşi şi denigrat de un umflat de la criminalistică, cu doi pumni în loc de creier, asta-i prea din cale afară!

— Să mă pupi în c…! mă răstesc eu.

Iar bosul, căruia nu-i plac asemenea ieşiri, nu suflă o vorbuliţă.

— Fără mine, subordonatul tău, Georgel, s-ar mai fi învârtit şi acum în jurul cozii. Ieri dimineaţă nici măcar nu ştia că există Pauvel. Cred c-am condus ancheta cât se poate de rapid. Şi a meritat!

Mignon se declară învins.

— De acord, face el… Eşti un as!

Izbucnim toţi în râs. Inclusiv Bătrânul care-i într-o dispoziţie de zile mari.

— Iată ceea ce se cheamă o treabă bine făcută, murmură el. Dacă maşina asta ar fi explodat în mijlocul Parisului cu ocupanţii ei!… M-am dus la faţa locului, practic, n-a mai rămas nimic din ea… Ştiu că Pauvel şi-a bătut capul, nu glumă, să execute aşa ceva. În orice caz, a fost o treabă dată naibii! Ce artist! Să reuşească el să transforme o statuetă de metal într-o bombă cu explozie întârziată, e un tur de forţă…

— N-a fost o idee rea, capacul ăsta de radiator, e de părere Mignon. Era singurul obiect pe care serviciile de protecţie nu-l puteau verifica… Lucrătorii care se ocupă de

garajul maşinilor ministeriale sunt toţi arestaţi, pentru că, în mod cert, unul dintre ei a fost complice… Am să-i interoghez eu…

Se ridică şi ne întinde laba lui groasă de casap.

— Toată poliţia e în alertă să-l găsească pe Bolak. Nu ne poate scăpa. Azi, mâine, e al meu. Şi atunci, vom afla tot ce ne interesează în legătură cu organizaţia teroristă!

— Să mă anunţi şi pe mine când l-ai prins… Vreau să-i zic două vorbe în legătură cu o vânătă care nu-i cultivată de un grădinar!

Sfârşit

SAN-ANTONIO

C'est mort et ça ne sait pas !

Fleuve Noir